

שערי אור

משיעוריו השבועיים של
הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

• כל שיעורי מעריב •

הופיע!!!

הספרים החדשים של מורינו ורבינו הרב אליעזר ברלנד שליט"א
הסט

מעלות הצדיקים

ב' חלקים

שנאמרו בחורף תשע"ו בדרום אפריקה

תוכן

תפילה

66 תפילה לנצחון עם ישראל

שיעורים

שעור שנקמסר במוצאי שבת קדש – שמחת תורה אחר הקפות שניות. על פי לקוטי מוהב"ן ר"ס

9 שעור שנקמסר בליל שני בראשית כ"ד תשרי אחר תפלת מעריב

24 אור ליום שלישי ליל כ"ה תשרי בראשית לאחר מעריב אחר תפלת מעריב

29 שעור שנקמסר בליל רביעי בראשית כ"ו תשרי אחר תפלת מעריב

43 שעור שנקמסר בליל חמישי בראשית ז"ך תשרי אחר תפלת מעריב

54 שעור שנקמסר בליל ששי בראשית כ"ח תשרי אחר תפלת מעריב

59 והתקדשתם: התאוה – מחטא עץ הדעת

60 הפרשה: כל אות – מלאה סודות נוראיים

מורינו הרב השבוע
בתפילת מעריב

נכתב ונערך

על ידי

בוגר

שעל ידי

התמות באדיבות:

השיעורים באדיבות
קו בית המדרש של
מורנו הרב שליט"א
02-5825820

בחסות
הקליניקה
מרכז רפואי למהדרין

ד'ררז

קליניקה מקצועית למהדרין

שִׁיעוּרִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּמוֹצָאי שַׁבַּת קֹדֶשׁ — שְׂמַחַת תּוֹרָה אַחֲרֵי הַקַּפּוֹת שְׁנִיּוֹת. עַל פִּי לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי ר"ם

אחר הטבח הנורא בשמחת תורה שנרצחו מעל 1,300 ונשבו מעל 150, בידי מרצחים שפלים בני בליעל

הַרְוֵי מְלָכוֹת, עֲשֵׂה הַרְוֵי מְלָכוֹת [שעליהם מכוונים] שְׂאוּמְרִים: "אַל נִקְמוֹת יְיָ אֵל נִקְמוֹת הוֹפִיעַ" (תהלים צד, א; בתפלת שְׁחִירַת תְּחִלַּת פְּסוּקֵי דְזַמְרָה), שֶׁהַכֹּל בָּא [לכפר] עַל מְכִירַת יוֹסֵף, לְכֵן צְרִיכִים כָּל שָׁבוּעַ לִיסַע לְיוֹסֵף הַצַּדִּיק — לְכַפֵּר עַל מְכִירַת יוֹסֵף.

"וְעַקֵּר הַפִּפְרָה הִיא הַמְסִירוֹת נֶפֶשׁ, וְרָאוּ זֹאת עֲשֵׂה

הַשֵּׁם הוּא הַנֶּפֶשׁ, כִּי עֲכָשְׁוֹ אֲנַחְנוּ בְּמַצֵּב שֶׁל עֲשֵׂה הַרְוֵי מְלָכוֹת, כְּמוֹ רַבִּי עֲקִיבָא שְׁסָרְקוּ אוֹתוֹ בְּמַסְרָקוֹת שֶׁל בְּרִזֵּל, רַבִּי חֲנִינָא בֶן תְּרַדְיוֹן זָרְקוּ אוֹתוֹ לְאֵשׁ, וּמַסְבִּיר רַבְּנּוּ בַתּוֹרָה ר"ס¹ שֶׁבָּכַל שָׁנָה צְרִיכִים כְּמָה נִפְשׁוֹת לְלַכֵּת עַל קְדוּשַׁת ה', וְזֶה הַיַּחֲוֹד הַכִּי גְדוֹל, זֶה יַחֲוֹד קֹדֶשׁ אַבְרָהָם הוּא וְשִׁכְנִיתִיהָ, זֶה הָעֲשֵׂה

מוראי מקומות והערות

יֵצְאוּ, כִּי יִשְׂרָאֵל הֵם חֵלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל מִמֶּשׁ. שֶׁהֵם חֵלְקֵי הַשִּׁכְנָה מִמֶּשׁ, בְּבַחֲיַת "הַעֲמִיסִים מִנִּי בְטוֹן" (יִשְׁעִיָּה מ"ו). וְכִשְׁהֵם חוֹזְרִים לְהַשְׁכִּינָה אֵי הַשִּׁכְנָה מִתְּפָאֲרַת חַיִּים בְּמָה בְּרָא קְאָתְמָיָא לְגַבְדָּ (זֶהר וְיִקְרָא י"ג). וְאֵי מִתְּעוֹרֵר הַשְּׂתוּקָתָא עֲלִינוּ וְנַעֲשֵׂה יַחֲוֹד כִּידוּעַ, וְלִפְעָמִים בָּא לְצַרְדָּה זֶה הַרְוֵי, חֵס וְשָׁלוֹם, שְׁנַהֲרִיגוּ, חֵס וְשָׁלוֹם, כְּמָה וְכְמָה נִפְשׁוֹת מִיִּשְׂרָאֵל, כְּדִי שִׁחֲרִיחַ יַחֲוֹד עַל יְדֵי נִפְשׁוֹתֵיהֶם הַעוֹלוֹת לְמַעְלָה, כִּי לִפְעָמִים צְרִיכִין אֵל הַיַּחֲוֹד הַרְבֵּה נִפְשׁוֹת מְאֹד, חֵס וְשָׁלוֹם, עַל כֵּן בָּרַ הַרְוֵי, חֵס וְשָׁלוֹם:

¹ לִקּוּטֵי מוֹהֲרֵי קַמָּא תּוֹרָה רַם הַשֵּׁם הוּא הַנֶּפֶשׁ, כְּמוֹ שֶׁמְבָאָר בְּהַתּוֹרָה הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ (בְּסִימָן נ"ט). עֵינֵי שָׁם. בְּבַחֲיַת (בְּרָאשִׁית ב): "נֶפֶשׁ כִּתְּיָהּ הוּא שְׁמוֹ" עֵינֵי שָׁם. וְיֵשׁ בְּבַחֲיַת זֶה מְסִירַת נֶפֶשׁ: כִּי יֵשׁ עֲשֵׂה הַרְוֵי מְלָכוֹת שֶׁמְסָרֵנּוּ בְּיָדֵי שֶׁל קְדוּשַׁת ה' בְּשִׁבְלֵי יַחֲוֹד קֹדֶשׁ אַבְרָהָם הוּא וְשִׁכְנִיתִיהָ כִּידוּעַ, שֶׁעַקֵּר הַיַּחֲוֹד עַל יְדֵי מְסִירַת נֶפֶשׁ, וְהֵם רָאוּ בְּאוֹתָן הַדּוֹרוֹת, שְׂאֵי אֶפְשֵׁר לְתַקַּן וְלַעֲשׂוֹת יַחֲוֹדִים לְמַעְלָה כִּי אֵם עַל יְדֵי נִפְשׁוֹתֵיהֶם, עַל כֵּן מְסָרֵנּוּ בְּיָדֵי שֶׁל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, כִּי כְּשֶׁהַנִּפְשׁוֹת עוֹלוֹת לְמַעְלָה עַל יְדֵי מְסִירַת נֶפֶשׁ, אֵי הֵם חוֹזְרִים לְהַשְׁכִּינָה, כִּי מִשָּׁם

הרוגי מלכות. הם שלחו את רבי ישמעאל בן אלישע הוא לא היה ילוד אדם

מראי מקומות והערות

אותו מיסר הרשע היה יודע שמכרוהו בנעלים, ואמר להם קבלו עליכם דין שמים, אמרו לו: אם אחי יוסף מכרו אחיהם, אני מה פשענו? ולמה תהרג אותנו? אמר להם: אם היו אחי יוסף היום בתים הייתי תופשם ועושה בהם דין, עכשיו שאינם בתים אעשה ככם דין, שאתם שקולים פאחי יוסף במכירתו, אמרו לו: תן לנו זמן לשלשה ימים עד שנדע אם גזרה זו באה מן השמים ונקבל עלינו דין שמים, נתן להם זמן לשלשה ימים.

ונתקבצו הללו הרוגי מלכות, ואלה הן: רבן שמעון בן גמליאל ורבי ישמעאל בן אלישע כהן גדול, ר' עקיבא בן יוסף ורבי יהודה בן בבאי, ר' חנינאי בן תרדיון ורבי ישכב הסופר, ר' אלעזר (נכח אחר ר' יהודה) בן דקמא ורבי חנינאי בן חכניאי, ר' הוצפית המתרגמן ורבי אלעזר בן שמוע, אלו הן עשרה הרוגי מלכות שנהרגו על שמך את יוסף. קטן שבבבבב היה ר' ישמעאל כהן גדול, אמר להם (ר' ישמעאל כהן גדול) אם דעתכם שמתלקו עמי בעון שאפוד השם עכשיו אעלה לרשע ונדע אם נגזרה גזרה זו מן השמים אנו מקבלין עלינו ואם אינה מן השמים אני יכול לבטלה בשם, אמרו לו: עזוב מפלג בינינו...

ובאותה שעה שהזכיר את השם קבלתו רוח סערה והעלתה אותו לשמים, וכיון שעלה פגע בו מטטרון שר הפנים, אמר לו: מי אתה? אמר לו אני ישמעאל בן אלישע כהן גדול, אמר לו: אתה ישמעאל שקונך משתבח בך כל היום ואומר יש לי עבד בדרך צמורה, זיוו פיו, ומראהו כמראה, אמר לו: אני הוא ישמעאל, אמר לו: מה טיבך במקום הזה? אמר לו: גזרה גזרה עלינו המלכות להרוג עשרה מתקמי ישראל ועליתי לידע אם גזרה זו מן השמים ונקבלנה עלינו, ואם לאו, שאינה מן השמים יבולים אנו לבטלה, אמר לו: כמה אתם יבולים לבטלה? אמר לו: בשם, אמר לו מטטרון שר הפנים: אשרי ישראל שגלה לכם הקדוש ברוך הוא סוד השם, שלא גלה אותו למלאכי השרת, שאתם יבולים לבטלה את הגזרות בשם המפורש, אי ישמעאל בני כהן שמעתי מאחורי הפרגוד בת קול צוחת ואומרת:

2 אוצר המדרשים - מעשה עשרה הרוגי מלכות כשברא הקדוש ברוך הוא את האילות, גברו וגברו וגדלו עד למאד ושמוחו ושמחה גדולה, פיון שברא הקדוש ברוך הוא את הברזל נצבבו ואמרו אי לנו שברא הקדוש ברוך הוא ברזל הקוצץ אותנו, חזרו ואמרו אם לא נתן הברזל עץ לבית ד' לא יוכל לקצץ בנו, וכו' ישראל אלמלא שלמדו למיסר תורה לא היו באים לדין קד.

פעם אחת היה יושב ועוסק בתורה, ומצא כתוב "וגנב איש ומכרו" והלך וטח הבית כלו בנעלים ודבקם בפתלים, ושלח אחר רבן שמעון בן גמליאל ותכריו, ואמר להם מי שגנב איש מבני ישראל והלך ומכרו מה דינו? אמרו לו חייב מיתה, אמר להם: אם נן אתם תביים מיתה, פגע על עצמכם דין שמים, אמרו לו: למה? אמר להם בשביל אחי יוסף שמכרו את יוסף דכתב "ומכרו את יוסף" וכתב "על מכרם בכסף צדיק ואביוו בעבור נעלים" וכן טח אותו רשע את הבית במנעלים, כדי שיעירו באיזה דבר מכרו את יוסף, שגמור "בעבור נעלים" בדמי נעלים: וכי אדם יפה כיוסף היו מוכרים אותו בעשרים פסוק? אלא בשעה שהקניסוהו לבור הקניסוהו והשליכוהו לבור ערום ויפשיטו את יוסף" וכתב "והבור רק אין בו מים" מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, פיון שראה יוסף את נפשו בין אותן החיות נעצב ואמר אוי לי שאני נצול מן החיות האלו, ומרב ראה ופחד אבד תארו ויפיו ממנו, אך סגר הקדוש ברוך הוא פי החיות ולא היוקו לו, וכשראו אחי יוסף ארחת ישמעאלים הוציאוהו מן הבור ערום ומכרוהו בן, אמר הקדוש ברוך הוא צדיק כזה עומד ערום לפני הנריות? אמרו קמע אחד היה תלוי בצנארו, ושלח הקדוש ברוך הוא את גבריאל והוציא מאותו קמע בגד והלבישו, פיון שראו אחי יוסף אמרו לאותן הילשמעאלים החזירו לנו הנגד הזה שלא מכרנוהו לכם אלא ערום, ויאמרו הילשמעאלים לא נחזיר לכם עד שהוסיפו להם עוד ארבעה זוגות מנעלים, ובאותו בגד הביאוהו למצרים, ובו מכרוהו, ובו אסרוהו, ובו הביאוהו לפני פרעה, ובו מלך על מצרים.

בְּכֹלֵל, הוּא נוֹלָד מִמְּלֶאכִים³, הוּא עֲלֵה לְשָׁמַיִם וְאָמְרוּ לוֹ: שְׁבִיזָה אַתָּם נְלַפְדִּים. כִּי רַבִּי חֲנִינָא בֶן תְּרַדְיוֹן זָרְקוּ אוֹתוֹ לְתוֹךְ הָאֵשׁ, שָׂמוּ אוֹתוֹ בְּתוֹךְ הָאֵשׁ, בְּתוֹךְ

הַמְדוּרָה, וְהַמְדוּרָה לֹא שָׂרְפָה אוֹתוֹ. שָׁפְכוּ עָלָיו בְּנִזְיוֹן, גִּפְטָ, שׁוּם דְּבַר לֹא עֶזֶר. שָׂאל אוֹתוֹ הַקְּסִטִיגַרִי [= הַתַּלְמוּד]: מַה קוֹרָה אַתָּה? אַתָּה מִמְּשִׁיךְ לְמַרְד

מִרְאֵי מַקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

בְּרוּמֵי הַרְשָׁעָה נִגְלִיהַ וְנִשְׁמַחָה בְּשַׁמְחַת פְּנּוֹר וְעוֹגֵב, וְהָיוּ יוֹשְׁבֵימָּה וְעוֹסְקִימָּה בְּהִלְכוֹת פְּסָח, וְשׁוֹנִינֵי אֵלֶּיךָ עוֹבְרִין בְּפֶסַח פְּתַח הַבְּבִילִי, זֶה אוֹמֵר מִחֲמִיז וְזֶה אוֹמֵר אֵינִי מִחֲמִיז, וְלֹא הִסְפִּיקוּ לְגַמּוֹר אֶת הַהִלְכָּה עַד שֶׁבָּא הַגְּמוּלָּה שֶׁל מֶלֶךְ וְחִרְבוּ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ. אָמַר לָהֶם עֲדוּן לְבַבְכֶם פִּנְי בַּתוֹרָה? וְהָרִי אַתָּם יוֹדְעִים קַצְעֶכֶם שְׁנִקְנִסְהָ עֲלֵיכֶם דִּין מִתָּהּ.

³ אוֹצֵר הַמְדַרְשִׁים - בְּרִייתָא דְּמִסְכַּת נֶדֶה אָמְרוּ חֲכָמִים כָּל הַהִיזֵר בְּטְבִילָה הָיִין לִיהַ בְּנִים זְכָרִים שְׁמוֹרִים הוֹרָאָה בְּיִשְׂרָאֵל לְשׁוֹן מְצִינֵי בְּאֵלִישָׁע שְׁהָיָה זֶהִיר בְּטְבִילָה וְהָיָה לוֹ בֶן לְשְׁמוּרָה הוֹרָאָה בְּיִשְׂרָאֵל וְשָׂמוּ ר' יִשְׁמַעֲלֵאל כֶּהֱן גְדוֹל אָמְרוּ עַל אֵלִישָׁע שְׁהָיָה צְדִיק גְּמוֹר וְלֹא הָיָה לוֹ בְּנִים מִתְקִימִין בְּשָׁעָה שְׁהָיָה לוֹ יָלְדִים מִיַּד מֵתִים אָמְרָה לוֹ אֲשַׁתּוֹ אֲדוּנִי מִפְּנֵי מַה הִלְלוּ צְדִיקִים יֵשׁ לָהֶם בְּנִים וְאֵין לָנוּ אֲפִילוֹ אֶחָד אָמַר לָהּ בְּתִי מִפְּנֵי שְׁנוּהִגִין בְּנִפְשָׁם טְבִילָה הֵם וְנִשְׁהִים אָמְרָה לוֹ אַף אֲנִי נִהְיִין אוֹתָהּ בְּנִפְשָׁנוּ מִיַּד קִבְּלוּ עַל עֲצָמָם לְעִשׂוֹת כֵּן פִּעַם אַחַת עֲלֵתָה לְטְבִילָה טְבִילָה וּפְגַע בָּהּ חֲזִיר חִוְרָה לְבֵית הַטְבִילָה טְבִילָה וְעֲלֵתָה רֵאתָה לְפָנֶיהָ מְצוֹרַע חִוְרָה לְבֵית הַטְבִילָה וְטְבִילָה עַד אֲרַבְעִים פְּעָמִים וְלִסוּף מ' פְּעָמִים אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגַבְרִיאֵל רַד וְעִמְדוֹ לְפָנֶי צְדָקָתָּה זֹאת שֶׁכָּבֵד נִצְטַעְרָה בְּיָתֶיךָ וְהָיָה תִתְעַבֵּר זֶה הַלֵּילָה בֶן זָכָר וְר' יִשְׁמַעֲלֵאל שָׂמוּ וְהוּא יְהִיָה עֲתִיד לְהִיוֹת כֶּהֱן גְדוֹל לְפָנֶי בְּאוֹתָהּ שָׁעָה יִרַד גְּבִירָאֵל וְנִתְעַטֵּף כְּמוֹ בַּעֲלָה בְּגָדִים נְאִים וְלָהֶךָ וְעִמְדוֹ בְּפָנֶיהָ בְּשָׁעָה שְׁהָיָה עוֹלָה מִבֵּית הַטְבִילָה וְעִמְדוֹ עַל פְּתַח הַמִּקְוָה וְכִי וְנִדְמָה לָהּ בְּדַמּוֹת אֵלִישָׁע בַּעֲלָה וְרֵאתָה אוֹתוֹ וְלָהֶךָ וְנִתְעַבְרָה אוֹתוֹ הַלֵּילָה וְלֵילָה ר' יִשְׁמַעֲלֵאל בְּדַמּוֹת גְּבִירָאֵל וְכָל זְמוֹן שְׁהָיָה ר' יִשְׁמַעֲלֵאל רוֹצֵה לְעִלוֹת לְרִקִיעַ הָיָה מְזִיזֵר אֶת הַשָּׁמַיִם וְעוֹלָה וְהִרְאָהוּ גְבִירָאֵל יִשְׁעוֹת וְנַחֲמוֹת שְׁעֵתִיד לְהִיוֹת עַל יִשְׂרָאֵל:

עֲשֶׂה מִחֲמִיז יִשְׂרָאֵל מְסוּרִין לְמַלְכוּת. אָמַר לוֹ ר' יִשְׁמַעֲלֵאל: לָמָּה? אָמַר לוֹ מִפְּנֵי שְׁהִיתָה מְרִיבָה לְפָנֶי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, ס"מ עִם מִיכָאֵל, וְאָמַר לְפָנָיו: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם פְּלוּם כְּתַבְתָּ בְּכֹל הַתּוֹרָה אוֹת אַחַת לְבִטְלָה? וְהֵלֵא פְתִיב "לֹא נָפַל דְּבַר אֶחָד" וְהֵיךָ פְתִיב "וְנִגַּב אִישׁ וּמָכְרוּ" וּבְנֵי יַעֲקֹב שָׁמְכְרוּ אֶת יוֹסֵף עֲדוּן לֹא גְבִיתָ מֵהֶם דִּינָם, מִיַּד גִּזַּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל עֲשֶׂרֶה מִחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל שְׁהִירְגוּ, הַשִּׁיב רַבִּי יִשְׁמַעֲלֵאל וְאָמַר וְלֹא מְצָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֶׂרֶה שְׁיִפְרַע מֵהֶם דִּינוֹ שֶׁל יוֹסֵף אֵלֶּא מִפְּנֵי? אָמַר לוֹ מִטְטָרוֹן אֵי יִשְׁמַעֲלֵאל, חֲזִיד, לֹא מְצָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֶׂרֶה שְׁשִׁקְלִים כְּכֵּן יַעֲקֹב כִּי אִם אַתָּם, אָמַר לוֹ וּמַה זֶה לְפָנֶיךָ? אָמַר לוֹ מְזַבְּחָה, אָמַר לוֹ וְכִי קָרְבָן וּמְזַבְּחָה יֵשׁ לְמַעֲלָה? אָמַר לוֹ כָּל מַה שֶׁיֵּשׁ לְמַטָּה יֵשׁ לְמַעֲלָה, דְּהָא פְתִיב "כְּהֵן בְּנֵי־בֵית יִשְׂרָאֵל לְה' אָמַר לוֹ: וְכֵּה אַתָּם מְקַרְבִּים עֲלֵיוֹ? וְכִי יֵשׁ לָכֶם פְּרִים, אֵילִים וּכְבָשִׂים? אָמַר לוֹ: אֵין לָנוּ לֹא פְּרִים, וְלֹא אֵילִים וּכְבָשִׂים, אֵלֶּא לְשִׁמּוֹתֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים אֲנִי מְקַרְבִּים עֲלֵיוֹ לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כִּיֵּן שֶׁשָּׁמַע רַבִּי יִשְׁמַעֲלֵאל כֵּהֱ, אָמַר: הֵא לְמַדְתִּי מַה שֶׁלֹּא שָׁמַעְתִּי מְעוּלָם, וְכִיֵּן שֶׁשָּׁמַע אֶת דְּבַרִּי מִטְטָרוֹן, יִרַד לְאָרְצוֹ וּמְצָא אֶת חֲבָרִין בְּתַעֲנִית וּבִתְפִלָּה, אָמַר לוֹ: מַה בְּיָדְךָ? אָמַר לָהֶם לְכוּ וְרַחֲצוּ וְהִטְהֵרוּ וְלְכִשׁוּ תְּכָרִיבִין שְׁלָכֶם שְׁגוּרָה זֹאת מִלְּפָנֶי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעֲלֵאל: כִּשְׁבָתִי וְהַעֲדִיתִי עֲדוּת זֹאת מִלְּפָנֶי כְּסֵאֵה הַכְּבוֹד שְׁמַחוּ כָּל חֲבָרִי, וְיִשְׁבוּ לְפָנֶי ר' נְחוֹנְיָא בֶן הַקְּנָה וְעִשׂוּ מוֹשַׁתָּה וְשִׁמְחָה, וְיִשָּׁב ר' יִשְׁמַעֲלֵאל וְרַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גְּמִלְיָאֵל בֶּן זְוִג וְהָיוּ שְׁמַחוּ וּמִתְאַבְּלִין, מִתְאַבְּלִין מִשְׁמַאֵל שְׁנִקְנִסְהָ עֲלֵיהֶם מִיתָה מְשֻׁנָּה, וְשִׁמְחוּ וּמְרַקְדִין מִזְמִין עַל שְׁהַבְטִיחָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהֵם שְׁקוּלִין כְּכֵּן יַעֲקֹב, וְלֹא עוֹד אֵלֶּא שְׁאָמַר לָהֶם הַנְּשִׂאֵי בְּשִׁמְחָתָם אֵלֶּהי יִשְׂרָאֵל יִקְבַּל נְפְשׁוֹתֵינוּ קָרְבָן לְעִשׂוֹת מִהוֹן נָקָם

עֲשֶׂרָה הַרוּגֵי מַלְכוּת הֵם שׁוֹמְרִים
עַל כָּל הַדְּרוֹת, בְּזִכּוֹתָם בְּאֵנוּ
לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל.

וְאִי אֶפְשֶׁר לְתַקֵּן וְלַעֲשׂוֹת יַחֲוּדִים
לְמַעַלָּה — הַיַּחֲוּד הַכִּי גְדוֹל
זֶה רַק נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי אֱלֹהִים
שְׁנֵהֲרָגִים עַל קְדוּשַׁת ה', שְׂזֵה מַה
שְׂמַתְפַּלֵּל רַבִּי נִתָּן בַּתְּפִלָּה (מ"ז)
[פ"ו]: שְׁבִסְיוֹם הַמָּאָה עֲשָׂרִים כָּל
אֶחָד יִזְכֶּה לְלַכֵּת עַל קְדוּשַׁת ה'⁵,

בְּמַלְכוּת, הַמַּלְכוּת רוּצָה לְשַׁרְף
אוֹתָךְ וְהָאֵשׁ בּוֹרַחַת מִמֶּךָ, כַּמָּה
אַתָּה מִתְמַרְד, כַּמָּה אַתָּה עֹקֵשׁן.
הוּא אָמַר: אַתָּה לֹא יָכוֹל לְשַׁרְף
אוֹתִי בְּלִי הַרְשׁוֹת שְׁלִי, אֲנִי צָרִיךְ
לְשָׂאֵל בַּשָּׁמַיִם, אֲנִי אֶעֱלֶה
לְשָׁמַיִם וְאֲנִי אֶשְׂאֵל — אִם רוּצִים
שְׂאֲנִי אֶשְׁרַף אִז אֲנִי אֶשְׁרַף, אַתָּה
לֹא תִקְבַּע, וְלֹא הַמַּלְכוּת, וְלֹא
הַקִּיֶּסֶר, רַק אֲנִי הַקּוֹבֵעַ⁴. רַק

מֵרָאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

רַבִּי חֲנִינְאֵי בִּן תְּרִדְיוֹן וְקַסְטִינְדְרוֹ מוֹזְמִינוּ לַחַיִּי הָעוֹלָם
הַבָּא:

⁵ לִיקוּטֵי תְּפִילוֹת ח"א - תְּפִילָּה פֹּז

מִיּוֹסֵד ע"פ תּוֹרָה קַצ"ג:

"אֵלֶיךָ ה' נִפְשֵׁי אֲשָׂא", רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם וְגַם בְּרַחֲמֶיךָ
לְמַסֵּר נִפְשֵׁי עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּאַמְתָּת בְּכָל עַת תְּמִיד,
וּבְכַרְט בְּשִׁעַת "קְרִיאַת שְׁמַע" בְּעַת קְבֻלַּת עַל מַלְכוּת
שְׁמַיִם, שְׂאֲזֹכָה לְיַחַד שְׂמֵךְ בְּכָל יוֹם תְּמִיד בְּעָרֵב
וּבְבֹקֵר בְּמִסְרֵי־נֶפֶשׁ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּאַמְתָּת בְּכָל לַב,
בְּשִׁמְחָה וְחֵדוּה גְדוֹלָה, וְאִזְכֶּה לְקַבֵּל עָלַי בְּאַמְתָּת כָּל
הָאַרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין סְקִילָה שְׂרָפָה הֶרֶג וְחִנּוּק בְּעַת
שְׂאֲנִי מִיַּחַד שְׂמֵךְ בְּכָל יוֹם, שְׂאֲהִיֶּה מְרַצָּה מְרַצָּה
וּבְכָל שָׁלֵם לְמוֹת בְּכָל הַמֵּיתוֹת וְלִסְבֵּל כָּל הַיְסוּרִים
וְהַעֲנוּיִים בְּשִׁבְלִי קֹדֶשֶׁת שְׂמֵךְ הַגְּדוֹל וְתַעֲרֹנִי בְּכִתְּךָ
הַגְּדוֹל וְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂאֲזֹכָה לְחַנֵּךְ אֶת מַחְשַׁבְתִּי
בְּעֵינֵי הַמִּסְרֵי־נֶפֶשׁ בְּאַמְתָּת בְּמַחְשַׁבְתְּךָ הַחֹקֵה וְתַסְרִיפָה
בְּכָל הַכַּחוֹת שְׂחִישׁ בְּמַחְשַׁבְתְּךָ בְּמִימֵי־יַחֲוִיאוּנוֹת
וּלְצִיֵּר בְּמַחְשַׁבְתִּי כָּל הַמֵּיתוֹת וְהַעֲנוּיִים בְּצִיּוֹר גְּמוּר,
בְּמַחְשַׁבְתְּךָ הַחֹקֵה וְתַסְרִיפָה, בְּבִטּוֹל כָּל הַתְּהַלְּלוֹת עַד
שְׂאֲרָגִישׁ בְּמַחְשַׁבְתִּי וּמוֹחִי צַעַר הַמֵּיתָה וְהַעֲנוּיִים
מִמֶּשׁ כְּאֵלוּ מִמֵּיתִים וּמִסְרִים אוֹתִי בְּמֵיתוֹת וְיְסוּרִים
אֵלוּ מִמֶּשׁ בְּשִׁבְלִי קֹדֶשֶׁת שְׂמֵךְ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ, עַד
שְׂכַמְעֵט תַּצָּא נִפְשִׁי חֵס וְשׁוֹלֵם וְלֹא יִהְיֶה שׁוֹם חִלּוּק
אַצְלִי בֵּין יְסוּרֵי הַמֵּיתָה מִמֶּשׁ, וּבֵין יְסוּרֵי הַצִּיּוֹר
בְּמַחְשַׁבְתְּךָ וְהַקְּבֻלָּה בְּלִבִּי, עַד שְׂאֲהִיֶּה מוֹכְרָח לְהַתְּגַבֵּר

⁴ מִסְּפַת פְּלֶה פֶּרַק א

רַבִּי אֵלְעִיָּזָר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר אִין תְּלִמִּיד חֲכָם רִשְׁאִי
[לְמַשְׁמֵשׁ בְּמַעֲשָׂיו] וְלִתְּנוּ מַעֲשָׂיו בְּאַרְגָּמִי שֶׁל צְדָקָה
אֵלֶּא אִם כֹּן מְמוּנָה עֲלֶיהָ כִּרְבִּי חֲנִינְאֵי בִּן תְּרִדְיוֹן אָמַר
עָלָיו עַל רַבִּי חֲנִינְאֵי בִּן תְּרִדְיוֹן שֶׁפִּעַם אַחַת נִתְחַלְּפוּ לוֹ
מַעֲוֹת פּוּרִים בְּמַעֲוֹת שֶׁל צְדָקָה וְהָיָה יוֹשֵׁב וְתַמָּה
וְאָמַר אוֹי לִי שְׂמָא נִתְחַבְּתִי מִתְּהָה לְשָׁמַיִם עַד שֶׁהָיָה
יוֹשֵׁב וְתַמָּה כֹּא קַסְטִינְרֵי אָמַר לוֹ רַבִּי גִזְרוּ עָלֶיךָ
כְּלוּרְכָה וְיִלְשׁוּרְכָה פְּתוּרְתָךְ וְלִיִּשְׂרָאֵל עֲמָךְ וְעַמְד
וְכַרְכָּהוּ פְּתוּרְתוֹ וְהַקִּיפּוּהוּ חֲבִילֵי זְמוּרוֹת וְהַצִּיץ בּוֹ
הָאוֹר וְהָיָה אוֹר מְצַטְנָן וּמִתְרַחַק מִמֶּנּוּ עַמְד קַסְטִינְרֵי
בְּכִהְלָה אָמַר לוֹ רַבִּי אַתָּה הוּא שְׂגוּרֵי לְשׁוֹרְכָה אָמַר
לוֹ הֵן אָמַר לוֹ וְלָמָּה הָאוֹר מְכַבֵּה אָמַר לוֹ וְשִׁבְעֵתֵי
בְּשֵׁם קוּנֵי שְׂלֵא יַעַב בִּי עַד שְׂאֲדַע אִם גִּזְרוּ עָלַי מִן
הַשָּׁמַיִם הַמֵּתוֹן לִי שְׂעָה אַחַת וְאוֹדִיעָה הָיָה קַסְטִינְרֵי
יוֹשֵׁב וְתַמָּה אָמַר הֲלָלוּ שְׂגוּרֵין מִתְּהָה וְחִיִּים לַעֲצֻמֵן
לָמָּה עַל מַלְכוּת עֲלֵיהֶן אָמַר לוֹ קוּם לָךְ וְכָל מַה
שְׂמַלְכוּת רוּצָה לַעֲשׂוֹת בִּי יַעֲשֶׂה אָמַר לוֹ רִיקָה
הַסְפִּימָה עָלַי גְּזָרָה מִן הַשָּׁמַיִם וְאִם אִין אַתָּה הוֹרְגִי
הַרְבֵּה הוֹרְגִים יֵשׁ לְמִקּוּם הַרְבֵּה דְּבִים וְגַמְרִים וְאַרְיוֹת
וְזַאבִים וְהַרְבֵּה נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים שְׂחִיפָעוּ בִּי אֵלֶּא סוּף
שְׂהַמְקוּם עֲתִיד לְפָרַע דְּמֵי מִיָּדָה וְיַדַּע קַסְטִינְרֵי שְׂכַךְ
הִיא הַמִּדָּה מִיָּד עַמְד וְנִפְּל עַל פְּנָיו וְכִיּוֹן אָבַד וְהַשְׁמִיעַ
קוֹלוֹ מִן הָאֵשׁ וְאָמַר "בְּאֶשֶׁר תַּמּוּתִי אָמוֹת וְשֵׁם
אָמְרָךְ" בְּאֶשֶׁר תַּחֲיֶה אַחֲרָי מִיָּד יַצִּיתָה בַּת קוֹל וְאָמַרְתָּ

מוראי מקומות והערות

בשעת המסירת נפש על קדוש השם, עד שנגרש צער המיתה ממש בעת הקבלה והציור במחשבה ונופה לכוונת תמיד בכל יום בשעת קריאת שמע ערב ובקר, שאנו מוסרים נפשינו על קדוש השם באמת במחשבה חזקה ותקיפה ככל אשר בושנו מלפניו אדון מלא רחמים, עד שנופה בעת שאיני קצנו להפטר מן העולם, שנופה אז למוות ממש על קדוש השם באמת בכל לב באהבה ובשמחה גדולה ותהיה מיתתנו פפרה על כל עוונותינו ותעלה גשמותנו אליה זכה ונקיה והיו נפשיתנו ורוחניתנו וגשמותנו צרורים בצורו החיים את ה' אלהינו, ולא יעול בכסופא קמיה:

ואם בעוונותינו הרבים ובפשעינו העצומים אין כח במסירת נפשנו על קדוש השם להעלות אותנו מפילונותנו וירידותנו וגלותנו, אשר ירדנו מטה מטה בגשמיית ורוחנית בכללות ובפרטיות, כמו שקתוב: "ותרד פלאים אין מנחם לה", פאשר אתה יודע מעמד ומצב של ישראל עתה בסוף הגלות המר הזה, ומה שיעובר בכל יום על כל אחד ואחד בפרט: אגא זכר נא ברחמיך הרבים את כל הצדיקים והקדושים האמתיים שהיו מימות עולם, מן אברהם אבינו עליו השלום עד עתה, שמסרו נפשם על קדוש השם, וסבלו פמה מיתות ועניינים משנים וצרות וסורים קשים ומרים בשביל קדוש שמך הגדול, ובפרט זכות הצדיק התנא הגדול והקדוש והנורא רבי עקיבא וזרנו לברכה, אשר סרבו את בשרו במסירות של ברזל עד שיצתה נשמתו באחד, וזכות חבריו כל העשרה הרגיי מלכות, אשר קלם סבלו עניינים קשים ומרים, עד שיצתה נשמתם על קדשת השם בקדשה ובטהרה גדולה,

אשרי להם ובצורה זכות כל הקדושים שהיו בכל הדורות, שמתו פמה וכמה נפשות, אלפים ורבות, רבבות רבבות, וכמה וכמה קהלות קדושות על קדוש השם וסבלו פמה וכמה מיני סורים וצרות קשות, ועניינים מעניינים שונים, עד שיצאה נשמתם על קדוש השם את אלה מנוחות תזכר ואת אלה עקדות תראה, ותשפך חרון אפך מעלינו, ותמתיק ותבטל כל הדינים וכל הגזרות קשות מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, ותסבב ברחמיך לטובה, באפן שנופה לשוב אליך באמת, ולא נשוב עוד לכסלה, רק

להפסיק המחשבה מעט, בעת שאראה ואבחין שקרוב שתצא נפשי ממש חס ושלום, כדי שלא אמת בלא עתי חס ושלום ואתה תעזר ותושיע לי ותורני ותלמדני להתנהג בזה כרצונך הטוב באמת, לקבל המסירת נפש באהבה באמת בשביל קדוש השם, ולציר במחשבותי המיתה והיסורים במחשבה חזקה כל פעד שארגיש צער המיתה והיסורים ממש, ולהניח בסוף המחשבה להפסיקה מעט מצד החזק של יסורי המיתה בעת שהיה הדבר קרוב שתצא נפשי לגמרי, כי אין זה רצונך לסלק הפנש קדם הגזון חס ושלום:

רבנו של עולם מלא רחמים אדון כל, קדוש על כל הקדושות, אתה יודע אשר בעצם תקף גלותנו עתה בכלל ובפרט, אין לנו שום סמיכה אם יום על פח וזכות הצדיקים האמתיים המוסרים נפשם על קדוש השם באמת, באגית לנו על-די חכמה הקדושים ויבנו רחם עלינו למען שמך, ונפנו להקל בצדיקים הקדושים האלו, פי לפניך נגלו כל תעלומות לב, ואתה יודע שאנחנו פלנו עמך בית ישראל, כל אחד ואחד מרצה באמת למסור נפשו על קדוש השם, פאשר שמענו באזנינו, מפמה וכמה אנשים פשוטים וקלי עולם שמתו על קדוש השם וסבלו עניינים וסורים קשים בשביל קדשת שמך הגדול, וגם אנכי הידל במעשים, הרש והנבזה, בעצם גשמייתי, ותקף תאמתי, ורבי עוונותי, אף-על-פי-כן אני מרצה באמת למוות מני על קדוש השם, והני מקבל עלי באמת בכל לב ונפש סקילה שרפה הרג וזכר בשביל קדשת שמך הגדול ואם אני זוכה עדין למחשבה זכה וחזקה כל פעד, עד שארגיש צער המיתה ממש על-די הקבלה והציור במחשבה, אף על פי כן אני מרצה באמת וקבל שלם למוות מיד על קדוש השם על כן חס וחס וחס עלינו, שהיה גם מסירת נפשנו חשוב ומקבל ומרצה לפניך בתוך פלליות נפשות הצדיקים והקדושים שמסרו נפשם על קדשת השם באמת ועל ידי זה תעלה אותנו מפילונותנו וירידותנו וגלותנו בכלליות ובפרטיות בגשמיית ורוחנית ותקרבו אליך באהבה, ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת, חיש קל מהרה, ותעלה אותנו מעלה מעלה, עד שנופה להגיע לכל מה שבפנינו מלפניו, שנופה לחזק המחשבה כל פעד

כָּל אֵלֶּה הַנִּפְשוֹת שֶׁעֲכָשׂוּ עָלָיו
בְּסַעֲרָה הַשְּׂמִימָה בְּרִכְבּ אֵשׁ
וְסוֹסֵי אֵשׁ, הֵם כָּלֵם נִכְלָלִים
בְּכֶתֶר דְּכֶתֶר, הֵם זָכוּ יוֹתֵר מֵאַתְּנוּ,
יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר אֲנַחְנוּ, כִּי הֵם מְסֻרוֹ
אֶת הַנִּפְשׁ עַל קְדוּשַׁת ה' בְּאַמֶּת.

**"וְאֵי הֵם חוֹזְרִים לְהַשְׂכִּינָה, כִּי
כָּל יִשְׂרָאֵל הוּא חֵלֶק
מִהַשְׂכִּינָה,"** כָּל נֶפֶשׁ זֶה חֵלֶק
מִהַשְׂכִּינָה, וְכָל אֵלֶּה שְׁנֵהֲרִגִים עַל
קְדוּשַׁת ה' הֵם חֵלְקֵי הַשְׂכִּינָה
מִמֶּשׁ, בְּבַחֲיִנַת "הַעֲמָסִים מִגִּי
בְּטוֹן" (ישעיה מ"ו). וּכְשֶׁהֵם חוֹזְרִים
לְהַשְׂכִּינָה אֵזִי הַשְׂכִּינָה מֵתַפְאֵרֶת"
— עֲכָשׂוּ זֶה הַתַּפְאֵרֶת הַכִּי
גְדוֹלָה, אַחֲרֵי כֵּן יוֹם כְּפוּר, שֶׁלֹּא

שְׁזָה הַיַּחֲוּד הַהֶאֱמִיתִי, שֶׁרַק
מִהַיַּחֲוּד הַזֶּה אֶפְשָׁר לָבֵא לְאַרְצָן
יִשְׂרָאֵל.

**"כִּי כִּשְׁהַנִּפְשוֹת עוֹלוֹת לְמַעְלָה
עַל יְדֵי מְסִירַת נֶפֶשׁ, אֵזִי הֵם
חוֹזְרִים לְהַשְׂכִּינָה" — הֵם
נִכְלָלוֹת בַּשְׂכִּינָה, בְּכֶתֶר דְּכֶתֶר, כִּי**

❁ מראי מקומות והערות ❁

עֲנִינוּ, כֹּאֲשֶׁר אֵתָּה לְבַד יוֹדֵעַ:
רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מֵה נֹאמַר וּמֵה נִדְבַר
וּמֵה נִצְטַדֵּק עֲלֶיךָ הַשֵּׁלֶכְנוּ אֶת יְהִבְנוּ אֵלֶיךָ שֶׁטַחְנוּ
כְּפִינוּ עֲזָרְנוּ וְנִכְנַנוּ בְּזוֹכֵת הַקְּדוּשִׁים לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת
מִהֲרָה "חַנּוּי ה' כִּי אֵלֶיךָ אֶקְרָא כָּל הַיּוֹם, שִׁמְחַת נֶפֶשׁ
עַבְדֶּךָ כִּי אֵלֶיךָ ה' נִפְשִׁי אֲשֹׂא", וְהִתְרַחַם עַל כְּבוֹדֶךָ
הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ וְתִנְחַם בְּמִינֵנו לְעִינֵנו נִקְמַת דָּם
עַבְדֶּיךָ הַשְּׂפֹפֵה, כְּמוֹ שִׁכְתוּב: "אֵל נִקְמוֹת ה' אֵל
נִקְמוֹת הוֹפִיעַ, הַנְּשֹׂא שׁוֹפֵט הַאֲרָץ הַשֵּׁב גְּמוּלָה עַל
גֹּאֲיִם" וְהַמְהֵר וְתַחֲשִׁי לְגֵאֲלָנוּ, וְתִשָּׁב נִדְחָנוּ,
וְתִתְקַבְּצֵנוּ יַחַד מִהֲרָה מֵאַרְבַּע כְּנֻפּוֹת הַאֲרָץ לְאַרְצֵנוּ
אֲבִינוּ שֶׁבְשִׁמְיִם קִדְשׁ אֶת שְׁמֶךָ בְּעוֹלָמְךָ עַל עַם
מִקְדָּשִׁי שְׁמֶךָ, וּבִישׁוּעַתְךָ מִלְּכַנּוּת תִּשׁוּב וְתִרְוֵם
וְתִגְבִּיהַ שְׁרָנֵנוּ לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְהוֹשִׁיעֵנו בְּקִרְבוֹ
לְמַעַן שְׁמֶךָ, בְּרִיד הַמְּקוֹדֵשׁ שְׁמוֹ בְּרַבִּים:

נִכְּפָה לְעִשׂוֹת רְצוֹנָךְ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ לְעוֹלָם כִּי אֵתָּה יוֹדֵעַ
שֶׁעֲתָה בְּתַקְפָּה גְּלוּתֵינוּ בְּכָלֵל וּבִכְרִיט, אִין לֵנוּ שׁוּם כַּחַ
וְתַקְוָה וְסִמְכָה כִּי-אִם בְּזוֹכֵת הַקְּדוּשִׁים הָאֵלוּ
שֶׁמְסֻרוֹ נִפְשָׁם עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, כְּמוֹ שֶׁאָמַר דָּוִד
הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, "אֲמַרְתָּ לַה' אֲדֹנָי אֵתָּה טוֹבְתִי בַל
עָלִיד לְקְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאַרְצָן הַמָּה וְאֲדִירִי כָּל חִפְצֵי
כֶּם" עֲזָרְנוּ בְּזוֹכֵתֵם, וְנִנּוּ בְּכַח קְדוּשַׁתְּם שֶׁל כָּל
הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵיוּ מֵימֹת עוֹלָם עַד הַנֵּה, אֲשֶׁר קִדְשׁוּ
אֶת שְׁמֶךָ בְּלִי מִסְפָּר בְּמִסְרִית נֶפֶשׁ עֲצוּם מְאֹד
בְּזוֹכֵתֵם וְכַחֵם עֲזָרְנוּ, שְׁנוּכָה גַם כֵּן לְמִסֹּר נֶפְשֵׁנוּ עַל
קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּאַמֶּת בְּאַהֲבָה וּבִירְאָה בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב
לֵבָב, כָּכָל אֲשֶׁר בְּקִשְׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ אֲדוֹנָנוּ מִלְּפָנֵינוּ
וְתַחֲזִירֵנוּ בְּתִשְׁבּוּהַ שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת חַיִּשׁ כָּל
מִהֲרָה, בְּכַחֵם וּבִזְכוּתֵם שֶׁל כָּל אֵלֶּה הַקְּדוּשִׁים וּבִזְכוּתֵם
גַּן עֲלֵינוּ לְהוֹצִיאֵנוּ מִכָּל הַעוֹנוֹת וּמִכָּל
הַפְּגָמִים וְהַקְּלוּלִים שֶׁנִּפְלְנוּ בְּהֵם כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי

לְגַבֵּךְ, וְאִזּוּ נִהְיָה הַשְּׁתוֹקְקוֹת
עַלְיוֹן וְנַעֲשֶׂה יַחֲוֹד הַכִּי גְדוֹל".

וְלָכֵן בָּא כָּל פַּעַם הַרִיגָה מִחֻדָּשׁ,
עַד שֶׁיִּכְנֶה הַבַּיִת הַשְּׁלִישִׁי,
חֶסֶד וְשָׁלוֹם, כִּי עֲכָשְׁיוֹ הַתְּקוּנִים
שֶׁל הַבַּיִת הַשְּׁלִישִׁי שֶׁהָיָה נַעֲשֶׂה
עַל יְדֵי קְרַבְנוֹת, עַל יְדֵי קְרַבָּן
עוֹלָה וּשְׁלָמִים, חֲטָאת וְאַשָׁם, כָּל
הַתְּקוּנִים נַעֲשִׂים רַק עַל יְדֵי אֱלֹהִים
שֶׁנִּהְרָגִים עַל קְדוּשָׁתוֹ, כָּל תְּקוּנָה
הַקְּרַבְנוֹת שֶׁל שְׁנֵי תְּמִידִין אֶחָד
בְּבִקְרָא אֶחָד בְּעֶרְבׁי זֶה רַק נַעֲשֶׂה
עַל יְדֵי אֱלֹהִים שֶׁנִּהְרָגִים עַל קְדוּשָׁתוֹ.
ה'. שֶׁנִּהְרָגִין, חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

וְלָכֵן כָּל שָׁנָה נִהְרָגִים כַּמָּה מֵאוֹת
נְפֻשׁוֹת, כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה הַיַּחֲוֹד
הַכִּי גְדוֹל — כְּתוּב בְּכַתֵּר, וְעַל יְדֵי
זֶה תִּהְיֶה הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמִהְרָה
בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

שְׁעוֹר שֶׁנִּמְסַר בְּלִיל שְׁנֵי בְּרֵאשִׁית כ"ד תְּשֵׁרֵי אַחֲרֵי תְּפִלַּת מַעֲרִיב

עֲכָשְׁיוֹ "עַת צְרָה הִיא לְיַעֲקֹב
וּמִמֶּנָּה יִנְשָׁע" (זְרָמְיָהוּ ל, ז),
עֲכָשְׁיוֹ עִם יִשְׂרָאֵל קִבֵּל מִכָּה

הָיָה מִזְמַן בְּרִיאַת הָעוֹלָם כִּזְוֹה יוֹם
כַּפּוּר, אִזּוּ זְכִינוּ שְׁעַכְשָׁיו הַלְכוּ
כַּמָּה מֵאוֹת נְפֻשׁוֹת עַל קְדוּשָׁתוֹ ה',
[וְהַשְּׂכִינָה מִתְּפָאֶרֶת וְאוֹמֶרֶת לְקְדוּשָׁתוֹ בְּרוּךְ הוּא:]
"חֲזִי בְּמָה בְּרָא קְאֲתִינָא לְגַבֵּךְ"
(זֶהר וּבְקִרָא י"ג). וְהַשְּׂכִינָה מְקַבֶּלֶת
אוֹתָם בְּאַהֲבָה, וְיוֹצֵאִים אֲבָרָהֶם
יִצְחָק וְיַעֲקֹב לְקִרְאֵת הַנְּשָׁמוֹת
הָאֱלֹהִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וַיִּרְא אֱלֹהִים
ה' בְּאֵלֵינוּ מִמְּרָא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח
הָאֵהָל כַּחֲסֵם הַיּוֹם" (בְּרֵאשִׁית יח, א),
"וַיִּרְא" — פַּעַמִּים "וַיִּרְא" (שָׁם, ב),
פַּעַם (וַיִּרְא אֶת הַמַּלְאָכִים) [וַיִּשְׂא עֵינָיו וַיִּרְא
וְהָיָה שְׁלֵשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עֲלָיו], וּפַעַם
שְׁנֵי "וַיִּרְא וַיִּרְץ לְקִרְאֵתָם" —
זֶה כָּל אֱלֹהִים שֶׁנִּהְרָגִים עַל קְדוּשָׁתוֹ
ה', אִזּוּ אֲבָרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב —
אֲבָרָהֶם יָגַל יִצְחָק וַיִּנְגַן יַעֲקֹב
וּבְנָיו יִנּוּחוּ בוֹ, אֲבָרָהֶם יִצְחָק
וְיַעֲקֹב יוֹצֵאִים לְקִרְאֵתָם, כָּל אֱלֹהִים
הַמְּאֲתִים נְפֻשׁוֹת ⁶ שְׁעַכְשָׁיו עָלוּ
בְּסַעֲרָה הַשְּׂמִימָה בְּרִכְבֵּי אֲשׁ
וְסוֹסֵי אֲשׁ מְקַבְּלִים אוֹתָם אֲבָרָהֶם
יִצְחָק וְיַעֲקֹב, הֵם נִכְנָסִים יִשְׂרָאֵל
לְהִיכָל שֶׁל אֲבָרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב.
[וְהַשְּׂכִינָה מִתְּפָאֶרֶת בְּהֵם וְאוֹמֶרֶת לְקְדוּשָׁתוֹ בְּרוּךְ
הוּא:] "חֲזִי בְּמָה בְּרָא קְאֲתִינָא

מוראי מקומות והערות

של ההרואים בטבח הנורא

⁶ בזמן השיעור עוד לא התפרסם המספר האמיתי

כְּזֹאת שֶׁהוּא לֹא קָבַל מְקוֹם הַמְדִינָה, מ־48, מֵה' אֵייר 48 עוֹד לֹא הָיָה כְּזֶה מְכָה, כְּכַר מִתְקַרְבִּים לְאֶלֶף הָרוּגִים, בְּגִלְל הַמְסֻבָּה הָאֲרוּרָה שֶׁעָשׂוּ בְּתוֹךְ הַחֵג, שֶׁכֵּלֶם בָּאוּ [למסיבה] לְרַקֵּד, כֹּל הַצְעִירִים וְהַצְעִירוֹת בָּאוּ לְרַקֵּד, בְּמָקוֹם לַעֲשׂוֹת הַקְּפוֹת — הַקְּפוֹת רֵאשׁוֹנוֹת הַקְּפוֹת שְׁנִיּוֹת, אִז אָסְרוּ לַעֲשׂוֹת הַקְּפוֹת, אָמְרוּ שֶׁאֲסוּר לַעֲשׂוֹת הַקְּפוֹת, וְאִז בְּמָקוֹם זֶה עָשׂוּ מְסֻבָּה, מְסֻבָּה אֲרוּרָה שֶׁלְּשֵׁם בָּאוּ כֹל הַנְּעָר, וְכֹל הַנְּעָרִים וְהַנְּעָרוֹת, עָשׂוּ "כֹּל הַנְּעָרִים... פָּרְשׁוּ טְלִיתוֹת עַל כָּלָם [בְּמוֹנֵי הַמְצַמְרֵר, ה' יַצִּילֵנוּ], "כֹּל הַנְּעָרִים", יִשְׂרָאֵל שֶׁ[נִּכְנְסוּ הַמַּחְבְּלִים] בְּשֵׁשׁ וְחֲצִי בְּבִקְרַעַד תִּשְׁעָה בְּעָרֵב, יִשְׂרָאֵל נִכְנְסוּ לְשֵׁם, הַמְּשָׁלָה הָאֲרוּרָה הַזֹּאת, הַמְּשָׁלָה הַצִּיּוֹנִית שֶׁהִיא הִכִּי אֲרוּרָה מִכָּל הַמְּשָׁלוֹת שֶׁהָיָה אֵי פַעַם לְיִשְׂרָאֵל, פָּרְקָה אֶת כָּל הַיְשׁוּבִים

מֵהַנְּשָׁקִים, לֹא הָיָה שׁוּם נְשָׁק בְּשׁוּם יְשׁוּב, הַשׁוּמְרֵי הַשְּׂעָר — שׁוּמְרֵי הַשְּׂעָרִים לֹא הָיָה לָהֶם שׁוּם נְשָׁקִים, הַכֹּל [בְּהַכְנֵט וּבְלַחֲצִין] הַשְּׂמָאל [שׁ] אָמַר שֶׁהַכֹּל שֶׁל הָעֲרַבִּים, הָאֲרָץ שֶׁל הָעֲרַבִּים. וְזֶה הַרְשָׁ"י הָרֵאשׁוֹן, הַרְשָׁ"י הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַפְּרֻשָּׁה מִתְחִיל בְּזֶה (בְּרֵאשִׁית א, א דְּבִיּוֹר הַמִּתְחִיל בְּרֵאשִׁית) שֶׁלְּסֻטִּים אַתֶּם.⁷ שֶׁעָכְשׂוּ הַיְהוּדִים עֲצָמָם אוֹמְרִים שֶׁהֵם לְסֻטִּים, הַשְּׂמָאל עֲצָמוֹ, הוּא הוֹלֵךְ לְפִי הַרְשָׁ"י. כֹּל אֶחָד צְרִיךְ לְקַרֵּא אֶת הַרְשָׁ"י, יֵשׁ רְשָׁ"י שֶׁחִיבִים לְקַרֵּא אוֹתוֹ.

כִּי מֵעַכְשָׁיו עַד שֶׁהַמְּלַחְמָה תִּסְתַּיֵּם, הִיא תִּקַּח שְׁלֹשִׁים יוֹם מִיְנִימוֹם, אִז כֹּל יֵלֵד וְיֵלְדָה צְרִיכִים לְהִגִּיד אֶת כָּל הַתְּהִלִּים, כֹּל אֶחָד. אֵינִי זְמַן לְשַׁחֵק וְאֵינִי זְמַן לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ, וְאֵינִי זְמַן לְזַרֵּק אֲבָנִים. וְכֹל יֵלֵד שֶׁיִּזְרַק אֲבָן יִמְצָא אֶת עֲצָמוֹ בְּמַגְרֵשׁ הָרוֹסִים, כֹּל

מֵרֵאשִׁית מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אוֹמוֹת הָעוֹלָם לְיִשְׂרָאֵל לְסֻטִּים אַתֶּם, שִׁכְבְּשֵׁתֶם אֲרֻצוֹת שְׁבַעֵה גוֹיִם, הֵם אוֹמְרִים לָהֶם כֹּל הָאֲרָץ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִיא, הוּא בְּרָאָה וְנִתְּנָה לְאִשְׁרֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֵינָיו, בְּרַצּוֹנוֹ נִתְּנָה לָהֶם וּבְרַצּוֹנוֹ נִטְלָה מֵהֶם וְנִתְּנָה לָנוּ:

⁷ רְשָׁ"י עה"ת בְּרֵאשִׁית א' א'
בְּרֵאשִׁית - אָמַר רַבִּי יִצְחָק לֹא הָיָה צְרִיךְ לְהִתְחִיל [אֵת] הַתּוֹרָה אֲלָא (שְׁמוֹת יב ב) מֵהַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם, שֶׁהִיא מִצְוֵה רֵאשׁוֹנָה שֶׁנִּצְטוּוּ [בַּה] יִשְׂרָאֵל, וְזֶה טַעַם פִּתּוּחַ בְּבְרֵאשִׁית, מִשׁוּם (תְּהִלִּים קִיא ו) כַּח מַעֲשֵׂיו הִגִּיד לְעַמּוֹ לְתַתּ לָהֶם נַחֲלַת גוֹיִם, שֶׁאֵם יֵאמְרוּ

הַבַּל בְּגִלּוֹל הַמְּמַשְׁלָה הָאֲרוּרָה
הַזֹּאת, שֶׁהִיא נֶגְדַת הַדָּת, נֶגְדַת
הַתּוֹרָה, נֶגְדַת הַקְּפוּת. וְרַק הַקְּפוּת
יְכוּלוֹת לְהַצִּיל, מִה שֶׁיְכוּלוֹ לְהַצִּיל
זֶה רַק הַהַקְּפוּת וְהַנְּגוּנִים
וְהַשִּׁירִים, רַק זֶה יְכוּלוֹ לְהִגָּן עַל
עַם יִשְׂרָאֵל. אִין שׁוּם עֲצָה אַחֲרָת.

לְבֵן כָּל יְלֵדָה מְגִיל שֶׁשׁ, וְכָל יְלֵד
מְגִיל שְׁבַע, חִיבִים לְגַמֵּר כָּל
יּוֹם אֶת כָּל הַסֵּפֶר תְּהִלִּים. יֵשׁ 24
שָׁעוֹת, זֶה לֹא בְּעֵינָה, זֶה הַדְּבָר
הַקָּל בְּיוֹתֵר. בְּמָקוֹם לְזֶרֶק אֲבָנִים
עַל מְכוּנִיּוֹת, וּסְתָם שְׁטִיּוֹת,
בְּמָקוֹם זֶה שֶׁכָּל אֶחָד יִגְמַר אֶת כָּל
הַתְּהִלִּים. וּבָנִים צְרִיכִים לְגַמֵּר
עֶשֶׂר דְּפֵי גְמָרָא כָּל יּוֹם, מִשְׁמוֹנָה
עַד שְׁמוֹנָה — 12 שָׁעוֹת —
אֲפָשֶׁר לְגַמֵּר לְגַמֵּר בְּקִלּוֹת בְּקִלּוֹת
עֲשֶׂרָה דְּפֵי גְמָרָא, לְקִרְא אוֹתָם
וּלְהַבִּין אוֹתָם.

וְכָל הַגְּמָרוֹת זֶה רַק סְפוּרִים, וְזֶה
רַק הַלְּכוֹת פְּשוּטוֹת. וְכָל יְלֵד
מְגִיל שְׁבַע כְּבָר צְרִיךְ לְהִתְחִיל
לְלַמֵּד עֲשֶׂרָה דְּפֵי גְמָרָא, עַד
שֶׁהַמְּלַחְמָה מְסַתִּימָת — שְׁלֹשִׁים
יּוֹם מִיְנִימוּם — כָּל יְלֵדָה מְגִיל
שֶׁשׁ לְגַמֵּר אֶת כָּל סֵפֶר תְּהִלִּים כָּל
יּוֹם, וְכָל רִגַע פְּנוּי הִיא תִּגְיֵד עוֹד

אָבָא שְׁלֹא יִשְׁמַר עַל הַיְלֵד שְׁלוֹ
— יְבַקֵּר אוֹתוֹ בְּמַגְרֵשׁ הַרוּסִים.
הַיְלֵד יִגִּיד שֶׁהָאֲבִין עָפָה מִעֲצָמָה,
וְהָאֲבִין הַתְּרוּמָה מִעֲצָמָה, וְלֹא
יֵשׁ כְּנָפִים. אִף אֶחָד לֹא יְקַבֵּל אֶת
הַטְּעָנוֹת הָאֵלֶּה, אֲפֹלוֹ אִם זֶה נֶכּוֹן
— אִף אֶחָד לֹא יְקַבֵּל אֶת הַטְּעָנוֹת
הָאֵלֶּה. כָּל יְלֵד [שִׁיעָצַר עַל כֵּן] צְרִיךְ
לְשַׁבֵּת שְׁבַע יָמִים בְּצַנּוּק, יְקַבֵּל
פְּרוּסַת לָחֶם בְּבַקָּר וּפְרוּסַת לָחֶם
בְּעֶרְב. כָּל אָבָא יִשְׁמַר אֶת הַיְלָדִים
שְׁלוֹ מִכָּל מַשְׁמַר. בְּמָקוֹם זֶה,
שֶׁיִּגִּידוּ תְּהִלִּים.

עֲכָשְׁיוֹ זֶה הַרְגַע הַכִּי נוֹרָא, כְּמוֹ
שׁוֹאָה. עֲכָשְׁיוֹ כְּמוֹ
שׁוֹאָה, שֶׁרָצְחוּ יְלָדִים, עֲכָשְׁיוֹ
עָבְרוּ מִבֵּית לְבֵית, כְּבָר בָּקְרוּ
בְּכַמָּה בְּתִים וּמִצָּאוּ יְלָדִים
תְּרוּרִים, אֲמָהוֹת תְּרוּרוֹת, אֲמָהוֹת
מִמֶּשׁ תְּרוּרוֹת, אֲלָף כְּדוּרִים בְּכָל
אֲמָא, בְּכָל יְלֵד, וְיְלָדִים — 700
מִהַמְּסִבָּה הָאֲרוּרָה, וְעוֹד 300
יְלָדִים וְאֲמָהוֹת מְחוּרָרוֹת [בִּישׁוּבִים],
מִלְבָּד 150 אֲמָהוֹת בְּשָׁבִי,
אֲמָהוֹת עִם יְלָדִים, דְּבָר כְּזֶה לֹא
הָיָה מִזְמַן בְּרִיאַת הָעוֹלָם, כְּזֶה
אֲסוֹן נוֹרָא שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל חוּהָ
עֲכָשְׁיוֹ.

יְהִי־לָּהּ תְּשׁוּבָה (א' דְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ מֵרֶ-
חֶשֶׁן), וְאַחֲרֵי זֶה רֵאשׁוֹן בְּלִילָהּ זֶה
א' חֶשֶׁן, יוֹמִים רֵאשׁ חֶדֶשׁ —
יְגִידוּ תְּקוּן לָאָה, אֲבָל מֵהַיּוֹם
אֲפָשָׁר כָּבֵר לְהַגִּיד תְּקוּן רַחֵל,
וְצָרִיף לְשִׁבְתָּ עַל הָאָרֶץ וְלִבְכוּת,
לִבְכוּת עַל הַחֶרֶב הַנּוֹרָא, זֶה כְּמוֹ
מִמֶּשׁ שׁוֹאָה, שְׂרָצְחוּ יְלָדִים
וְתִינוּקוֹת וְאִמָּהוֹת, זֶה עֲכָשׁוּ
הַכֹּל חוֹזֵר עַל עֲצָמוֹ. כְּמוֹ שֶׁהַחֲזוֹן
אִישׁ אָמַר שְׂאֲחֵרֵי שְׁבָעִים שָׁנָה
הַכֹּל יִחְזֹר עַל עֲצָמוֹ, עֲכָשׁוּ
אֲנַחְנוּ 75 שָׁנָה מִסִּיּוֹם הַשׁוֹאָה
וּמִמֶּשׁ רוֹאִים אֵיךְ שֶׁהַכֹּל חוֹזֵר עַל
עֲצָמוֹ, רָצְחוּ יְלָדִים, אִמָּהוֹת,
לְקַחוּ אוֹתָם בְּשִׁבְיָ, אִי אֲפָשָׁר
לְדַעַת אִם יִשְׁחַרְרוּ אוֹתָם בְּחַיִּים
אִי פְעַם, לֹא יוֹדְעִים כְּלוּם, זֶה לֹא
מְדִינָה, זֶה לֹא צָבָא, זֶה סֵתֶם כְּמָה
בְּנִדְיָטִים, גְּנֻבְסֵטְרִים,
טְרוֹרִיסְטִים, חַיּוֹת אָדָם, חַיּוֹת
טְרָף, כְּמוֹ וּכ"ו...

וְלִבְנֵי צָרִיף לְהִבְיָ קַעֲרַת כֶּסֶף
130 מִשְׁקָלָהּ, כָּל אֶחָד
יִרְאֶה לְהִבְיָ קַעֲרַת כֶּסֶף 130
מִשְׁקָלָהּ, 130 קִילוֹ, לְמָה 130 ?
כְּנֻגָּד [130 הַשְּׂנִים בְּהֵם פְּרִשׁ] אָדָם
הִרְאֵשׁוֹן, [שְׁבָשָׁנִים הָאֵלוֹ יֵצְאוּ מִנוּ נְצוּצוֹת

כְּמָה פְּרָקֵי תְּהִלִּים, אִם הִיא
יְכוּלָה לְהַגִּיד אֶת זֶה בְּרָצֶף זֶה הִכִּי
טוֹב. וְכֹל יֵלֵד יִצְטָרֶף לְהַגִּיד,
יֵלְדָה מִגִּיל שֵׁשׁ וְיֵלֵד מִגִּיל שְׁבַע,
וּמִגִּיל תִּשְׁעֵהוּא יְכוּלָה לְלַמֵּד עֲשָׂר
דְּפִי גְמָרָא, זֶה הַכֹּל סְפוּרִים.

אֲנִי כָּבֵר מִגִּיל תִּשְׁעֵהוּא לִוְמֵד גְּמָרָא
כָּל יוֹם כְּמָה שְׁעוֹת, זֶה הַדְּבָר
הִכִּי הִכִּי מִתּוֹק שֵׁשׁ בְּעוֹלָם
זֶה לְמוֹד הַגְּמָרָא, בְּמִקּוֹם לְדַבֵּר
שְׁטִיּוֹת, וְלִשְׁמַע חֲדָשׁוֹת — שְׁזֵה
הַכֹּל שְׁטִיּוֹת, כִּי כָּל הַחֲדָשׁוֹת זֶה
אֲנִי — נִגְדָה הִדָּת, נִגְדָה הַתּוֹרָה,
נִגְדָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, זֶה הַכֹּל
מְדַבְּרִים רַק נִגְדָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל 24
שְׁעוֹת. [כֹּל = הַתְּקַשְׁרוֹת הַשְּׂמֹאלִית]
הוֹלְכִים לְפִי הַרְשָׁ"י הִרְאֵשׁוֹן,
הַרְשָׁ"י הִרְאֵשׁוֹן כָּל אֶחָד צָרִיף
לְלַמֵּד אוֹתוֹ, אֲנִי לֹא יוֹדַע מִתִּי
תְּלַמְדוּ אוֹתוֹ, מִתִּי יְהִי־לָּכֶם זְמַן
לְלַמֵּד אֶת הַרְשָׁ"י הַזֶּה, בְּמִקּוֹם
לְקוֹם בִּ-11 אֶתָּה תִצְטָרֶף לְלַמֵּד
אֶת הַרְשָׁ"י.

כָּל אֶחָד צָרִיף לְרֵאוֹת לְקוֹם הִכִּי
מֵאַחֵר בִּ-6, אֲנַחְנוּ עֲכָשׁוּ
בְּעַת צָרָה מֵאֵד גְּדוּלָה, אֲפָשָׁר
לְהַגִּיד תְּקוּן חֲצוֹת, אֲפָשָׁר לְהַגִּיד
תְּקוּן רַחֵל. מוֹצָאֵי שְׁבָת זֶה כְּבֵר

מ"החֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם" (שְׁמוֹת יב, ב) שֶׁהִיא מִצְוֵה ראשונה שֶׁנִּצְטַו בָּהּ יִשְׂרָאֵל. וּמֵה טַעַם פֶּתַח ב"בְּרֵאשִׁית"? מִלְּשׁוֹם: "כִּי מַעֲשׂוֹי הַגִּיד לְעַמּוֹ לְתַת לָהֶם נִחְלַת גּוֹיִם" (תְּהִלִּים קיא, ו) שְׁלֹא יֵאָמְרוּ אֲמוֹת הָעוֹלָם לְיִשְׂרָאֵל] לְסֻטִּים אֲתֶם.

או רבי נתן מסביר בלקוטי הלכות, שְׁכָל מֵה שְׁלוֹמֵדִים בְּלִי תְּפִלוֹת וּבְלִי הַתְּבוּדָדוּיּוֹת, בְּלִי תִקּוּן חֲצוֹת, זֶה נִקְרָא "לְסֻטִּים". רַבִּי נֶתָן מֵבִיא שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת יוֹרֵה דַעַה מִלֵּיל ג; חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט, הַלֵּכ' שׁוֹמֵר שְׁכָר ד; גִּזְלוּה"ו) שֶׁהִטְעֵנָה שֶׁל "לְסֻטִּים אֲתֶם" זֶה צִעָקָה מֵהַשָּׁמַיִם, זֶה שְׁכָל מֵה שְׁאֲדָם לֹוִמֵד שְׁלֹא עַל פִּי רִבְנּוֹ הוּא נִקְרָא "לְסֻטִּים", כְּמוֹ שְׁבָאָה אוֹתָהּ סִבְתָּא זְקֵנָה⁸, הִיא

שמהם נבראו כל המזיקים שעכשיו עשו את הטבח הנורא (הרב בשיעורים).

שְׁעֵבֶשְׂוֹ [בפֶּרֶשֶׁת בְּרֵאשִׁית] אֲנַחְנוּ לֹוִמְדִים עַל אָדָם הָרֵאשׁוֹן, עַכְשָׁיו אֲנַחְנוּ מִתְּחִילִים לְלַמֵּד עַל אָדָם הָרֵאשׁוֹן, כֹּל אֶחָד יִרְאֶה לְגַמֵּר אֶת הַפְּרָשָׁה, יִלְדִים בְּגִיל שֶׁבַע צְרִיכִים כְּכֹר לְגַמֵּר אֶת הַפְּרָשָׁה, הַפְּרָשָׁה זֶה רַק סְפוּרִים, לְדַעַת מֵה קָרָה עִם אָדָם הָרֵאשׁוֹן, מִתִּי הִיָּה הֶרְצַח הָרֵאשׁוֹן בְּעוֹלָם, מִי רָצַח אֶת מִי, אֶת כָּל זֶה יִלְד צְרִיף כְּכֹר לְדַעַת בְּגִיל שֶׁבַע. מִתִּי הִיָּה הֶרְצַח הָרֵאשׁוֹן? הִנֵּה הוּא יוֹדֵעַ, וְאִיךָ מִתְּחִיל הֶרְשִׁי הָרֵאשׁוֹן? לְסֻטִּים אֲתֶם, אֲמַר רַבִּי יִצְחָק: [לֹא הִיָּה צְרִיף לְהִתְחִיל אֶת הַתְּנִיחָה אֶלָּא

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

הִיא סִבְתָּא דֵאֲתֵי לְקַמֵּיה דְרַב נַחֲמָן אֲמַרְה לִיה

⁸ סוכה לא, ע"א

אֲזַי הִיא בְּלֵי צָבַע, ה' לֹא רוֹאֶה אֹתָהּ. [וְאִם מִתְפַּלֵּל בְּנִגְוִיִּים מִתְקַיֵּם בַּתַּפְלָתוֹ:] "וְרֵאִיתִיָּה לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם" (בְּרֵאשִׁית ט, טו), אֲזַי מְתִי "וְרֵאִיתִיָּה לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם"? זֶה רַק עַל יְדֵי הַנִּגְוִיִּים. אֲזַי רַק עַל יְדֵי הַנִּגְוִיִּים אֲזַי צוֹבְעִים אֶת הַקֶּשֶׁת בְּשִׁבְעָה צָבָעִים, לְקֶשֶׁת יֵשׁ שִׁבְעָה צָבָעִים, אֲנַחְנוּ רַק רוֹאִים שְׁלֹשָׁה אָבֵל יֵשׁ יָמִים בְּהִירִים שְׁרוֹאִים שִׁבְעָה צָבָעִים, הַצָּבָעִים — זֶה רַק הַנִּגְוִיִּים.

הַנִּגְוִיִּים — "וְיָרָא בְצַר לָהֶם בְּשִׁמְעוּ אֶת רִנְתָּם" (תְּהִלִּים קו, מד) — שֶׁה' הוּא שׁוֹמֵעַ אֶת רִנְתָּם, כִּי כָּל תַּפְלָה שֶׁהִיא בְּלֵי נִגְוִיִּים הִיא לֹא עוֹלָה לְמַעְלָה, הִיא לֹא פּוֹעֶלֶת כְּלוּם. אֲנָשִׁים שׁוֹאֲלִים: אֵיפֹה הַתַּפְלוֹת? אֵיפֹה כִּכָּה? אָבֵל: תַּפְלָה בְּלֵי נִגְוִיִּים פְּשוּט לֹא עוֹלָה, ה' לֹא רוֹאֶה אֹתָהּ.

הִיְתָה כְּבָר בֵּת 90, הִיא אֲמָרָה רִישׁ גְּלוּתָא וְרַב נַחְמָן יוֹשְׁבִים בְּסִכָּה גְזוּלָה. אֲזַי מָה אֲמָרוּ לָהּ, מָה אֲמָר רַב נַחְמָן? שְׁמַגִּיעַ לָהּ רַק דְּמֵי עֲצִים. מְרִישׁ הַגְּזוּל אִם שָׁמוּ אוֹתוֹ בְּכַנִּיז אֲזַי לֹא צָרִיף לְהַחְזִיר אֶת הַמְרִישׁ, רַק דְּמֵי עֲצִים בְּלֵבָד. אֲזַי מְסַבֵּיר רַבֵּי נֶתָן שְׁפָל אֶחָד נִקְרָא גְזוּלָן, אֲפֹלוּ הַסִּכָּה שִׁיּוֹשְׁבִים זֶה נִקְרָא גְזוּלָן, כִּי זֶה בְּלֵי שְׁעָה הַתְּבוּדוֹת, בְּלֵי תַפְלוֹת, בְּלֵי תַפְלָה בְּכּוֹנָה.

כָּל מָה שְׁאֵדָם מִתְפַּלֵּל בְּמִקּוֹם אַחֵר - זֶה בְּכָלֵל לֹא נִקְרָא תַפְלָה, אִם הוּא לֹא מִתְפַּלֵּל אֶת הַתַּפְלָה בְּנִגְוִיִּים. הַרְבֵּיהּ מְסַבֵּיר בְּתוֹרָה מ"ב: שֶׁה' מְקַבֵּל רַק תַּפְלָה בְּנִגְוִיִּים, שְׁשָׁרִים כָּל אוֹת, זֶה כְּמוֹ שְׁצוֹבְעִים, [וְאִם מִתְפַּלֵּלִים שְׁלֹא בְּנִגְוִיִּים זֶה כְּמוֹ שֶׁ] כּוֹתְבִים אוֹתֵיּוֹת בְּלֵי צָבַע, אֲזַי כִּכָּה הָאוֹתֵיּוֹת זֶה בְּלֵי צָבַע, אִם לֹא מְנַגְּנִים אֶת הָאוֹת —

❁ מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

עֲצִים עֲצִמּוֹ: לֹאבוּהָ - לֹאבוּהָ - לֹאבוּהָ אֲבִינוּ, יְלִידֵי בֵיתוֹ שְׁמֵנָה עֶשֶׂר וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת: פְּעִיתָא - קוֹלוֹנִית הִיא זֶה: אֵלֵא דְּמֵי עֲצִים - דְּתַקְנַת חֲכָמִים הִיא זֶה עַל הַמְרִישׁ הַגְּזוּל שֶׁבְּנָאוּ בְּבִירָה שִׁטוּל הַנְּגוּל אֶת דְּמִיו, וְלֹא חִיבוּוֹהוּ לְקַעֲקַע אֶת בְּנִינוּ מִפְּנֵי תַקְנַת הַשְּׂבִימִים, בְּמִסְכַּת גִּישוּן (נְה, א):

רִישׁ גְּלוּתָא וְכוּלְהוּ רַבְנָן דְּבִי רִישׁ גְּלוּתָא בְּסוּכָה גְזוּלָה הוּוּ יִתְבִּי צוּחָה וְלֹא אֲשַׁנְחָה בַּהּ רַב נַחְמָן אֲמָרָה לִיה אֵיתֵתָא דְּהוּוּ לִיה לֹאבוּהָ תֵּלֵת מֵאָה וְתַמְנֵי סְרִי עֲבָדִי צוּחָה כְּמִיּוֹכֵי וְלֹא אֲשַׁנְחָתִּיּוּ בַּהּ אֲמָר לְהוּ רַב נַחְמָן פְּעִיתָא הִיא דָּא וְאוּן לֵה אֵלֵא דְּמֵי עֲצִים בְּלֵבָד: פִּירִישׁ: הִיא סַבְתָּא - דְּגוּלוּ מִמְנָה עֲבָדִי רִישׁ גְּלוּתָא עֲצִים, וְסַכְתָּא בְּהוּ: צוּחָה - צוּחָה לְהַחְזִיר לָהּ

הַשָּׂאָר, חֲטָפוּ וְלָקְחוּ. וְכֹל מִי שֶׁנִּסְעָה לְמִסְבָּה הַזֹּאת — אוֹ שֶׁנִּחְטָף אוֹ שֶׁנִּרְצָח.

וְאַחֲרֵי זֶה [הַמַּחְבָּלִים] הֵלְכוּ מִבֵּית לְבֵית, כִּי לֹא הָיָה נִשְׁקִים, לֹא הָיָה שְׁמִירָה, כִּי הַמַּמְשָׁלָה הִיא נֶגֶד עַם יִשְׂרָאֵל, זֶה מַמְשָׁלָה שֶׁהִיא נֶגֶד צְבִיּוֹן יְהוּדִי, הִיא לֹא רוֹצָה לְרֹאוֹת פֶּה יְהוּדִים, הִיא רוֹצָה לְרֹאוֹת פֶּה עֲרַבִּים. זֶה מַמְשָׁלָה שְׂרוּצָה לְעַקֵּר אֶת הַיְהוּדוֹת. לְכֵן לֹא הִרְשׁוּ לְעֲשׂוֹת הַקְּפוּת, בְּתֵל אָבִיב לֹא הִרְשׁוּ לְעֲשׂוֹת הַקְּפוּת, זֶה הָיָה רַעַשׁ נוֹרָא, אָבֵל אִי אֶפְשָׁר לְעֲשׂוֹת כְּלוּם, כִּי הַבְּגָ"ץ אֲתֵם וְכֹלֵם אֲתֵם, וְהַשׁוֹפְטִים אֲתֵם. הַשׁוֹפְטִים אוֹכְלִים בְּיוֹם כְּפוּר, כָּל הַשׁוֹפְטִים, הֵם לֹא מְבִינִים לְמָה יֵשׁ יוֹם כְּפוּר בְּכָלֵל, הֵם לֹא קוֹלְטִים בְּשִׁבִיל מָה צְרִיךְ יוֹם כְּפוּר, אָבֵל אִם אֵין יוֹם כְּפוּר אִזְ ה' מְכַחֵד אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, הוּא לֹא חָיֵב לָנוּ כְּלוּם, אִם לֹא צָמוּ בְּיוֹם כְּפוּר, חֲצִי מֵהָעַם כָּבֵר לֹא צָם בְּיוֹם כְּפוּר, וְחֵלֶק נוֹסֵעַ לְקַאֲרִיבִים בְּיוֹם כְּפוּר, לַיִם הַבְּלִטִי, אִזְ אֵין יוֹם כְּפוּר אִזְ אֵין

"וְרֵאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם" — זֶה שְׂצָרִיכִים לְצַבֵּעַ אֶת הַתַּפְּלָה, לְכֵן צְרִיכִים תַּפְּלָה בְּנִגְוִנִים, לֹאט לֹאט, מְלָה בְּמְלָה. כָּל מָה שֶׁאָדָם מִתַּפְּלֵל בְּמָקוֹם אַחֵר — זֶה לֹא תַּפְּלָה בְּכָלֵל, הוּא סֵתָם בּוֹלֵעַ אֶת הַמְּלִים, הוּא מְגַמְגֵם אוֹתָם, זֶה לֹא תַּפְּלָה, זֶה לֹא עוֹלָה, זֶה לֹא עוֹשֶׂה שׁוּם תְּקוּן, אֲנַחְנוּ רוֹאִים אֶת הַשׁוֹאָה הַנּוֹרָאָה. אֲנַחְנוּ עֹכְשִׁי אַחֲרֵי שְׁבָעִים שָׁנָה מִהַשׁוֹאָה הַקּוֹדֶמֶת, אֲנַחְנוּ חוֹזְרִים לְאוֹתָהּ הַשׁוֹאָה, שֶׁנִּרְצָחוּ יְלָדִים וְתִינוּקוֹת וְאִמָּהוֹת, וְעֹכְשִׁי אֲנַחְנוּ לֹא יוֹדְעִים כְּמָה בְּשִׁבִי, אוֹמְרִים "מָאָה חֲמָשִׁים", אוֹמְרִים "מֵאֵתִים", אֵין מִסְפָּר.

וְכֹל אֵלֶּה שֶׁנִּסְעָה לְמִסְבָּה הַאֲרוּרָה הַזֹּאת, נִסְעָה בְּחָג, חָלְלוּ אֶת הַחָג, וְשָׂתוּ, וְהִשְׁתַּכְּרוּ, וּבִשְׁבַע וְחֲצִי [בַּבֶּקֶר] עוֹד לֹא סִיְמוּ אֶת הַמִּסְבָּה שֶׁהִתְחִילָה בְּתִשְׁעָה [בְּעֶרֶב], וְהַמַּחְבָּלִים תַּפְּסוּ אֶת כָּלֵם עַל חֵם, הַמַּחְבָּלִים נִכְנְסוּ יִשְׂרָאֵל לְמִסְבָּה וְרָצְחוּ אֶת כָּלֵם, לֹא הַשְׂאִירוּ אֶף אֶחָד בַּחַיִּים. וְאֵת

הַגּוֹף שֶׁל תְּוֵה וְהַגּוֹף שֶׁל אָדָם זֶה גּוֹף הַנְּחֹשׁ, אָבָל "כְּתָנוֹת עוֹר וַיִּלְבָּשׁם" (בְּרֵאשִׁית ג, כא), אִז כְּתוּב "וַיִּתְּפְרוּ עָלֶיהָ תְּאֵנָה" (שָׁם ז, א) אִז כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ עוֹר שֶׁל נְחֹשׁ, אִז לְכֵן הוּא רוֹצֵה דְבָרִים לֹא טוֹבִים, הוּא חוֹשֵׁב שֶׁזֶּה טְבָעִי, זֶה לֹא טְבָעִי, הַטְבָּעִי — זֶה לְאַהֲבֵת אֶת ה'.

הַטְבָּעִי זֶה לְהַתְּפַלֵּל, לְהַגִּיד תְּהִלִּים כָּל הַיּוֹם, כְּמוֹ הַיּוֹם הוּא רַק הֵיךְ אוֹמֵר תְּהִלִּים, שׁוֹם דְּבָר הוּא לֹא הֵיךְ עוֹשֶׂה רַק אוֹמֵר תְּהִלִּים, לְכֵן הוּא נֹצֵחַ בְּכָל הַמְּלַחְמוֹת. שְׁאוֹל אָמַר לוֹ [לְדוֹד, קָדָם צִאתוֹ לְהִלָּחֵם בְּגִלְיָת]: אֲתָה לֹא תוּכַל לְנֹצֵחַ, אִין דְּבָר כְּזֶה. הוּא הֵיךְ גַּם נִמְדָּךְ, הוּא לֹא הֵיךְ כְּזֶה גְבִיָּה, שְׁאוֹל הֵיךְ "מִשְׁכֹּמוֹ וְמַעֲלָה" (שְׁמוּאֵל א' ט, ב) אָבָל דְּוֹד הֵיךְ יִלְדֵךְ נִמְדָּךְ גִּינְגִי כְּזֶה, אֲדַמּוֹנִי (שְׁמוּאֵל א' יז, מ"ב). אִז שְׁאוֹל אָמַר: אֲתָה לֹא תִצְלִיחַ, זֶה לֹא בִשְׁבִילְךָ הַסְּפוּר הַזֶּה. הוּא [דְּוֹד] אוֹמֵר: לֹא, אֲנִי לוֹקֵחַ מִקָּל, פְּשוּט מִקָּל, צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת 'קִישׁוּטָא' וְזֶה הַכֹּל, קִישׁוּטָא, מִסְפִּיק לְהַגִּיד קִישׁוּטָא וְהוּא... אִז

מֵה שְׁיִכְפָּר עַל עִם יִשְׂרָאֵל, אִין מֵה שְׁיִכְפָּר עַל הָעֵבְרוֹת שֶׁל כָּל יוֹם.

תְּמִיד שֶׁל שַׁחַר מְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹת שֶׁל לַיְלָה, וְתְמִיד שֶׁל בֵּין הָעֲרִבִים מְכַפֵּר עַל עֲבֻרוֹת שֶׁל יוֹם, תְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֲרִבִים זֶה תַפְלַת מְנַחָה, תַפְלַת מְנַחָה זֶה צָרִיךְ לְהִיֹּת בְּדַמְדוּמִים סְמוּךְ לְשִׁקְיָעָה, כְּדִי לְכַפֵּר עַל כָּל מֵה שְׁאָדָם חָטָא עַד הַשְּׁקִיעָה, כָּל מֵה שֶׁהוּא פָּגַם בְּעֵינַיִם, בְּמַחְשָׁבוֹת לֹא טוֹבוֹת, עַל הַכֹּל מְשַׁלְּמִים. אָדָם חוֹשֵׁב שְׁלִיֹּת דִּין וְלִית דִּין, "כָּל הָאוֹמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְתָרַן — יוֹתְרוֹ מַעֲוֵהִי", ה' לֹא מוֹתֵר עַל שׁוֹם דְּבָר, לֹא עַל מַחְשָׁבָה וְלֹא עַל רְאִיָּה אֲסוּרָה. לֹא מְשַׁנֵּה אִם זֶה בֶּן אוֹ בַת, כָּל מִי שְׁנֹכַשׁל בְּמַחְשָׁבָה לֹא טוֹבָה — הוּא מְכִיָּא פְּרַעְנוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל.

כָּל רְגַע שְׁבַת מְרִימָה שְׁרוּול — אִז בְּאוֹתוֹ רְגַע נְהַרְגִים כְּמָה חִילִים, וְאִם הִיא הוֹלְכֶת עִם 'בְּגָד' שְׁקוּף — אִז נְהַרְגִים עֲשָׂרוֹת חִילִים. כָּל חִילִים נְהַרְגִים בְּגִלְלַת הַבְּנוֹת, כִּי הַגּוֹף זֶה גּוֹף שֶׁל נְחֹשׁ, מִתִּי שְׁאָדָם הָרֵאשׁוֹן חָטָא אִז

מורינו הרב במוצאי יום כיפור

לִילָה שְׁעָרְפָּה עֹזְבָה אֶת נַעְמֵי אֹז
היא יִרְדָּה מִטָּה מִטָּה, אֹז היא
נִפְגְּשָׁה עִם כָּלֵב וְהִסְתּוֹבְכָה עִם
כָּלֵב, אֹז היא 'זִכְתָּה' לֵהְיוֹת
בְּעֶצְמָה כָּלֵב.

אֹז הוא [- גְּלִית] אֹמֵר: "הֶכְלֵב
אֲנֹכִי"? אֹז אֹמֵר לוֹ דָּוִד: כֵּן,
אֶתְּהַ כָּלֵב בֶּן כָּלֵב, מִה קָרָה? מִה
אֶתְּהַ נִעְלֵב? אֲנִי מִסְפִּיק לִי מִקָּל
פְּשׁוּט. "אֶתְּהַ כָּא אֵלֵי בְּחָרֵב
וּבְחֲנִית וּבְכִידוֹן וְאֲנֹכִי כָּא אֵלֶיךָ
בְּשֵׁם ה' צָבָאוֹת אֱלֹהֵי מַעֲרֹכּוֹת
יִשְׂרָאֵל" (שְׁמוֹאֵל א' יז, מִה), וְאֹז כָּתוּב
"וּתְטַבַּע הָאֶבֶן בְּמַצְחוֹ" (שָׁם, מִט).

גְּלִית רוֹאָה אֶת דָּוִד כָּא עִם מִקָּל,
הוא רוֹאָה אֵינן נִשְׁק, אֵינן חֲנִית,
אֵינן רִמַח. הוא שׁוֹאֵל: מִה קָרָה
כָּאן? אֶתְּהַ חוֹשֵׁב שְׁאֲנִי כָּלֵב?
"הֶכְלֵב אֲנֹכִי" (שָׁם, מִג) ? [עוֹנָה לוֹ דָּוִד]:
כֵּן, אֶתְּהַ כָּלֵב, מִה יֵשׁ, מִה, מִה
לֹא טוֹב לֵהְיוֹת כָּלֵב? מִה הִבְעֵיָה
לֵהְיוֹת כָּלֵב? אֶתְּהַ כָּלֵב מְאֵלֶךְ,
אֶתְּהַ כָּלֵב מֵאִסְטֵר, כָּלֵב נִפְלֵא
דְּוִקָא, כָּלֵב גְּבַה — עֶשֶׂר מִטֵּר,
אֶתְּהַ כָּלֵב!

כִּי דָּוִד יָדַע אֶת כָּל הַסְּפוּרִים
מֵהִסְבָּתָא שְׁלוֹ [רוֹת] הִיְתָה
אֲחוֹת שְׁל עֶרְפָּה, כָּתוּב שְׁבָאוֹתוֹ

מְקַשׁ וְיִוְתֵר טוֹב מֵעֶפֶר. לְכֵן
 אִמְרַת הַגְּמָרָא בְּדִף ל"ב בְּנִדְרִים,
 מִי שֶׁיִּלְמַד כָּל יוֹם עֲשָׂרָה דְּפִים
 יִגִּיעַ לְנִדְרִים, אִם מֵה יֵשׁ, זֶה הַכֹּל
 סְפוּרִים. הַגְּמָרָא אִמְרַת שְׁכָבָר
 בְּטֵלָה זְכוּת אָבוֹת, עֲכָשׂוּ רְאִיתִי
 בְּדִיוֹק בְּאוֹר בְּמַגְלָה עֲמוּקוֹת,
 לְפָנַי שָׁעָה רְאִיתִי, שְׁבִית הַמְּקַדֵּשׁ
 עֲמַד בְּדִיוֹק 410 שָׁנָה, וְעַד אֲז
 הָיָה זְכוּת אָבוֹת — זְכוּת אַבְרָהָם
 יִצְחָק וְיַעֲקֹב, אַבְרָהָם "עֶפֶר
 וְאֶפֶר" (בְּרֵאשִׁית יח, כז), אַבְרָהָם
 שָׁאֵמַר "אֲנֹכִי עֶפֶר וְאֶפֶר", אֲז
 הוּא זֹכֶה שְׁכָשָׁהוּא זֹרֵק עֶפֶר —
 זֶה נִהְיָה חֲרָבוֹת, הוּא זֹרֵק קֶשׁ —
 זֶה נִהְיָה חֲצִים, בְּרָגַע שְׁאָדָם זֹרֵק
 עֶפֶר — זֶה נִהְיָה חֲרָבוֹת, בְּרָגַע
 שְׁהוּא זֹרֵק קֶשׁ — נִהְיָה חֲצִים.
 אָבֵל ה' אָמַר לוֹ: "שֵׁב לִימִינִי".
 "לְדָוִד מִזְמוֹר נְאֻם ה' לְאֲדָנִי שֵׁב
 לִימִינִי עַד אֲשִׁית אֵיבֶיךָ הַדָּם
 לְרַגְלֶיךָ" — שֵׁב בְּשֶׁקֶט, אֵל תְּזוּז,
 אֲתָה לֹא צָרִיךְ לְזוּז, תִּגִּיד רַק
 תַּהְלִים — תִּרְאֶה שֶׁהַתַּהְלִים
 נִהְפָּךְ לְטִילִים, בְּזְכוּת הַתַּהְלִים זֶה

"וְתִטְבַּע הָאֶבֶן בְּמִצְחוֹ" —
 שֶׁהָאֶבֶן חֲדָרָה אֶת
 הַשְּׂרִיזִין. אֲז יֵשׁ שְׁנֵי פְרוּשִׁים
 בְּיִלְקוּט שְׁמַעוֹנִי; שְׁבִדְיוֹק הָיָה לוֹ
 זַעֲה אֲז הוּא הָרִים אֶת הַקְּסָדָה,
 הוּא הִלְךְ כָּלוֹ שְׂרִיזִין קְשָׁקְשִׁים,
 שְׁכָפָה אֶת כָּל הַגּוֹף, גַּם אֶת
 הַצְּוָרָה גַּם אֶת הָרֵאשׁ. אֲז פְרוּשׁ
 אַחַד: הוּא הָרִים אֶת הַקְּסָדָה כִּי
 נִהְיָה לוֹ הַרְבֵּה זַעֲה. פְרוּשׁ שְׁנֵי:
 שֶׁהָאֶבֶן חֲדָרָה אֶת הַשְּׂרִיזִין —
 "וְתִטְבַּע הָאֶבֶן בְּמִצְחוֹ"⁹. אֲז מִי
 שָׁאוּמַר תַּהְלִים כָּל הַיּוֹם, אֲז הָאֶבֶן
 [שְׁהוּא זֹרֵק] חֲדָרַת אֶת הַמִּצְחָה, אֶת
 הַשְּׂרִיזִין.

וְזֶה אוֹמֵר הַדְּגָל מַחְנֵה אֶפְרַיִם,
 הוּא אוֹמֵר בְּפִרְשֵׁת וַיִּשְׁלַח:
 שְׁמִי שְׁעֶפֶר וְאֶפֶר, אֲז כְּשֶׁהוּא
 זֹרֵק עֶפֶר — נִהְיָה חֲרָבוֹת,
 כְּשֶׁהוּא זֹרֵק קֶשׁ — זֶה נִהְיָה
 חֲצִים. אָדָם יְכוּל לְזֹרֵק קֶשׁ וְזֶה
 יִהְיָה חֲצִים. וְה' אוֹמֵר לוֹ [לְאַבְרָהָם]:
 "שֵׁב לִימִינִי" (תַּהְלִים קי, א) — גַּם זֶה
 מִיתֵר, תִּגִּיד תַּהְלִים, זֶה יוֹתֵר טוֹב

מֵרֵאשִׁית מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

וּדְכוּתָה וְכֹל גְּרַמְיָהוּן הַדִּיקוּ. ר' יהודה אוֹמֵר כַּהֲדִין
 פִּסְטִילוּסוֹשְׁרֵשִׁי תַּאנָּה שֶׁהֵם רַבִּים וּבִקְעִים בְּצוּר
 וּבִאֵבן.

⁹ יִתְכֵן שֶׁהַכוּוְנָה לְזֶה: יִלְקוּט שְׁמַעוֹנִי שְׁמוּאֵל א -
 פִּרְקָה - הַמִּשְׁךְ רִמְזוֹ קָה
 וְהָאֵבֶן שְׁמַת בַּה גְּלִית נִכְסֵה אֵבֶן בְּרִזוֹל שְׁנֵאֵמַר
 וְתִטְבַּע אֵבֶן בְּמִצְחוֹ, ר' יהודה ב"ר אֵמַר כְּבִבְצֵק.

וְלִכְלֹ אֶחָד הוּא שָׁחַט שׁוֹר שְׁלָם,
 לְתַת לוֹ אֶת הַדָּבָר הֵכִי
 טְעִים בְּשׁוֹר, הֵכִי טְעִים בְּשׁוֹר זֶה
 הַלְשׁוֹן, אִז יִכְלֹת לְקַחַת מֵהַשֶּׁכֶן
 [שְׁגַם כִּכָּה שׁוֹחֵט שׁוֹר, לְקַחַת מִמֶּנּוּ אֶת הַלְשׁוֹן],
 תֵּלֶךְ לְשֶׁכֶן, תִּבְקַשׁ מִמֶּנּוּ לְשׁוֹן,
 לְכֹל שֶׁכֶן יֵשׁ כִּמָּה פָּרִים, יֵשׁ לוֹ
 בְּפָרִיגִידָר בְּלִי סוּף לְשׁוֹנוֹת, [וְלֹא
 צָרִיד לִשְׁחוֹט לִשְׁם כִּךְ שְׁלוֹשָׁה שׁוֹרִים, אֲלָא]
 הוּא רְצָה לְשׁוֹן טְרִיָּה, לְשׁוֹן
 [שֶׁנִּשְׁחַטָּה] מִמֶּשׁ בְּאוֹתוֹ רָגַע. כְּתוּב
 שְׂרָבִי אֶבְהוּ הִיָּה שׁוֹחֵט הִיָּה

נְהַפֵּךְ לְטִילִים, זֶה מַחְסֵל אֶת
 הַכֹּל, מַחְסֵל אֶת כָּל אַמּוֹת הָעוֹלָם
 זֶה מַחְסֵל, "כָּל גּוֹיִם סְבִיבּוֹנִי"
 (תְּהִלִּים קִיח, י), עַכְשָׁיו [כָּל שְׁבַעַת יְמֵי הַסְּפּוֹת
 וּבְשִׁמְחַת תּוֹרָה] אֲמַרְנוּ הַלֵּל — "כָּל
 גּוֹיִם סְבִיבּוֹנִי בְּשֵׁם ה' כִּי אֲמִילֵם,
 סִבּוֹנִי גַם סְבִיבּוֹנִי בְּשֵׁם ה' כִּי
 אֲמִילֵם, סִבּוֹנִי כְּדַבּוּרִים דַּעְכוּ
 כִּפְּאֵשׁ קוֹצִים".

כִּי יֵשׁ סְגִיָּא שֶׁל [מְרַדֵּל וְדַבּוּרִים], כִּי
 כְּשֶׁאֲבָרְהֵם הֶאֱכִיל אֶת
 הָאוֹרְחִים שְׁלוֹ, בָּאוּ לוֹ שְׁלֶשֶׁה
 אוֹרְחִים, שְׁלֶשֶׁה עֲרַבּוּשִׁים, אִז
 הוּא הֶאֱכִיל אוֹתָם לְשׁוֹנוֹת
 בְּחֶרֶדֶל.

"אם אני חומה" זה ההושענא הכי חשובה מפל ההושענות, אין פזו הושענא נוגעת ללב כמו "אם אני חומה", זה יותר גבה מפל התפלות, לכן שרנו את זה עכשיו, שרנו את זה עכשיו ביארצייט של רבנו. "אם אני חומה, ברה פחמה, גולה וסורה, דמתה לתמר, התרוגה עליך, זרויה בין מכעיסיה, חבוקה ודבוקה בך", אין כזה פזמון, כזה פיוט, בכל הפיוטים שבעולם, זה הפיוט הכי גדול.

אז ר' צבי אומר לבעל שם טוב: תגיד "אם אני חומה". הוא אומר: אני לא יכול להגיד כלום, אני קשור לעץ, איך אני יכול להגיד?! עוד מעט שוחטים אותי — כמו המחבלים שחטו עכשיו אלף ילדים — מה יהיה אתי?! הבעל שם טוב אומר לר' צבי: תגיד אתה משהו, תגיד

שוחט עגל שלם במלכה מלכה¹⁰.

אמרנו [בשעור שנמסר ביום הלולת רבנו הקדוש והנורא] שרצו לאכל את אדל'ה [פת הבעל שם טוב], כנראה זה היה מלכה מלכה, דליקטס, (אני בעצמי טעמתי פזית, אני אומר לכם: זה דליקטס ממש, הבשר של אדל זה הבשר הכי טעים שבעולם...) אז ההידימקס רצו לטעם מהבשר שלה, קשרו אותה לעץ, חדרו את הספינים, הדליקו את המדורה, והבעל שם טוב — גם קשרו אותו, פתאם ראו שגם לאבא שלה יש בשר טעים, בשר הכי טעים בעולם. קשרו את אבא שלה, וגם את ר' צבי [השמש של הבעל שם טוב] קשרו, את כלם קשרו לעצים. ואז ר' צבי אומר לבעל שם טוב: ואם שווגסטע [מה אתה שותק]? תגיד "אנא ה' הושיעה נא" (תהלים קיח, כה), תגיד "אם אני חומה, ברה פחמה".

מראי מקומות והערות

ביותר. הוה אכיל מיניה כוליתא, את הכליה. כי גדל אבימי בריה, אמר ליה לאביו: למה לך לאפסודי כולי האי, לשחוט במוצאי שבת עגלה עבור כליתה? נשבוק כוליתא הרי אפשר להשאיר את הכליה מהעגלה ששוחטים ממעלי שבתא מערב שבת לכבוד שבת שבוקהו, השאירו את הכליה מערב שבת. ואתא אריא בשבוע שלאחר מכן, אכליה לעגל.

¹⁰ שבת קיט, ע"ב [עם פירוש]

ואמר רבי חנינא: לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת, אף על פי שאינו צריך אלא לכזית. אכילת חמין במוצאי שבת - היא מלוגמא, רפואה. אכילת פת חמה במוצאי שבת - מלוגמא.

רבי אבהו הוה עבדין ליה באפוקי שבתא היו שוחטים עבורו במוצאי שבת עיגלא תילתא, עגלה שילדה אותה הפרה בלידה השלישית, שבשרה משובח

מגיעה כַּרְכָּרָה כְּלָה מְזֵהָב, יוֹרֵד
 בֶּן אָדָם, פּוֹתַח אֶת הַחֲבָלִים,
 וְאוֹמֵר: תַּעֲלוּ מֵהָר עַל הַמְּרַכְבָּה,
 תַּעֲלוּ מֵהָר עַל הַמְּרַכְבָּה, תַּעֲלוּ.
 הַשּׁוֹדְדִים בּוֹרְחִים, רוֹאִים
 שְׂמִינִיעָה מְרַכְבָּה, אוֹמְרִים זֶה
 מִשְׁטָרָה. אָבֵל זֶה אִי בּוֹדֵד, זֶה
 בַּיָּם הַהֶגְאִי, זֶה בְּדֶרֶךְ [לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל],
 זֶה בֵּין יַן לְטוֹרְקִיָּה, שְׂמָה יֵשׁ
 אִיזָה עֶשֶׂר אֶלֶף אֵיִים, הַכֵּל זֶה
 מְלֵא הַיְדִימָקֶס, רוֹצְחִים,
 שׁוֹדְדִים, כָּל הָאֵיִים, רוֹצְחִים,
 חוֹטְפִים אֲנִיּוֹת, לוֹקְחִים אֲנָשִׁים
 לְעֵבְדִים. עֹכְשֵׁי הַגֵּיעַ הַתּוֹר שֶׁל
 אֲדֹלָיָה, וְאַחֲרֵי זֶה הַתּוֹר שֶׁל
 הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, וְהַתּוֹר שֶׁל ר'
 צָבִי, וְעֹכְשֵׁי הוֹלְכִים לְמִכַּר אוֹתָם
 לְעֵבְדִים, אוֹ לְטַעַם מִהַבָּשָׂר
 לְכַבּוֹד מְלִיָּה מְלָכָה.

אִתָּה "אִם אֲנִי חוֹמָה" — "אִם אֲנִי
 חוֹמָה, בְּרָה כַחֲמָה, גּוֹלָה וְסוֹרָה,
 דְּמַתָּה לְתַמָּר, הַהֲרוּגָה עֲלֶיךָ,
 זְרוּיָה בֵּין מַכְעִיסֶיהָ, חֲבוּקָה
 וְדַבּוּקָה בְּךָ", תַּתְחִיל לְשִׁיר אֶת
 זֶה, כְּמוֹ שְׂאֲנַחְנוּ שְׂרָנוּ. הוּא [ר'
 צָבִי] אוֹמֵר: אֲנִי לֹא יְכוּל, זֶה פָּרַח
 לִי מֵהֶרָאשׁ, אֲנִי לֹא זוֹכֵר כְּלוּם.
 [אָמַר לוֹ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב:] תַּגִּיד אֶלֶף
 בֵּינָת, תַּגִּיד אֶלֶף בֵּינָת גִּימָ"ל
 דְּלָ"ת הֵ"י וַי"ו זַי"ן חֵי"ת טֵי"ת
 יו"ד כָּף לְמ"ד מ"ם נו"ן
 סָמ"ךְ...

פְּתָאם רוֹאִים שְׂמִינִיעָה כַּרְכָּרָה,
 כְּנִרְאָה זֶה הִיָּה מִשְׁטָרָה,
 הַמִּשְׁטָרָה שֶׁל ה־F.B.I. שֶׁל ה־
 C.I.A., (כְּנִרְאָה גַם אִזּוּ הָיוּ כְּבָר פְּלֶאפוֹנִים...
 כְּנִרְאָה שֶׁהֵם הִחְבִּיאוּ אֶת הַפְּלֶאפוֹן, הֵם הַתְּקַשְׁרוּ ל־
 C.I.A. הַתְּקַשְׁרוּ ל־F.B.I.....), **פְּתָאם**

כְּמוֹ רַבִּי אַבְהוֹ שֶׁהָיָה כָּל מְלוֹה מְלֶכָה שׁוֹחֵט עֶגְלָת שְׁלָם (מובא למעלה בהערה), אִז הָיָה רַבִּי אַבְימִי, רַבִּי אַבְהוֹ הָיָה (הַבּוֹ) [הַאֲבָא] שְׁלוֹ, אִז רַבִּי אַבְימִי אָמַר: אַבָּא, לָמָּה צְרִיכִים לְשַׁחֵט עֶגְלָת שְׁלָם? אֵתָּה רוֹצֵה לְשׁוֹן? אֵין בְּעֵינָי, אֲנִי אַבִּיא לָךְ לְשׁוֹן, אֲנִי... אִז בְּלִיל שַׁבַּת כְּשֶׁשָּׁחֲטוּ אֶת הַעֲגֻלָּה הוּא הוֹצִיא אֶת הַלְּשׁוֹן וְשָׁמַר אוֹתוֹ לְמְלוֹה מְלֶכָה, בְּשֶׁבִיל זֶה צְרִיכִים לְשַׁחֵט עוֹד עֶגְלָת וְעוֹד שׁוֹר וְעוֹד פָּרָה?! אַכֵּל הַלְּשׁוֹן הַזֹּאת שֶׁהוּא הַחֲבִיא אוֹתָהּ, אִז בָּא אַרְיָה וְטָרַף אוֹתָהּ, אַרְיָה. אַרְיָה זֶה הַגְּבוּרֹת, זֶה [גִּימְטְרִיא] רִי"ו, זֶה [גִּימְטְרִיא] "מִי וְמִי הַהֲלֹכִים" (שְׁמוֹת ח'), זֶה הַכֹּל זֶה הָאֲרִיָּה, הַכֹּל זֶה אַרְיָה שְׁבַמְרֻכָּה, זֶה לֹא סֵתָם, זֶה לֹא סֵתָם — אַרְיָה בְּמֻרְכָּבָה. אִז רַבִּי (אַבְהוֹ) [אַבְימִי] הַחֲבִיא אֶת הַלְּשׁוֹן. אִז עֲכָשְׁיוֹ, מִי אַכֵּל אֶת הַלְּשׁוֹן? הָאֲרִיָּה אַכֵּל אֶת הַלְּשׁוֹן. לֹא הָיָה מְלוֹה מְלֶכָה, לֹא הָיָה בְּשׂוֹר, לֹא הָיָה פִּיצוֹת, לֹא הָיָה כְּלוּם, הַכֹּל הָאֲרִיָּה אַכֵּל.

אִז עֲכָשְׁיוֹ מְדַבְּרִים עַל הַבְּעַל שֵׁם טוֹב, וְעַל אֲדֻלָּה, וְעַל ר' צְבִי, הָאֲנִיָּה, הֵם הָיוּ שְׁלֹשָׁה [מִדְּ-]עַם

שָׂרְצוּ לְטַעַם מִהַבְּשׂוֹר שְׁלָהֶם, שְׂזָה הַבְּשׂוֹר הָכִי טַעֲמִים שְׁבַעֲוֹלָם, אִז הֵם בְּדִיוֹק הֵם הִתְקַשְּׂרוּ ל־C.I.A., ל־F.B.I., וְעַל הַמְּקוֹם הַגִּיעָה מְרַכָּבָה, מְרַכָּבָה שְׁכַנְרָאָה הִיא שֶׁל ה־F.B.I., וְיֹוֹרֵד בֶּן אָדָם וְחוֹתֵף לָהֶם אֶת הַחֲבָלִים, וְאוֹמֵר: לְעֵלוֹת מִיָּד עַל הַמְּרַכָּבָה. וְהֵם בּוֹרְחִים, לְפָנָי שֶׁהַשׁוֹדְדִים יִרְדְּפוּ אַחֲרֵיהֶם. וְכִכֵּר אֶת הָאֲנִיָּה הֵם הַפְּסִידוֹ, הֵם הִלְכוּ לְהַתְּבוֹדֵד שְׁעָה הַתְּבוֹדְדוֹת, וְהָאֲנִיָּה צָפְרָה שְׁלֹשָׁה צְפִירוֹת, הִיא עוֹשֶׂה טוֹ טוֹ טוֹ — שְׁלֹשׁ צְפִירוֹת, כְּמוֹ תְּקִיעַת שׁוֹפָר, וְהִיא נוֹסַעַת. וְהֵם מְסַכְּנִים, בִּיַּדֵּי הַשׁוֹדְדִים, בִּיַּדֵּי הָרוֹצְחִים, בִּיַּדֵּי הַחֲמָאס, בִּיַּדֵּי הַגִּי'הָאֵד. גַּם אִז הָיָה גִי'הָאֵד. וְגַם אֲדֻלָּה וְגַם הַבְּעַל שֵׁם טוֹב וְגַם ר' צְבִי — כֻּלָּם בִּיַּדֵּי הַחֲמָאס, בִּיַּדֵּי הַגִּי'הָאֵד, וְאַף אַחַד [לֹא יִדְעַע עַל כָּף], זֶה בְּלֹב יָם, זֶה בְּמֻרְחָק שֶׁל אֲלָפִים קִילוֹמֶטֶר מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, מִי יָבֵא לְהוֹשִׁיעַ אוֹתָם?! מִי יָבֵא לְהוֹשִׁיעַ אוֹתָם?! וְאִז הָאָדָם שֶׁיִּרְדַּע מִהַמְּרַכָּבָה מַעֲלָה אוֹתָם עַל הָאֲנִיָּה, וְהוּא בְּעֵצְמוֹ מְנַהֵיג אֶת הָאֲנִיָּה, הֵם הָיוּ שְׁלֹשָׁה [מִדְּ-]עַם

נפתלי כ"ץ 24 שעות הוא לא יכל
 לזוז, הוא תפס אותו, הוא אמר:
 אני רוצה שתשאַר פה אצלי, אני
 פה לך, אין לך רחמנות עלי?!
 שמישהו יהיה לידי. [ר' נפתלי כ"ץ]
 הוא קבור תחת הגשר, כל אחד
 יסע לאיסטנבול, זה שעה טיסה,
 יירד, וחוזר עם אותו אגרון עוד
 אפשר להספיק לחזור. אז ר'
 נפתלי רצה שהרב'ה יהיה לידו,

הבן אדם הזה, והגיעו
 לאיסטנבול.
 דבר ראשון זה להגיע
 לאיסטנבול, ששם
 נמצא [בבית העלמין בשכונת אורטקוי
 באיסטנבול] ה"סמיכת חכמים" ר'
 נפתלי כ"ץ. כל אחד צריך לראות
 להגיע לאיסטנבול, כי ר' נפתלי
 כ"ץ רצה שהרב'ה ישאר אתו¹¹,
 אחרי שהרב'ה היה אצל ר'

מראי מקומות והערות

ממטתו וחזר לאיתנו. והיה לו סכנות גדולות רבות
 ועצומות, ומניעות אין מספר בכל עת ובכל רגע שם.
 ואמר שהבזיונות והקטנות הנ"ל הועיל לו מאד כנזכר
 לעיל:

שיח שרפי קודש - חלקו כד

על המספר בספר שבהי ה"ו" (סימן י"ב) שבעת
 שהיה רבנו בסטאנבול השתטח על ציינו הקדוש של
 הצדיק רבי נפתלי כ"ץ זצ"ל וכידוע חשב אחר כך
 רבנו שישתלק שם וכו'. מספרים, שהיה זה גם
 מפאת הדבר שבקשו ממנו רבי נפתלי שרוצה שישמנו
 בסמוך אליו.

¹¹ שבחי הר"ן - אות יב

וכל מה שעבר עליו בסטנבול בגשמיות וברוחניות
 תקצר המון יריעות לספר. וכפי המובן מדבריו,
 שהיה שם, בסכנה גדולה ועצומה והיה סבור
 שבודאי יהיה נשאר שם דהינו שישתלק שם אך
 השם יתברך עשה עמו נסים הרבה ועבר על הכל.
 והקטנות הנ"ל הועיל לו מאד:

גם כשבא מהקבר של ר' נפתלי, נפל פתאם על
 הארץ ושכב כך כמה שעות. ואחר כך הניחו אותו על
 המטה ושכב שם כל הלילה עד למחרת חצי היום.
 והיה שוכב כמו שנוגע עד שעזרו השם יתברך שקם

לְחַם בֶּבֶקֶר פְּרוּסַת לְחֵם בְּעֶרְבֹ, שׁוּם עוֹרֵף דִּין לֹא יוּכַל לְהוֹצִיא אוֹתוֹ. אֶפְלוּ שֶׁהַחֲבִיאוּ סֶרְטוֹנִים וַיִּרְאוּ שֶׁהָאֶבֶן עֶפֶה מֵעֲצָמָה, וְשֶׁהָאֶבֶן קִבְּלָה כִּנְפִים וְשִׁבְחִים הוּא לֹא נִגַע בְּאֶבֶן, זֶה כָּבֵר לֹא יַעֲזוּר שׁוּם דְּבָר.

וְכָל הוֹרָה צְרִיף לְשֹׁמֵר עַל הַיֶּלֶד שְׁלוֹ זֶה לִפְנֵי הַכֹּל, לִפְנֵי מַעֲרִיב לִפְנֵי תַפְלָה, תַפְלַת מַעֲרִיב אֲנַחְנוּ מִתְפַּלְלִים וַיִּלְדִים זוֹרְקִים אֲבָנִים בְּכִיף, אֵף הוֹרָה לֹא אֶכְפֵּת לוֹ, יִמָּצֵא אֶת הַיֶּלֶד שְׁלוֹ בַמַּגֵּרֶשׁ הַרוֹסִים אוֹ בְּאֵילוֹן אוֹ בַמַּרְ"שׁ שְׁבֻעַ יָמִים שְׁבֻעִים. הַמְשַׁטָּרָה אֲמָרָה תִּתְנַהֵג בְּכָל חֹמֶר הַדִּין, זֶה עֹבֵר עוֹבֵר לְמַשְׁטָרָה הַהַקְלָטָה הַזֹּאת, שֶׁאֲנַחְנוּ הַזֵּהֲרֵנוּ אֶת כָּלָם, וּמִכָּאֵן וְאֵילָף הָאֲחֵרִיּוֹת הֵיא רַק עַל הַהוֹרִים. כָּל הוֹרָה בְּמָקוֹם לְהַתְפַּלֵּל שִׁישְׁמֵר עַל הַיֶּלֶד שְׁלוֹ, זֶה לִפְנֵי הַכֹּל.

עֲבָשׁוּ נִכְנָסִים לְלִבְנוֹן, הַחֲחִילִים כָּלָם בְּסִפְנֵה נוֹרְאָה [לְפָנֵי אַחַד] פֶּה יֵשׁ אֲחִים אֲחִיוֹת, בְּנֵי דוֹדִים, סִבִּים סִבְתוֹת, שְׁכָלָם מְגִיִּסִים לְצָבָא כְּעַתָּה. וְכָל אַחַד צְרִיף לְרֵאוֹת לְגַמֵּר שְׁלוֹשָׁה סְפָרֵי

הוּא כָּל כֶּף אֶהֱבֵ אֶת הַרְבֵּיהּ — הוּא רְצָה שֶׁהַרְבֵּיהּ יִהְיֶה לְיָדוֹ. אַז הַרְבֵּיהּ שָׁכַב 24 שָׁעוֹת, הוּא לֹא יִכַּל לְזוּז, מֵרַב שֶׁהוּא תַפְסֵ אוֹתוֹ. וְזֶה ר' נִפְתָּלִי, זֶה בְּאִיסְטַנְבּוּל, הַכֹּל זֶה בְּאִיסְטַנְבּוּל, שְׁזֶה הַמָּקוֹם הַכִּי חָשׁוּב בְּעוֹלָם, זֶה מְקוֹם... כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַגָּאוֹן: שְׁבָרְגַע שְׁהַרוֹסִים יַעֲבִרוּ אֶת הַדְּרֵדְנָלִים, מִיָּד יָבֵא מְשִׁיחַ.

כִּי עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ כָּבֵר מִמֶּשׁ לִפְנֵי מְשִׁיחַ, זֶה הָאֶסוֹן הַנוֹרָא הַזֶּה — זֶה מֵרָאָה שֶׁאֲנַחְנוּ לִפְנֵי מְשִׁיחַ, זֶה מֵרָאָה שֶׁמְשִׁיחַ צְרִיף לְהַתְגַּלוֹת עוֹד הַשְּׁבֻעַ, זֶה בְּלִי שׁוּם סֶפֶק, וְתַהֲיֶה הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה, בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

אוד ליום שלישי ליל כ"ה תשרי בראשית לאחד מעריב אחרי תפלת מעריב

או ילדים ממשיכים לזרק אבנים לכביש מספר אחד, כנראה שהיה להם איזה גלוי אליהו. המשטרה הודיעה שכל ילד שיתפס, יכנס שבוע למגרש הרוסים לצינוק, יקבל פרוסת

תהלים כל יום. המצב רק הולך ומחמיר וכל בת תראה לא לקצר את השמלה שלך! כל סנטימטר שהיא מקצרת נהרגת פלגה, כל שרוול שהיא מפשילה נהרג עוד חיל, כל בגד שקוף נהרג גרוד שלם.

עבשו מתחילים להכנס לעזה, לא יודעים, עזה זה המקום הכי מסכן בעולם סמטאות צרות של מטר רחב, לא יודעים איך החילים יכנסו ויצאו בשלום, מתכוננים לא לפי הרוגים וזה רק תלוי בכנות שילכו יותר בצניעות ובשמלות ארכות, שרוולים, ולא בגדים שקופים, ולא בגדים צמודים לגוף.

שאת הגוף אסור להבליט הגוף זה גוף של נחש, זה לא הגוף שה' ברא אותנו. זה אחרי חטא עץ הדעת "ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור" הוא נתן להם את העור של הנחש, וצריכים מאה עשרים שנה להתמודד עם העור של הנחש! מהיום שהאדם נולד עד שהוא נפטר - אחרי מאה עשרים הוא צריך להתמודד עם הגוף של הנחש!

ועבשו קבוצים שלמים נמחקו, פשוט נמחקו. קבוצ

הגוף שלנו זה גוף של נחש זה לא גוף שה' ברא אותנו אתו: "ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור" (בראשית ג' כ"א) ה' לקח את העור של הנחש, והלביש את זה את אדם וחוה. כל בן וכל בת כל התחושות שיש לו כל ההרגשות, כל החושים, זה חושים של נחש! כל מה שבת מרגישה זה חושים של נחש! זה לא זה לא בא מהגוף האמתי. הגוף האמתי נקבל רק בתחית המתים, עד תחית המתים כל אחד צריך לכסות את הגוף שלו בכל הכסויים, כמה שפחות להבליט אותו. כי הוא מבליט את הנחש, הוא לא מבליט את הגוף, הוא נמצא בגוף של נחש. כל בן וכל בת צריכים לשרף את הבגדים. ואסור ללכת עם מכנסים קצרות הבגנים, בשום

בְּאֵרֵי נִמְחַק לְגַמְרֵי, כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל
 עָשָׂר הַרוּגִים. עוֹד לֹא סָפְרוּ אֶת
 כָּל הַהַרוּגִים, כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל סָבָא
 וְסִבְתָּא אָבָא וְאִמָּא חֲמִשָּׁה יְלָדִים
 שְׁשָׁה יְלָדִים, זֶה בְּדִיוֹק עֲשָׂרָה
 נַפְשׁוֹת, כָּל בֵּית מֵאוֹת בָּתִּים, כָּלֵם
 מְלֵאֵי הַרוּגִים. הַמְחַבְלִים נִכְנָסוּ
 וַיִּצְאוּ.

אֵין מְמַשְׁלָה, בְּרַגַע שְׁזָה שֶׁל
 חֲלוּנִים, אִז אֵין שְׁמִירָה. אֵין
 צָבָא בְּדָרוּם, אֵין חֲלִילִים בְּדָרוּם,
 כָּל הַחֲלִילִים – הַבּוֹדְדִים הַחֲלִילִים
 [שְׁהִי] נִהְרָגוּ. לֹא נִשְׁאַר מֵהֶם זֶכֶר.
 הַמְּמַשְׁלָה הַפְּקִירָה אֶת כָּל עַם
 יִשְׂרָאֵל! זֶה מְמַשְׁלָה בְּעַד עַרְבִים
 זֶה מְמַשְׁלָה שָׂרָק מְגַנָּה עַל
 הָעַרְבִים. אִפְלוּ שְׁהַגּוּיִים כָּבָר
 הַתְּעַשְׂתוּ, תִּפְסּוּ שְׁלֹא הִיְהוּדִים
 הֵם הַרוֹצְחִים, אֲלֵא הָעַרְבִים, עַד
 הַיּוֹם הֵם אָמְרוּ שְׁהִיְהוּדִים הֵם
 הַרוֹצְחִים, בִּידָן אָמַר שְׁהִיְהוּדִים
 זֶה הַרוֹצְחִים, עַכְשָׁו הוּא הַתְּהַפֵּךְ
 הוּא אָמַר שְׁהוּא יִגַן עַל הִיְהוּדִים
 עַד טַפְת דָּמוֹ הָאֲחֻרוֹנָה. אֲבָל זֶה
 רַק מֵהַשְּׁפָה וְלַחוּץ מִחוּץ בָּלֵם
 מִתְּהַפְּכִים, וְזֶה רַק הַצְּנִיעוּת
 וְהַתְּהַלֵּם!

תְּהַלֵּים בְּכָל יוֹם עַד סִיּוּם
 הַמְּלַחְמָה! מְגִיל שְׁבַע זֶה לֹא
 בְּעֵינָה זֶה כְּמָה... בְּמִקּוֹם לְזֶרֶק
 אֲבָנִים לְשַׁחַק בְּשִׁטּוּיּוֹת בְּכָל מִינֵי
 לֹא מְסַתְּפָלִים בְּאֵינְטֵרְנֵט! לֹא
 מְסַתְּפָלִים בְּאֵיפּוֹנִים! כָּל אֶחָד
 שׁוֹבֵר אֶת הָאֵיפּוֹן שְׁלוֹ! כָּל
 הַתְּמוֹנוֹת הַנוֹרְאוֹת זֶה גּוֹפּוֹת שֶׁל
 נַחֲשׁ, זֶה גּוֹפּוֹת שֶׁל פְּרִיצוֹת זֶה
 מִבִּיא אֶת כָּל הָאֵסוֹנוֹת. כָּל הָאֵסוֹן
 הַגָּדוֹל הַזֶּה.

כִּי הַמוֹן אֲנָשִׁים לֹא צָמוּ בְיוֹם
 כְּפוֹר, אִז חָשְׁבוּ שְׁיוֹם כְּפוֹר
 זֶה סֵתֵם מִיִּשְׁהוּ הַמְּצִיא אֶת זֶה,
 לֹא יָדְעוּ שְׁזָה כְּפִשׁוּטוֹ; "מִי יַחֲזִיק
 מִי יָמוּת מִי בְּקִצּוֹ וּמִי לֹא בְּקִצּוֹ,
 מִי יִשְׁלֹוּ וּמִי יִשְׂרָף!" מֵאָה
 שְׁלוֹשִׁים שְׁבוּיִים לֹא יוֹדְעִים אִם
 לֹא יַחֲתְכוּ אוֹתָם חֲתִיכוֹת
 חֲתִיכוֹת, כָּל שְׁנֵיהֶם זֶה סִפְנֵת
 נַפְשׁוֹת, שְׁבוּי זֶה יוֹתֵר גְּרוּעַ
 מִמֵּיתָה! יוֹתֵר גְּרוּעַ!!!

וְזֶה רַק שְׁהַבְּנוֹת תְּלַכְנָה בְּשִׂיא
 הַקִּדְשָׁה, בְּשִׂיא הַצְּנִיעוּת,
 וְכָל בֵּית צְרִיכָה לְגַמֵּר סֵפֶר תְּהַלֵּים
 כָּל יוֹם, עַד סִיּוּם הַמְּלַחְמָה. וּבָנִים
 יִגְמְרוּ שְׁלוֹשָׁה סִפְרֵי תְהַלֵּים, וְגַם
 תִּשְׁעָה דְּפֵי גְמָרָא – עֲשָׂרָה דְּפֵי

שְׁבַל בֵּן חִיב לְגַמֵּר שְׁלוֹשָׁה סִפְרֵי

שְׁבַל בֵּן חִיב לְגַמֵּר שְׁלוֹשָׁה סִפְרֵי

עכשו הוא יאסף את העגבניות
את החצילים את הקשואים
שנשארו לו...?! הוא אומר זה
מחר, מחר, הוא כבר מפקיר את
זה. זה לא מציאה, לא מדברים
במציאה בכלל לא - אנשים
בכלל לא מבינים מה שהם
לומדים, הם קוראים את הגמרות
ולא מבינים, מה הגמרא הופכת
את הכל. הגמרא הופכת את הכל
הפוך על הפוך הפוך על הפוך על
הפוך על הפוך!

אדם צריך להבין מה שהוא
קורא, אם לא אז הוא סתם
קרא לקוטי תפלות, זה לא
גמרא! גמרא זה להפך את השכל
כל רגע! כל משנה הגמרא
הופכת אותה "הפך בה והפך בה
דכלה בה" (אבות ה' כ"ב) כל הלכה
הופכים אותה אלף פעמים, מכל
הכוונים מבררים אותה.

הלכות שבת - עכשו אנחנו כבר
במוצאי שבת זה ראש
חדש, צריך ללמד את ההלכות
של מוצאי שבת שאסור לאכל
פזית אחרי השקיעה. כל אחד
צריך לראות שבחמש וחצי כבר
יהיה מנחה, אז בשש נוטלים

גמרא במשך שתיים עשרה שעות
משמונה עד שמונה. אסור לקום
יותר מאחר משש! שש שלושים
וחמש - שלושים ושבע היום זה
כבר הנץ. בשבע כבר אוכלים
ארוחת בקר ומתחילים ללמד.
היום התחלנו מעריב בתשע, זה
שלוש עשרה שעות, ארבע
עשרה שעות שאפשר ללמד
עשרה דפים בקלות, כל הדפים
זה מלים פשוטות זה הלכות
פשוטות.

כמו שהגמרא אומרת "אלו
מציאות": בסוף הגמרא
אומרת בכלל לא מדבר במציאה,
(מי המציא את זה מישהו? המציאו אולי שובו בנים
המציאו את זה...) "אלו מציאות" אדם
פשוט הוא גר בקוממיות, הוא
גמר את הניתקין, הוא הלך [לשדה
לעבד עד השקיעה]. בקיץ [השקיעה] זה
שבע דקות לשמונה, הוא עשרה
לשמונה מודיעים בקשר כלם
לבוא, באים איזה עשרים איש
עם כפות של ניר, הטרקטורים
נוסעים חמש דקות חמש
קילומטר, כלם מתאספים,
מתפללים, לומדים דף יומי הכל
בשדה חלונים גמורים, ומעריב.

יְחִזְרוּ בְּשָׁלוֹם. לְכֵן כָּל אֶחָד צָרִיף - כָּל בֶּן יִגְמַר שְׁלוֹשָׁה סְפָרֵי תְהִלִּים וְכָל בֵּית תִּגְמַר סֵפֶר תְּהִלִּים לְכָל הַפְּחוֹת, אִם הִיא תִּגְמַר שְׁלוֹשָׁה סְפָרֵי תְהִלִּים זֶה עוֹד יוֹתֵר טוֹב!

כְּמוֹ שֶׁעָשׂוּ הַבְּנוֹת בְּיוֹהַנְסְבוֹרְג, כָּל יוֹם קִבְּלָתִי אֶת כָּל הַפְּתָקִים שֶׁל כָּל הַבְּנוֹת. הָיוּ בְּנוֹת שֶׁגָּמְרוּ שְׁלוֹשָׁה סְפָרִים, אַרְבַּע סְפָרִים בְּיוֹם, חֲמֵשׁ סְפָרִים בְּיוֹם, וְכֵּךְ הָרַב הִשְׁתַּחֲרַר, אַחֲרֵת הָרַב הָיָה נִשְׂאָר בְּיוֹהַנְסְבוֹרְג לְכָל הַחַיִּים. בְּזִכּוֹת הַבְּנוֹת שֶׁאָמְרוּ תְהִלִּים עַל הָרַב, וְכָל יוֹם מָסְרוּ אֶת הַפְּתָקִים, הֶעֱבִירוּ אֶת הַפְּתָקִים כָּל בֵּית כְּמָה שֶׁהִיא אָמְרָה סְפָרֵי תְהִלִּים. הָיוּ שֶׁאָמְרוּ שְׁלוֹשׁ אָמְרוּ אַרְבַּע אָמְרוּ חֲמֵשׁ,

יָדִים עַד שֶׁשׁ וָרַבַּע צָרִיכִים לְגַמֵּר אֶת הַפְּזוּיִת הָרֵאשׁוֹן, אַפְשָׁר לְאָכַל דְּבָרִים אַחֲרֵים אָבֵל לֹא כְּזוּיִת, אַחֲרֵי זֶה נִכְנָסִים לְסֶפֶק שֶׁל בְּרָכוֹת שֶׁל 'יעֲלֶה וַיְבוֹא'. וְיִמִּי שֶׁאֵוֹכַל כְּזוּיִת אַחֲרֵי הַשְּׁקִיעָה, הוּא גַם צָרִיף לְהַגִּיד 'יעֲלֶה וַיְבוֹא' כְּמוֹ שֶׁפּוֹסֵק הַט"ז. אָדָם צָרִיף לְדַעַת אֶת כָּל הַהֲלָכוֹת, אֶת כָּל הַמְּשֻׁנָּה בְּרוּרָה לְדַעַת בְּעַל פֶּה. צָרִיף כָּל יוֹם לְלַמֵּד שְׁעָה מְשֻׁנָּה בְּרוּרָה. אַפְשָׁר לְגַמֵּר עֲשָׂרָה דְּפִי גְמָרָא וְשְׁעָה מְשֻׁנָּה בְּרוּרָה וְשְׁלוֹשָׁה סְפָרֵי תְהִלִּים.

עֲבָשׁוּ "עֵת צָרָה הִיא לִיעֲקֹב" (יְרֵמְיָהוּ ל' ד')

אֲנָשִׁים הוֹלְכִים לְהִגָּן עַל הַמּוֹלָדָת, לְהִגָּן עַל עַם יִשְׂרָאֵל, מוֹסְרִים אֶת הַחַיִּים שְׁלֵהֶם, הֵם לֹא יוֹדְעִים אִם הֵם

אני זוכר את הפתקים עד היום. שכל הבנות שהיו שם ביוהנסבורג שהם הצילו את הרב עם התהלים שלהם, הם לא הפסיקו להגיד תהלים עד שהרב השתחרר לגמרי, הגיע לארץ ישראל בשלום.

או הכל תלוי בתפלות הנשים, הכל תלוי בתפלות הנשים בזכות נשים צדקניות יצאנו ממצרים ובזכות נשים צדקניות תהיה הגאולה השלמה במהרה בימינו אמן!

שעור שנמסר בליל רביעי בראשית כ"ו תשרי אחר תפלת מעריב

או בתשמ"ב — 1982, נהרגו 600 בחורים, הסדרניקים, כלם בחורים דתיים, בחורי ישיבות, נהרגו מ"אש כחותינו", הכל היה בגלל שאיזה בת הרימה את השמלה וראו לה את הברך. ברגע שרואים לבת את הברך רואים לה כבר את כל הגוף, זה כבר לא משנה, זה באותו רגע נהרגים גדוד שלם, 600 אנשים

נהרגו — הכל בגלל הבנות שמרימות ומקצרות את השמלות שלהם, ואפלו בסנטימטר אחד, פלגות שלמות נהרגות, הכל נהרגים מ"אש כחותינו", ברגע שנכנסים לעזה אז אלף איש נהרגים רק מ"אש כחותינו", לא מבדילים בין מחבלים ללא מחבלים, יורים לכל הכוונים. הכל זה בגלל הבנות שמרימות את השמלה טפה, מקצרות אותה, מרימות את השרוול, בגד שקוף — זה מיד גדוד שלם נהרג, כלם נהרגים מ"אש כחותינו", לא מהערביים, מ"אש כחותינו"! עכשיו גם כן נהרגו כמה מ"אש כחותינו", כי חילים ירו על מחבלים זה היה חילים אחרים, וכל זה פי הבנות הם גורמות לכל האסונות.

הגאולה תהיה רק על ידי הבנות, רבנו מביא בספר המדות את נאוף, שהגאולה תהיה רק על ידי הבנות שמקפידות על הצניעות. כי אדם צריך לדעת שהגוף שלו זה גוף של נחש, זה עור של נחש, ש"ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור

וַיִּלְבָּשׁם (בראשית ג, כא), "כְּתָנוֹת עוֹר" זה עוֹר שֶׁל נֶחֱשׁ, הַנֶּחֱשׁ הַפְּשִׁיט אֶת הָעוֹר שְׁלוֹ, הַנֶּחֱשׁ הָיָה לוֹ יָדַיִם וְרַגְלַיִם, "וְהַנֶּחֱשׁ הָיָה עָרוֹם מִכָּל חֵית הַשָּׂדֶה" (שם, א), הוּא הָיָה הֶכִי עָרוֹם מִכָּלֶם, הוּא זָכָה לְשֵׂא הַחֲכָמוֹת, נִגְלוּ לוֹ כָּל חֲמָשִׁים שַׁעֲרֵי בִינָה. כִּי מְרִים הַנְּבִיאָה, כְּתוּב "וּחְמָשִׁים עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שְׁמוֹת יג, יח) — נִגְלוּ לָהּ חֲמָשִׁים שַׁעֲרֵי בִינָה, מְרִים חִיָּה לְעוֹלָם, כָּל הַמַּיִם בְּעוֹלָם זֶה מִמְרִים.

עֲבָשׂוּ אֵינן מֵיָם בְּסַפְרִים, אֵינן מֵיָם, אֵינן לְהַשִּׁיג מֵיָם, בְּקִשׁוֹ שְׁאֲנָשִׁים יִמְלָאוּ אֶת

הַבְּקוּקִים בְּמַיִם מֵהַבְּרִז, הַמַּיִם מֵהַבְּרִז הֵם מֵיָם מְרַעְלִים, אֵינן מֵיָם, לֹא יוֹדְעִים מַה לְעֲשׂוֹת, כִּי כָּל הַסְּדֻרָנִים, כָּל הַמַּחְלָקִים שֶׁל הַמַּיִם, כָּלֶם מְגִיִּסִים, מֵיָם יֵשׁ בְּלִי סוּף אֲבָל אֵינן מֵי שִׁיחֶלֶק אוֹתָם, מֵי שִׁיבִיָּא אוֹתָם לְסַפְרִים, שִׁישִׁים אוֹתָם עַל הַמְּדַפִּים, וְזֶה הַכֹּל בְּגִלְל הַבְּנוֹת שֶׁלֹא הוֹלְכוֹת בְּצִנִּיעוֹת, הֵם גּוֹרְמוֹת שֶׁפְּשׁוּט אֵינן מֵיָם, נִגְמַר הַמַּיִם, הַגְּעֵנוּ לְמַצֵּב שְׁאֵינן מֵיָם, אֵינן מֵיָם,

אֲנָשִׁים מִשְׁתַּגְּעִים, אֲנָשִׁים בָּאֵים לְסַפֵּר — אֵינן מֵיָם, מֵיִשְׁהוּ רוֹצֶה עֲשׂוֹר שְׁשִׁיּוֹת וְאֶחָד רוֹצֶה עֲשָׂרִים שְׁשִׁיּוֹת, וְלֹא נִשְׁאָר לְאַחֲרִים שׁוֹם דְּבָר, אֲנָשִׁים רוֹצִים מֵיָם מֵהַבְּקוּקִים, מֵיָם מִיִּנְרָלִיִּים, מֵיָם זָכִים, מֵיָם טְהוֹרִים, מֵיָם צַחִים, כָּל הַמַּיִם הָאֲחֲרִים מְבִיאִים כָּל מֵיִנִי מַחְלוֹת, כָּל מֵיִנִי מַחְלוֹת בְּכַבֵּד, כָּל מֵיִנִי מַחְלוֹת בְּקָבָה, וְנִגְמְרוּ הַמַּיִם, אֵינן מֵיָם, לֹא יוֹדְעִים מַה לְעֲשׂוֹת עֲבָשׂוּ, אֲנָשִׁים מִמֶּשׁ מִשְׁתַּגְּעִים, כָּל הַסַּפְרִים רִיקִים, כָּל הַשְּׁשִׁיּוֹת נִעְלְמוּ פִתְאֹם, לֹא יוֹדְעִים מַה לְעֲשׂוֹת.

הַבֵּל זֶה בְּגִלְל שֶׁהַבְּנוֹת מְרִימוֹת טְפָה אֶת הַשְּׂמָלָה, מְקַצְרוֹת אוֹתָהּ טְפָה, וּמְרִימוֹת אֶת הַשְּׂרוּוֹל, וְלֹא מְכַפְתְּרוֹת אֶת כָּל הַכְּפֹתוֹרִים בְּצִנְאוֹר, מְשִׂאִירוֹת כְּמָה כְּפֹתוֹרִים פְּתוּחִים, וְזֶה מְבִיא אֶת כָּל הָאֲסוֹנוֹת הֶכִי נוֹרְאִים לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל. כִּי כָּל הָעֲבוּדָה זֶה לְכַסּוֹת אֶת הַגּוֹף, כָּל הָעֲבוּדָה זֶה לְהַסְתִּיר אֶת הַגּוֹף, הַבְּנוֹת מְבַלִּיטוֹת אֶת הַגּוֹף בְּמִקּוֹם לְכַסּוֹת אוֹתוֹ, עוֹשׂוֹת

מאות, (חותכים את ה' 8 באמצע – שני אפסים, חותכים את השמונה לארץ, זה פעמים שלש...), שלש מאות ועוד שלש מאות זה "קרקר כל בני שת", אז אפשר לקרקר את כל בני שת אפשר, זה רק תלוי בתפלות של הבנות, זה תלוי שהילדים לא יגזזו את הפאות. פי הילד גוזז את הפאות – באותו רגע נכנס האויב, הפאות הם מגינות עלינו, הפאות הם מגינות מ"מחץ פאתי מואב", ממואב, מעמון, מאדום.

באו [בזמן אלישע הנביא] אדום ומואב, אז התחילו לשיר, אז ובעת החלו ברנה ותהלה נתן ה' מארבים [על בני עמון מואב והר שעיר הבאים ליהודה וינגפון] "דברי הימים ב' כ, כב), על ידי שהתפללו בשירה, התפללו מעריב ברוקדים, "בעת החלו ברנה" בפרק כ' בדברי הימים ב', כל אחד יקרא את זה, חייב לקרא את זה, דברי הימים ב' פרק כ', "בעת החלו ברנה" – החלו לשיר [מיד נאחז].

[המלאכים בקריעת ים סוף] לא אמרו "כי טוב", כיון שהנהגה זו של ה' להטביע את המצרים אינה טובה, וזה

הפוך על הפוך, הם גורמות לכל האסונות הנוראיים.

עכשיו נהרגו אלף תינוקות, אלף ילדים, אלף נערות, אלף בחורים, ירו בהם, חתכו אותם חתיכות חתיכות, גם אמרו לאמהות להחזיק את הילדים וירו בהם עם הילדים ביחד, מראות נוראות, יש אנשים שלא מפסיקים לבכות, לא יכולים להתאושש בכלל. זה הכל בגלל הבנות שפתאם פותחות כפתור – באותו רגע נהרג גודד שלם, זה הכל הבנות אשמות בכל, ואם בת היא הולכת בצניעות אז היא זוכה [שבוכותה] מנצחים את כל השונאים.

בתוב "מחץ פאתי מואב וקרקר כל בני שת" (במדבר כד, יז), שזה הברכה הכי גדולה למחץ את פאתי מואב, אומר הגאון מוילנא: זה על ידי הפאות, אדם על ידי שהוא הולך עם פאות הוא "מחץ פאתי מואב" – הוא מוחץ את פאתי מואב, וקרקר כל בני שת". "קרקר" זה פעמים שלש מאות, זה מצפ"ן, זה הפאה, כל פאה גימטריא שלש

החלונים שהם לא שומרים תורה, הם לא רוצים להיות משעבדים להם בשום אופן לא, אז מעשי ידי טובעים בינם ואתם אומרים שירה?! זה לא יכול להיות שמעשי ידי טובעים בינם ואתם אומרים שירה, הגוים נהרגים וכבר נהרגו איזה אלפים — שלשת אלפים מחבלים, ואף יהודים, ונערות צעירות...

ובנות שלא הולכות בצניעות — אז החמאס חוטף אותם, בת לא הולכת בצניעות, והולכת שם למסבה באמצע החג, נכון, היא רוצה שמחת חג, נכון היא עושה את זה לשם שמים, היא הלכה למסבה — מסבת טבע ביער רעים, זה באמת דבר מאוד

חידוש עצום שהרי המצרים היו רשעים נוראים, וטבחו כל יום 150 תינוקות בבוקר, ו-150 בערב, וענו את עם ישראל בכל עינוי שבעולם, ולכאורה היה מגיע להם כל עונש ועינוי אפשרי, ובכל אופן אפילו רק להטביע אותם זה גם לא טוב, ולכן לא שרו לה' 'כי טוב'. כי אסור שימותו הגוים, אם הגוים מתים זה האסון הכי גדול, זה אסור גם כן להרג גוים, אלה שהורגים את החמאסניקים — זה גם אסור, אסור להרג חמאסניקים, חמאסניקים הם סף הכל רוצים "חפש" רוצים "שחרור" רוצים לא להיות משעבדים תחת היהודים, ובמיחד הציונים, ובמיחד

גדול, כי היא רצתה להרגיש שמחת חג, אבל החמאס חטף אותה, חמאס חטף 130 נערות, 130 ילדות, תינוקת בת שנה, ילדות בנות 11, בנות 12, בנות 10, כלם שבויות, לא יודעים מה עושים אתם, איזה ענויים עושים להם, ומתי ישחררו אותם. הכל — כי בנות מרימות רגע אחד את השמלה, או שהם הולכות עם מכנסים, אז הם מביאות אסון לכל עם ישראל, "לא יהיה כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה (פי תועבת ה' אלהיהך כל עשה אלהי)" (דברים כב, ה), זה הלאוין הכי חמורים, כל הלאוין.

גדול, כי היא רצתה להרגיש שמחת חג, אבל החמאס חטף אותה, חמאס חטף 130 נערות, 130 ילדות, תינוקת בת שנה, ילדות בנות 11, בנות 12, בנות 10, כלם שבויות, לא יודעים מה עושים אתם, איזה ענויים עושים להם, ומתי ישחררו אותם. הכל — כי בנות מרימות רגע אחד את השמלה, או שהם הולכות עם מכנסים, אז הם מביאות אסון לכל עם ישראל, "לא יהיה כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה (פי תועבת ה' אלהיהך כל עשה אלהי)" (דברים כב, ה), זה הלאוין הכי חמורים, כל הלאוין.

אבנר תפס את יואב, אז הוא שחט אותו, בסדר, אז הוא שחט אותו, הרמב"ם אומר: אפלו אם שוחטים שני סימנים — אז לא קרה שום דבר. אז מה יש אם שחטו שני סימנים, תהיה ברסלב, תהיה [שוכו בנים], אל תתיאש, אל תפול ברוחך, אפשר לעשות קדושין. יש נשים שרוצות להיות נשים של הרב שך, היתה אשה בת 40 שהיתה צועקת כל היום ליד הבית של הרב אלישיב, הוא היה בן מאה, "אני רוצה להתחתן עם הרב אלישיב, רוצה להיות האשה של הרב אלישיב, אפלו דקה לפני המות". היתה אשה שכבר היא היתה גרושה, היא אמרה: אני רוצה לשבת שבעה על בעלי, כל החיים אהבתי אותו, אז מה יש אם התגרשנו. אז חתנו אותה איזה שעה לפני המות של בעלה, והיא ישבה עליו שבעה. היא רוצה להיות נשואה בחזרה

אפלו יעל כשהיא הלכה להרג את סיסרא, היא פחדה לקחת סבין [שהוא כלי שדרכו של גבר להלחם בו], היא לקחה יתד, זה שגעון גמור, זה צריכים לאשפוז אותה, אני הייתי מאשפוז אותה על המקום. יתד זה דבר עבה, כל אחד יודע מה זה יתד, היינו מקימים אהלים, היינו בחורים היינו מקימים אהלים, לוקחים יתד, מיתרים, יתד זה דבר עבה, איך עם יתד אפשר לתקע ברקה?

חָמֵשׁ עֲצָמוֹת, זֶה נִקְרָא "חֵמֶשׁ",
וְאִם שָׁם תּוֹקְעִים אֶת הַסִּפִּין — זֶה
מֵוֹת עַל הַמָּקוֹם, תּוֹךְ שְׁנֵיהֶם. אֲבָל
אֲבָנֵי הַיָּם לֹא נִבְהָל, אִם מֵה יֵשׁ
אִם הוּא תִקַּע בּוֹ בְּחֵמֶשׁ. הוּא]-
יִיאָב] אָמַר: אֲנִי גּוֹאֵל הַדָּם שֶׁל
עֲשֵׂהָאֵל.

עֲשֵׂהָאֵל הִיָּה רֵץ עַל רֵאשִׁי
הַשְּׁבָלִים, אָדָם צְרִיף
לְדַעַת לְרוּץ עַל רֵאשִׁי הַשְּׁבָלִים,
"וְעֲשֵׂהָאֵל קַל בְּרַגְלָיו כְּאֶחָד
הַצְּבִיִּים אֲשֶׁר בְּשׂוּדָה" (שְׁמוֹנָאֵל ב' ב, יח).
אִם עֲשֵׂהָאֵל הִיָּה הַבֵּן שֶׁל צְרוּיָה,
צְרוּיָה הִיָּתָה צוּר יָה — צְרוּיָה
הִיָּתָה סֵלַע, לְמָה קָרְאוּ לָהּ
"צְרוּיָה", הִיא הִיָּתָה הַבֵּת שֶׁל יֵשִׁי
שֶׁהִיָּה בְּלִי חֵטָא, הִיא הִיָּתָה בְּלִי
חֵטָא, הִיָּתָה בְּלִי הֶרְהוּרִים רְעִים,
בְּלִי מַחְשָׁבוֹת רְעוּת.

כָּל הַהֶרְהוּרִים רְעִים זֶה בָּא
מֵהַנְּחָשׁ, זֶה לֹא שִׁיף לָנוּ,
לְשׁוֹבוֹ בְּנִים לֹא שִׁיף הֶרְהוּרִים
רְעִים. כָּל בֵּת צְרִיכָה לְדַעַת שְׁכָל
הֶרְהוּר שִׁישׁ לָהּ, כָּל מַחְשָׁבָה
שִׁישׁ לָהּ, זֶה בָּא מֵהַנְּחָשׁ, זֶה לֹא
בָּא מֵהַטְּבַע שְׁלָהּ, זֶה לֹא
"חֹשִׁים" זֶה "שִׁדִּים", זֶה לֹא
שְׂאָדָם יֵשׁ לוֹ חֹשִׁים וּרְגִשׁוֹת, זֶה

לְבַעֲלָהּ. נָשִׁים רָצוּ לְהִיּוֹת אֲשֶׁתוֹ
שֶׁל הָרֵב אֲלֵי־שִׁיב, אִם יִגִּידוּ כָּל
הַחַיִּים "זֹאת אֲשֶׁתוֹ שֶׁל הָרֵב
אֲלֵי־שִׁיב", "זֹאת אֲשֶׁתוֹ שֶׁל הָרֵב
שֶׁךְ".

אִם אָדָם, אֲפֹלוֹ שֶׁשָּׁחַטוּ לוֹ שְׁנֵי
סִימָנִים יָכוֹל עוֹד לְקַדֵּשׁ
אִשָּׁה, הוּא רוּצָה לְהַצִּיל אִשָּׁה
מִיָּבוּם, אִם חֵס וְשָׁלוֹם אָדָם נִפְטָר
בְּלִי יָלָדִים אִם צְרִיכִים יָבוּם, אִם
בְּכַדִּי לְהַצִּיל אוֹתָהּ מִיָּבוּם, אִם
אֲפֹלוֹ בְּשִׁבְתָּ, לְכַתֵּב אֶת הַגֵּט
בְּשִׁבְתָּ אִם אֲפֹשֶׁר אֲבָל הוּא כּוֹתֵב
גֵּט [מֵרֵאשִׁי] וְאִם הוּא רוֹאֵה שֶׁהוּא
כְּבָר גּוֹסֵס בְּשִׁבְתָּ אִם הוּא נוֹתֵן לָהּ
אֶת זֶה בְּשִׁבְתָּ. אִם זֶה מְקַצֵּה הַגֵּט,
אִם מָה עוֹשִׂים? אִם מוֹרִישִׁים לָהּ
אֶת הַבֵּית, אֶת הַחֶדֶר. הַגְּמָרָא
אוֹמֶרֶת בְּדָף ע"ז עֲמוּד ב'
ב"הַזֹּרֵק" שְׁטוֹת שְׁלֵמוֹת. אִם
אֲפֹלוֹ אָדָם שֶׁשָּׁחַטוּ לוֹ אֶת שְׁנֵי
הַסִּימָנִים — לֹא קָרָה שׁוֹם דְּבָר,
הוּא צְרִיף לְהֶאֱמִין בְּרַבְּנוּ, הוּא
צְרִיף לְדַעַת שְׂאֲפֹשֶׁר עוֹד לְחַיּוֹת.

וְזֶה מֵה שֶׁקָּרָה עִם אֲבָנֵי, שְׂאֲבָנֵי
כְּבָר שֶׁשָּׁחַטוּ לוֹ אֶת שְׁנֵי
הַסִּימָנִים, דְּקָרוּ אוֹתוֹ בְּחֵמֶשׁ, יֵשׁ
שְׁמוֹנָה עָשָׂר צְלָעוֹת, אַחֲרֵי זֶה

כְּמוֹ צְפוּרָה הַיָּא הִיְתָה צוֹר —
[צְפוּרָה אוֹתִילֹת] צוֹר פָּה, הַיָּא הִיְתָה
עֲשׂוּיָה מְסָלַע, הַיָּא הִיְתָה עֲשׂוּיָה
מְסָלַע, הַעֲבוּדָה לֵהוּיֹת עֲשׂוּיָה
מְסָלַע.

"כִּי מֵרֵאשׁ צָרִים אָרְאָנוּ וּמִגְבָּעוֹת
אֲשׁוּרָנוּ" (בַּמִּדְבָּר כג, ט), הָאָבוֹת
נִקְרָאִים "צוּרִים" — סְלָעִים,
הָאִמָּהוֹת נִקְרָאוֹת "גְּבָעוֹת", "כִּי
מֵרֵאשׁ צָרִים אָרְאָנוּ וּמִגְבָּעוֹת
אֲשׁוּרָנוּ", שְׁכָלָם הָיוּ סְלָעִים, כָּלָם
הָיוּ צוּרִים, אִבְרָהָם בְּחַיִּים לֹא
רָאָה אֶת שָׂרָה.

כִּי כְּתוּב עַל אָבָא שֶׁל אִבְרָהָם
שְׁטַרְנֶהֱרֵץ שֶׁהוּא רָאָה
שֶׁהִחֲתַן מְסַתְּפֵל עַל הַפֶּלֶה, זֶה
הִיָּה בְּשִׁבְעַת בְּרָכוֹת, אָבָא שְׁלוֹ נִתַּן
לוֹ סְטִירָה [וְאָמַר לוֹ:] "שׁוּיֵן
קוֹקְסֻטָּע?!" [= כְּבֹר הַנָּה מְסַתְּפֵל?!.
איִדיש]. זֶה בְּבְרִסְלָב יִדְעוּ שֶׁלֹּא
מְסַתְּפֵלִים עַל הַפֶּלֶה, וְלֹא
מְסַתְּפֵלִים, וְלֹא פּוֹגְמִים בְּעֵינַיִם,
וּבְרָגַע שְׁאָדָם הוֹפֵךְ אֶת הָאִשָּׁה
לְמַקּוֹר הַתְּאֹוֹת שְׁלוֹ, אֶת כָּל
הַתְּאֹוֹת שְׁלוֹ הוּא עוֹשֶׂה בְּאִשְׁתּוֹ
— אֵז הִילָדִים שְׁלוֹ יוֹצֵאִים
פְּגוּמִים, גּוֹזְזִים אֶת הַפְּאוֹת,
חִלּוּנִיִּים, לֹא רוֹצִים לְשָׁמֵר שְׁבֵת,

הַכֹּל מִהֲנַחֵשׁ. כָּל הַמְחַשְׁבוֹת, אִם
בֵּת חוֹשְׁבֵת עַל מִישָׁהוּ — אֵז הַכֹּל
בָּא מִהֲנַחֵשׁ, הַכֹּל זֶה בָּא מִהֲנַחֵשׁ,
הַכֹּל בָּא מִהֲנַחֵשׁ.

אֵז צְרוּיָה, שְׁבַחֲתִים לֹא הִיָּה לָהּ
שׁוּם מְחַשְׁבוֹת רְעוֹת, אֵז כָּל
הַבְּנִים שְׁלָהּ הָיוּ עֲפִים בְּאֹוִיר.
הָאָר"י אוֹמֵר (שְׁעַר הַגְּלוּלִים יא): אִם
הָאִשָּׁה קְדוּשָׁה וְטְהוּרָה אֵז הַבְּנִים
יְעוּפוּ בְּאֹוִיר. אֵז כָּל הַבְּנִים שְׁלָהּ
עָפוּ בְּאֹוִיר, כָּלָם בְּלִי יוֹצֵא
מִהַכָּלֵל. אִם זֶה אֲבִישִׁי, אִם זֶה
עֲשָׂהאֵל, אִם זֶה יוֹאֵב. הֵם הָיוּ
שְׁלֵשָׁה אַחִים, יוֹאֵב גַּם הִיָּה אַח
שָׁם, לֹא יוֹדַע אֵיךְ הוּא נִכְנָס
לְמִשְׁפָּחָה בְּכָלֵל, אֲנִי לֹא מִבִּין,
בְּסוֹךְ הַכֹּל הוּא רַמְטֵכָּ"ל, וּבְסוֹךְ
הַכֹּל הוּא קַפֵּץ עַל הַחוּמָה שֶׁל
רַבֵּת עֲמוּן, הוּא כּוֹפֵף אֶת הָעֵץ,
הוּא כְּפֵף עַד דְּוֹד, הוּא עָף בְּאֹוִיר,
אֵיךְ הוּא מַגִּיעַ? פֵּעַם אֲנִשִּׁים יִדְעוּ
לְעוֹף בְּאֹוִיר, אֵז הוּא עָף בְּאֹוִיר,
הַגִּיעַ לְחוּמָה שֶׁל רַבֵּת עֲמוּן,
שְׁחַט אֶת כָּל הַחִילִים עַל הַחוּמָה,
יָרַד לְמִטָּה, פָּתַח אֶת הַשַּׁעַר, וְאֵז
דְּוֹד נִכְנָס עִם כָּל הַצְּבָא.

אֵז יוֹאֵב הוּא הַבֵּן שֶׁל צְרוּיָה,
שֶׁהִיָּא הִיְתָה סְלָע — צוֹר.

כמו בַּרְוִזִים, וְאֵין פּוּצָה פֶּה
וּמְצַפְצֶפֶף, אֵין חִילִים, אֵין כְּלוּם.

שְׁלֶשֶׁה חֲדָשִׁים קָדָם לְקַחוּ אֶת
הַנֶּשֶׁק מִכָּל הַחִילִים, כִּי
"אָסוּר לִפְגֹּעַ בְּעַרְבִים", עַרְבֵי
הוּא הַיְצוּר הַכִּי הַכִּי "עֲדִין" הַכִּי
הַכִּי הַכִּי הַכִּי "אֲצִילִי" שֵׁשׁ, אִז
לְקַחוּ מֵהַחִילִים שְׁלֶשֶׁה חֲדָשִׁים
קָדָם אֶת כָּל הַנֶּשֶׁקִים מִכָּל
הַיְשׁוּבִים, 21 יְשׁוּבִים, יֵשׁ בְּכָל
יְשׁוּב 20 חִילִים שׁוֹמְרִים עַל
הַיְשׁוּב, הַכֹּל נִמְסַר לְקֶצֶין, כְּדִי
שְׁחַס וְשָׁלוֹם שְׁלֵא בְטָעוֹת הוּא
יִלְחֹץ עַל הַהֶדֶק, בְּתוֹר רַפְלָקָס
שְׁלֵא בְכוֹנָה וְיִפְגֹּעַ בְּמִישֵׁהוּ שָׁם,
בְּאִיזָה עַרְבֵי "מֵתוֹק", בְּאִיזָה
עַרְבֵי "חֲמוּד", אִז הֵם נִשְׁאָרוּ בְּלִי
נֶשֶׁקִים, אִז יֵצְאוּ חֲמָאסְנִיקִים

נֹסְעִים לְמִסְבָּה בְּאֲמָצַע הַחֶג... .

נְבוֹן, הֵם רָצוּ שְׂמַחַת חֶג, הֵם עָשׂוּ
אֶת זֶה לְשֵׁם שְׂמִים, אָבֵל
בְּאַרְבַּע בְּבִקָר תַּעֲשׂוּ קְדוּשׁ,
אַרְבַּע בְּבִקָר אַתֶּם כְּבָר שְׂכוּרִים,
תַּעֲשׂוּ קְדוּשׁ עֲכָשׂוּ, יֵשׁ לָכֶם
וּוֹדָקָה שָׁם יֵשׁ וְיִסְקִי, אֲדַרְבָּה —
תַּעֲשׂוּ קְדוּשׁ, (גַּם אֲנִי שׁוֹתָה
וּוֹדָקָה, אָבֵל אַחֲרֵי זֶה עוֹשִׂים
קְדוּשׁ...), יֵשׁ אֲנָשִׁים שְׁעוֹשִׂים
קְדוּשׁ רַק עַל וּוֹדָקָה, עַל כּוֹסִית
וּוֹדָקָה, אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים עַל רְבִיעִית
יֵין, עַל רְבִיעִית מִיַּץ עֲנָבִים, אָבֵל
אִם שְׂתִיתֶם וּוֹדָקָה כָּל הַלַּיְלָה
וְאַתֶּם שְׂכוּרִים, בְּמָקוֹם שְׁיָבֵאוּ
הַחֲמָאסְנִיקִים וְיִשְׁחַטּוּ אֶתְכֶם,
שְׁלֵשׁ מְאוֹת בַּחֲוָרִים וּבַחֲוָרוֹת
שְׁחַטּוּ אוֹתָם כְּכֹה כְּמוֹ תְרַנְגוּלִים,

1500, בַּתּוֹךְ כָּל קְבוּץ נִכְנָסוּ 500 חֲמָאֲסָנִיקִים, שֶׁחֲטוּ אֶת כָּלָם, אֶת הַיְלָדִים, אֶת הַתִּינוּקוֹת, אֶת הַהוֹרִים, אֶת הָאֲמָהוֹת, לֹא הִשְׁאִירוּ אֲמָא אַחַת בְּחַיִּים לֹא הִשְׁאִירוּ, וּמִי שֶׁהִשְׁאִירוּ לְקַחוּ אוֹתָהּ בְּשָׁבִי, לְקַחוּ אוֹתָהּ בְּשָׁבִי.

וְכָל זֶה כִּי אֵיזָה בַת הַרִימָה, חֲשָׁפָה קֶצֶת אֶת הַבְּרֶךְ שְׁלָה, הַרִימָה אֶת הַשְּׁמָלָה, וְהִיא לֹא יוֹדַעַת שְׁבָרְגַע שְׂרוּאִים לָהּ אֶת הַבְּרֶךְ כְּכֹר רוּאִים לָהּ אֶת כָּל הַגּוֹף, זֶה לֹא מְשֻׁנָּה, הִיא לֹא חוֹשֶׁבֶת שְׁבָרְגַע שֶׁהִיא מְרִימָה סְנַטִּימֶטֶר כְּכֹר רוּאִים לָהּ אֶת כָּל הַגּוֹף, וְזֶה הַעֲוֹן הַכִּי גְדוֹל מִכָּל הַעֲוֹנוֹת, שֶׁ"לֹא יִרְאֶה בְּךָ עֲרוֹת דָּבָר וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ" (דְּבָרִים כג, טו), זֶה פְּסוּק מִפְּרָשׁ ב"כִי תִצְאֵ": "וְלֹא יִרְאֶה בְּךָ עֲרוֹת דָּבָר וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ".

בְּלָם שׁוֹאֲלִים: "לָמָּה וּמַדּוּעַ, וַיְלָדִים וְתִינוּקוֹת וְאֲמָהוֹת, כְּאֵלָה צְדִיקִים קְדוּשִׁים וְטַהוֹרִים עָלוּ בְּסַעֲרָה הַשְּׁמִימָה"? זֶה פְּסוּק מִפְּרָשׁ, זֶה הַתּוֹרָה אֵי אֲפֹשֶׁר לְשַׁנּוֹת אוֹתָהּ — "וְלֹא יִרְאֶה בְּךָ עֲרוֹת דָּבָר וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ" — אִם

בַּחֲזוֹרָה הוֹלֶכֶת עִם מְכַנְסִים אוֹ אִם הִיא חוֹשֶׁפֶת אֶת הַבְּרֶךְ שְׁלָה, אִז "וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ", אֵינן [הַשְּׂגַחַת] ה', אֵינן כְּלוּם, בְּכָל מְקָרָה אַתֶּם לֹא מְאֲמִינִים בַּה' — אִז תִּסְתַּדְּרוּ לְבַד, אִז בְּאִים כָּל הַפְּרַעֲנִיּוֹת, הַכָּל זֶה בְּגִלְל "עֲרוֹת דָּבָר", אִז "לֹא יִרְאֶה בְּךָ עֲרוֹת דָּבָר וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ", אֵינן פֹּה שׁוֹם שְׂאֵלוֹת!

בְּלָם שׁוֹאֲלִים: לָמָּה וּמַדּוּעַ, וְרוֹצִים תְּשׁוּבוֹת, וְשְׂאֵלוֹת. וְכָל "קוֹל חַי" וְכָל "קוֹל בְּרָמָה" ו"מורֶשֶׁת", וּמְבִיאִים רְבָנִים וּפְסִיכוֹלוֹגִים, וּגְדוּלֵי עוֹלָם וּמְמַחִים, וְאֲנָשִׁים מְקַצְוֵעִים [לְתַרְץ אֶת ה"שְׂאֵלוֹת"]. אֵינן פֹּה שׁוֹם שְׂאֵלָה, יֵשׁ פְּסוּק מִפְּרָשׁ, בְּלָם הוֹלְכוֹת חֲשׁוּפוֹת, בְּלָם מְרִימוֹת אֶת הַשְּׁמָלוֹת, בְּלָם מְקַצְרוֹת אוֹתָם, אִז מָה אַתֶּם רוֹצִים? אַתֶּם רוֹצִים שֶׁה' יִגַּן עַל פּוֹשְׁעוֹת וְעַל וְכ"ו...
בְּתוֹב שֶׁבְּחָרָן לֹא הִיָּתָה שׁוֹם אֲשֶׁה כְּשֶׁרָה, הַיּוֹם כְּכֹר אֵינן שׁוֹם אֲשֶׁה כְּשֶׁרָה, שׁוֹם בַּת כְּשֶׁרָה, חוּץ מִשׁוּבוֹ בָּנִים, בְּכָל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּלָם מְרִימוֹת אֶת הַשְּׁמָלוֹת, כְּלָם חוֹשֶׁפֶת אֶת

עִם מִי לְדַבֵּר, אֲנָשִׁים לֹא קוֹלְטִים, אֲנָשִׁים לֹא מְבִינִים. מֵה שֶׁנִּשְׁאַר בְּעוֹלָם זֶה רַק נִשְׁאַר שׁוֹבֵי בָּנִים, זֶה נִשְׁאַר, זֶה הַמְּעוֹז הַיְחִידִי, זֶה הַשְּׂמֹרֶת טַבַּע הַיְחִידָה שֶׁעוֹד נִשְׁאַרָה עַל כָּל כְּדוֹר הָאָרֶץ, חוּץ מִזֶּה — אֵין עִם מִי לְדַבֵּר, כָּל הַבָּנוֹת לֹא צְנוּעוֹת. כְּמוֹ בַּחֲרֹן, שְׂרָשׁ"י אוֹמֵר שֶׁלֹּא הִיְתָה שׁוֹם בַּת כְּשָׂרָה שָׁם, שׁוֹם בַּת, כָּלָם הָיוּ מְגֻלּוֹת, [1], פּוֹשְׁעוֹת. זֶה מֵה שֶׁקּוֹרָה הַיּוֹם.

וְאַלְיַעֲזָר אוֹמֵר לְאַבְרָהָם: לֹאֵן אַתָּה שׁוֹלַח אוֹתִי, לְקַחַת אֶת הַבַּת שֶׁל סְדָאָם חוֹסִינִי? ! מֵה אַתָּה רוֹצֵה מֵהַחַיִּים שְׁלִי? ! יֵשׁ לִי בַת, הִיְהִי סְמִינָר, אַבְרָהָם הִיְהִי לוֹ סְמִינָר לְבָנוֹת וְהוּא הִיְהִי אוֹמֵר שָׁם שְׁעוֹרִים וְהִרְצָאוֹת, וְהַבַּת שֶׁל אֱלִיעֶזֶר... אֱלִיעֶזֶר כָּבֵר בְּגִיל 120, אֱלִיעֶזֶר נִכְנָס לְבֵית אַבְרָהָם כְּשֶׁאַבְרָהָם הִיְהִי בְּגִיל 20, הַיּוֹם הוּא בְּגִיל 140, שֶׁזָּרְקוּ אוֹתוֹ וְהוּא יָצָא מִכְּבָשׁן הָאֵשׁ הוּא הִיְהִי בֶן עֶשְׂרִים, וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שֶׁהוּא הִיְהִי בֶן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה, וְאָז נִמְרַד נִתֵּן אֶת אֱלִיעֶזֶר מִתְּנָה לְאַבְרָהָם, לְכָל

הַגּוֹף, כָּלָם הוֹלְכוֹת חֲשׁוּף, וְזֶה הַפְּסוּק הַמְּפָרֵשׁ, לֹא צָרִיכִים תְּשׁוּבוֹת, וְהַתְּשׁוּבָה הַפְּשׁוּטָה, תִּסְתַּכְּלוּ מֵה שֶׁכְּתוּב בַּדְּבָרִים בְּ"כִי תִצֵּא": "לֹא יֵרָאֶה בְּךָ עֲרוֹת דְּבַר וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ". אַחֲרֵי שֶׁכָּל הַקְּבוּצִים הוֹלְכִים חֲשׁוּף, כָּל הַקְּבוּצִים עוֹשִׂים עֲבֵרוֹת, מְחַנְּכִים אוֹתָם לַעֲשׂוֹת עֲבֵרוֹת, אִז מֵה אַתָּם רוֹצִים? ! מֵה אַתָּם שׁוֹאֲלִים שְׁאֵלוֹת? ! מֵה אַתָּם מְקַשִּׁים קִשְׁיוֹת? ! מֵה אַתָּם הוֹלְכִים לְפַסִּיכוֹלוֹגִים וְלְאַנְשִׁים מְקַצְעוּעִים וְלְרַבָּנִים הַכִּי גְדוֹלִים שִׁיתְּנוּ הִרְצָאוֹת וַיִּסְבְּרוּ... אֵין מֵה לְהַסְבִּיר, זֶה פְּסוּק מְפָרֵשׁ: "עֲרוֹת דְּבַר וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ", "לֹא יֵרָאֶה בְּךָ עֲרוֹת דְּבַר וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ" — שֶׁבַע מַלִּים מְסַבְּרִים אֶת הַכָּל.

וְזֶה מֵה שֶׁכְּבָנוֹת בָּאוֹת פֹּה לְשׁוּבֵי בָּנִים לְדַעַת: שֶׁהַכָּל תְּלוּי בָּהֶם! כָּל הַגְּאֻלָּה תְּלוּיָה בָּהֶם! וְכָל עַם יִשְׂרָאֵל תְּלוּי בָּהֶם! כִּי אֵין כָּבֵר עִם מִי לְדַבֵּר הַיּוֹם, הַרְבֵּה אוֹמֵר: אֵין עִם מִי לְדַבֵּר. בְּ"שִׁיחֹת הַר"ן" הַרְבֵּה אוֹמֵר כָּבֵר לְפָנַי מֵאַתִּים שָׁנָה: אֵין כָּבֵר

הפחות בן אחד תחנך אותו, שיהיה בן אדם, שיהיה נורמלי, אז הוא נולד [בשארבהם היה] בגיל 13, אז עכשיו עכשיו הוא כבר בגיל 127, אם בגיל 20 אז היום הוא בגיל 120 אֶלְעִיזֹר, יש לו כבר בת, יצחק כבר בן ארבעים היא כנראה בת עשרים, היא היתה בת מצטיינת ולמדה בסמינר של אברהם אבינו, כל הציונים 100, בת עם המדות הכי טובות. ואברהם אומר לו: תלך לבתואל. איזה בתואל? זה ה"צדיק" הכי גדול בדור, רש"י אומר: שעשה את התועבות הכי גדולות שבעולם, שבזמן המבול לא היה כאלה תועבות. ורבקה היא בת שלש, וצריכים לשחרר אותה.

אז אומר הבן איש חי: היא אומרת "אלף" — אני בורחת מכאן. אומרים לה: תשבי, את צריכה לשבת שבעה, על אבא שלך, אבא שלך נפטר, אנחנו לא מבינים אותך איפה ה"חנוף" שקבלת? ! בת מורדת, בת סוררת, למה את בורחת?! עכשיו אבא שלך נפטר לפני שעה, תשבי על הרצפה, תתאבלי

עליו. היא אומרת: על האבא הזה אני לא יושבת שבעה, אני לא יושבת דקה, שניה אני לא יושבת. אומר הבן איש חי (עוד יוסף חי דרשות סוף פרשת חיי שרה, סאלם מהדורת תשפ"ג/ד עמוד 118): "אלף" (בראשית כד, נח) — אני בורחת מכאן! ... תגיד "בן", תדברי יפה, בנמוס, [אמרו:] "ויאמרו נקרא לנער ונשאלה את פיה, התלכי עם האיש הזה" (שם, נז), תגיד "בן". [אם היא היתה אומרת] "בן", אומר הבן איש חי: יש לזה אָלף פרושים, "בן" פרושו [כול להיות:] "בן — כמו שאבא אומר", [אז:] "בן — כמו שאמא אומרת", "בן... בן... בן... בן..."

הנמרא מביאה בדרך ל"ג עמוד א' בכיצד הרגל שהפועלים מגיעים... הרמב"ם מביא את זה בהלכות גזלה, שהפועלים מגיעים לבעל הבית ורוצים שכר עבודה שעבדו יום שלם משש עד שש, עכשיו מגיעים בשש וחצי לבעל הבית והדלת סגורה השער סגור, דופקים על השער [ומכריזים:] "אפשר להכנס?" בעל הבית אומר: "בן". טוב, הם נכנסים,

שְׁלוֹ. אֵין שָׁם מִמְּ"דִים... אוֹמְרִים שֶׁהוּא דְבַר כְּפִירָה, הוּא לֹא דְבַר שׁוּם כְּפִירָה, הוּא רַק הַתְּכַוֵּן לְהַצִּיל אֶת הַ"בְּרִסְלָבִים" הַמְּסַכְּנִים הָאֲמֻלָּיִם, גַּם שְׁלַחוּ 20 שׁוֹטְרִים מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁכֻּלָּם הוֹלְכִים לְמוֹת, חֲבָרֵי הַכְּנָסֶת כָּבֵד דְּבָרוֹ, מִהֲמַזְרָחֵי, מַעֲוֹצָמָה יְהוּדִית: אֵיךְ נֹתְנִים לִיסַע לְכֹזֵה מְקוֹם מְסַכָּן, הֵכִי מְסַכָּן בְּעוֹלָם, טִילִים עֲפִים שָׁם — מְלִיזוֹן טִילִים בְּיוֹם, אֶחָד לֹא יִחְזֹר בְּחַיִּים מִשָּׁם, אֵיךְ אֵיךְ נִגְזַר עֲלֵיהֶם? ! אֵיךְ אֵיךְ מְרִשִׁים בְּכֻלָּל לְצִאת מִן הָאָרֶץ? ! כָּל הַכְּנָסֶת רַעְשָׁה, כָּל הַטְּלִיזִיּוֹת רַעְשׁוּ; אֵיךְ נֹתְנִים לְאֲנָשִׁים כְּאֵלֶּה מְפַקְרִים לְצִאת? ! הִבִּיאוּ אֶת... שֵׁיֶסְבִּיר, כֵּן, מִתָּר. אֵיזָה, זֶה "וְנִשְׁמַרְתֶּם מְאֹד לְנַפְשֵׁיכֶם" (דְּבָרִים ד, טו), זֶה נִגְדַּת הַהֲלָכָה, זֶה נִגְדַּת הַשְּׁלִחַן עָרוֹף, זֶה נִגְדַּת הַקְּצוֹר שְׁלִחַן עָרוֹף, בְּסוֹף הַכֹּל בִּיבֵי רְצָה לְהַגִּיד שֶׁבְּשׂוֹאָה לֹא הָיָה נְסִים וּבְאֲרוֹפָה וּבְאוֹקְרַאֲינָה לֹא הָיָה נְסִים, הָרְגוּ מְלִיזוֹן וְחֲצֵי יְהוּדִים הָאוֹקְרַאֲיִנִים, אִזּוֹ הוּא אָמַר: גַּם פֹּה לֹא יְהִיָּה לָכֶם נְסִים. זֶה מֵה שֶׁהוּא רְצָה לְהַגִּיד לְבְּרִסְלָבִים, לְחַזֵּק אוֹתָם. הוּא דִּקָּא אוֹהֵב אֶת

וְנִגְזַח אוֹתָם, הָיָה שׁוֹר בְּבֵית, שׁוֹר וּפְרָה, הַפְּרָה נִגְזַח אוֹתָם, הַשׁוֹר נִגְזַח אוֹתָם. אִזּוֹ אָמְרוּ: בְּעַל הַבֵּית אָמַר "כֵּן" — שֵׁיֶשְׁלָם פְּצוּיִים. הוּא אוֹמַר: לֹא, "כֵּן" פְּרוּשׁוֹ — תַּעֲמְדוּ בְּשִׁקָּט, תִּהְיוּ בְּמִנוּחָה, תִּחְכּוּ בְּסִבְלָנוֹת, וְאֵנִי אָבֵא וְאֵנִי אֲשַׁלֵּם לָכֶם, לֹא הַפְּרוּשׁ שֶׁתְּכַנְסוּ. הַמְּלָה "כֵּן" יֵשׁ לָהּ מְלִיאָרְד פְּרוּשִׁים, כָּל אֶחָד יְכוּל לְפָרֵשׁ אֶת זֶה. אִזּוֹ אִם הִיא [- רַבְּקָה] הִיָּתָה אוֹמְרַת "כֵּן", אִזּוֹ אֲמַא שְׁלָהּ הִיָּתָה אוֹמְרַת: אֶת אוֹמְרַת "כֵּן" נִכּוֹן כְּמוֹ שֶׁאֵנִי אוֹמְרַת. לָכֵן הִיא יִשָּׁר אָמְרָה "אֵלֶּךְ" — אֵנִי בּוֹרַחַת מִכָּאן, אֵנִי לֹא מוֹכְנָה לְהִיּוֹת כָּאן שְׁנִיָּה, הַמְּקוֹם הֵכִי מִתְּעַב בְּעוֹלָם.

הַיּוֹם אָרֶץ יִשְׂרָאֵל זֶה הַמְּקוֹם הֵכִי מִתְּעַב בְּעוֹלָם, בִּיבֵי נִתֵן הַרְצָאָה שְׁלָמָה (בְּאֵלִיל תַּשַּׁפ"ג), אֲנָשִׁים לֹא הִבִּינוּ אֶת הַהֲרַצָּאָה שְׁלוֹ, הוּא בְּסוֹף הַכֹּל הוּא דְבַר לְבְּרִסְלָבִים, הוּא דְבַר לְבְּרִסְלָבִים, הוּא אָמַר לָהֶם: אַתֶּם נוֹסְעִים לְאוֹמֵן, תִּדְעוּ שָׁם יֵשׁ טִילִים, שָׁם יֵשׁ מְלַחְמָה, כָּלֶם יִהְרְגוּ שָׁם, אֵין שָׁם מִמְּ"דִים. כְּכֹה הוּא אָמַר, אֵנִי שְׁמַעְתִּי אֶת זֶה, אֶת כָּל הַהֲרַצָּאָה

ועכשיו אלף יהודים, בתוך שעה
— שעתיים נהרגו אלף יהודים,
המקום הכי מסכן זה ארץ
ישראל. הרב שף אמר: שבכלל
אסור לגור כאן בארץ ישראל,
אסור. שהיתה מלחמת יום כפור,
הרב שף אמר: מיד לעזוב את
הארץ. הרב שף פסק: מיד לעזוב
את הארץ כלם, מי שיכול לברח
— שיברח. קלטו שעכשיו
הולכים להשמיד את עם ישראל,
לכלות את עם ישראל.

המחבלים יכלו להגיע אפלו עד
תל אביב, יכלו לחסל
את עם ישראל בשניה אחת, אין
צבא אין כלום, פי חלוניים
מנהלים את המדינה, חלוני זה
יותר גרוע מחיה, יותר גרוע
ממפלצת, אין חילים, אין כלום,

הברסלבים, יש לו נכד ברסלב,
יש לו בת שנהיתה ברסלבית,
מהנשואים הקודמים. הוא אוהב
את הברסלבים אהבת נפש, ומרב
שהוא רחם עליהם ורצה
בטובתם לשמר עליהם, הוא ידע
שעכשיו נוסעים לאומן —
נוסעים להרג, נוסעים לההרג
באומן, טילים עפים שם —
מליארד טילים ביום...

ה' הראה לו ההפך על ההפך על
ההפך על ההפך, הכל הפוך
על הפוך, המקום הכי מסכן זה
ארץ ישראל, המקום הכי מסכן,
אמא ושתי הבנות שלה
ממשפחת די נרצחה בכביש
הבקעה, ובצמת הכבשים [בדרום הר
חברון] נהרגה אמא מול הבן שלה,
וכל יום נהרגים פה יהודים,

אֲנָשִׁים לֹא צָמוּ בְּיוֹם כְּפוּר, קָבְלוּ מִכּוֹת רִצַּח מִי שֶׁהִתְפַּלֵּל בְּיוֹם כְּפוּר, קָבְלוּ. וּבִטְלוּ אֶת הַהִקְפּוֹת הַשְּׁנִיּוֹת בְּתַל אֲבִיב, הַקְּפוֹת שְׁנִיּוֹת זֶה מֵה שֶׁמְצִיל אֶת

עִם יִשְׂרָאֵל, אִז עָשׂוּ הַכֹּל, הַכֹּל עוֹשִׂים הַפּוּרָה עַל הַפּוּרָה, הַחֲלוּנִיִּים הֵם רוֹצִים לַעֲקֹר אֶת כָּל הַתּוֹרָה, אֶת כָּל הַדָּת, אִז הֵם קָבְלוּ אֶת הַתְּשׁוּבָה עִכְשָׁיו, שְׁבוּעַ אַחֲרֵי יוֹם כְּפוּר הֵם קָבְלוּ אֶת הַתְּשׁוּבָה, יוֹם כְּפוּר זֶה י' [תְּשׁוּרֵי] וְזֶה [- שְׁמַחַת תְּנוּרָה] זֶה כ"ב [תְּשׁוּרֵי] — 12 יָמִים אַחֲרֵי יוֹם כְּפוּר, שֶׁהֵם קָבְלוּ אֶת הַתְּשׁוּבָה עַל הַמִּכּוֹת שֶׁהֵם נִתְּנוּ בְּיוֹם הַכְּפוּרִים, וְעַל הַהִקְפּוֹת שְׁנִיּוֹת שֶׁהֵם בִּטְלוּ, וְאֶלֶּפֶי דְּבָרִים הֵם בִּטְלוּ, אִז ה' עָנָה לָהֶם.

אִז עִכְשָׁיו כָּל הַהִצְלָה שֶׁל הַדּוֹר הַזֶּה רַק תְּלוּי בְּשׁוּבוֹ בְּנִים, רַק הֵם שֹׁמְרִים עַל הַקְּדוּשָׁה וְעַל הַטְּהָרָה, כִּי בְּשׁוּם קִהְלָה לֹא שׁוֹמְרִים עַל הַקְּדוּשָׁה [כְּרֵאוּ], הַבְּנוֹת הוֹלְכוֹת בַּפְּרִיצוֹת בְּכָל הַקְּהֵלוֹת, וְלֹא מְשַׁתְּלְטִים עֲלֵיהֶם, הַגּוֹף שֶׁל הַנְּחָשׁ מְשַׁדֵּר לָהֶם, וְהֵם מְקַשְׁיבוֹת לְנֶחֱשׁ, הֵם לֹא מְקַשְׁיבוֹת לַיֵּצֵר הַטּוֹב — לְנִשְׁמָה

וְלִקְחוּ לַחֲזִילִים אֶת הַנֶּשֶׁק מִלְּפָנָי כַּמָּה יָמִים, אוֹלֵי בְּמִקְרָה מִיִּשְׁהוּ וַיִּפְגַּע בְּאַיִזָּה עַרְבִי "מִסְפֵּן", וְהִכַּל הַפּוּרָה עַל הַפּוּרָה, זֶה מְחַדֵּל, זֶה שׁוֹאֵה.

אִז עִכְשָׁיו אֲנַחְנוּ מִמֶּשׁ בְּמַצֵּב שֶׁל שׁוֹאֵה, וּמִי שֶׁיִּכּוֹל לְהַפְסִיק אֶת הַשׁוֹאֵה זֶה רַק שׁוּבוֹ בְּנִים וְהַבְּנוֹת שֶׁל שׁוּבוֹ בְּנִים שֶׁהוֹלְכוֹת בְּשִׂיא הַצְּנִיעוּת בְּשִׂיא הַקְּדוּשָׁה בְּשִׂיא הַטְּהָרָה, אִין כּוֹז קְדוּשָׁה בְּשׁוּם קִהְלָה, זֶה רַק הֵם יִכּוֹלִים. וְלִכֵּן כָּלֵם צָרִיכִים לְקַבֵּל עַל עַצְמָם לְהַגִּיד סֵפֶר תְּהִלִּים.

כִּי עִכְשָׁיו מִתְחִילִים לְהַכְּנִס [רְגִלִּית] בְּעִזָּה, רַק מְפַחְדִים, דּוֹחִים אֶת זֶה שֶׁלֹּא יָמוּתוּ אֶלֶּפֶי חֲזִילִים, וּמִתִּים מִ"אֵשׁ כַּחוֹתֵינוּ" הַחֲזִילִים, כָּבֵר לֹא מְבַדִּילִים, כְּשֶׁנִּכְנָסִים לֹא מְבַדִּילִים מִי זֶה מְחַבֵּל וּמִי זֶה חֲזִיל, יוֹרִים אֶחָד עַל הַשְּׁנִי, אֶלֶּף חֲזִילִים נִהְרָגוּ רַק מִ"אֵשׁ כַּחוֹתֵינוּ", כָּבֵר אֶרְבָּעָה יָמִים הַמְּלַחְמָה וְהֵם עוֹד לֹא נִכְנָסִים לְעִזָּה, הֵם בְּפַחַד מוֹת לְהַכְּנִס לְעִזָּה, מִי יוֹדֵעַ מִי יַחֲזִיה מִי יָמוּת, מִי... עִכְשָׁיו הָיָה יוֹם כְּפוּר, אֲמַרְנוּ: מִי יַחֲזִיה וּמִי יָמוּת.

נִשְׁמָתָהּ.

הַיִּיתִי ב"עֵין כָּרֶם" כִּמְהַ שְׁבֻעוֹת, כִּמְעֻט חֲדָשׁ, מְאֵתִים אַחֲרוֹת עֲרֻבִיּוֹת, אֶף אַחַת לֹא מוֹצִיאָהּ שְׁעָרוֹת, כֹּל מִי שְׁמַגִּיעָה ל"עֵין כָּרֶם" או ל"שְׁעָרֵי צֶדֶק" יְכוּלָה לְרֹאוֹת, שׁוֹם אַחֲרוֹת עֲרֻבִיָּה לֹא מוֹצִיאָהּ אֶפְלוֹ שְׁעָרָה אַחַת, מְכַסּוֹת יוֹתֵר טוֹב מִהִיהוּדִיּוֹת, יוֹתֵר טוֹב מִהִיהוּדִיּוֹת הֵכִי חֲרִדוֹת וְהֵכִי מְקַפִּידוֹת, הֵם הוֹלְכוֹת מְכַסּוֹת עוֹד יוֹתֵר טוֹב.

וְכִי הִיָּה בְּכֹל הָעוֹלָם כְּלוֹ, כְּשֶׁאֲנַחֲנוּ הַגְּעֵנוּ לְמוֹלְדוּבָה לְקִישִׁינוּב פַּעַם רֵאשׁוֹנָה, כָּלֶם הָיוּ מְכַסּוֹת שָׁם, לֹא הָיָה בְּמוֹלְדוּבָה אִשָּׁה אַחַת שְׁהִלְכָה בְּגִלּוּי רֵאשׁ. אִשָּׁה נְשׂוּאָה שְׁמַגְלָה אֶת הַשְׁעָרוֹת שְׁלָה זֶה מְבִיא אֶת כָּל הַדִּינִים וְאֶת כָּל הַמַּחְלוֹת, וְהִלְדִים נוֹלְדִים חֲצִי עוֹרִים וְחֲצִי חֲרָשִׁים, וְאִשָּׁה לֹא מְבִינָה מִדּוּעַ הִילְד שְׁלָה נוֹלְד חֲצִי עוֹר חֲצִי חֲרָשׁ, וְכֹל מִינֵי מַחְלוֹת וְסֻרְטָנִים, כֹּל זֶה מְבִיא כִּי בְּשְׁעָרוֹת נֶאֱחָזִים כָּל הַדִּינִים.

הַפְּנִימִית שֵׁישׁ בְּתוֹכָם, הַנְּשָׁמָה הַאֲלֻקִּית. הֵם מְקַשִּׁיבִים רַק מֵה שֶׁהִנְחֹשׁ אוֹמֵר לָהֶם. וְהִיחִידוֹת שֶׁנִּשְׁאָרוּ בְּדוֹר הַזֶּה רַק בְּנוֹת שֶׁל שׁוּבוֹ בְּנִים, וּבְהֵם תְּלוּי הַכֹּל. כָּל בַּת תִּקְבַּל עַל עֲצָמָה לְהַגִּיד עֲכָשׁוּי 30 יוֹם לְקֵרָא סִפְר תְּהֵלִים, וְכֹל בֶּן שְׁלֹשָׁה סִפְרֵי תְּהֵלִים וְעֲשָׂרָה דְּפִי גְמָרָא כָּל יוֹם, עַד סִיּוּם הַמְּלַחְמָה.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּלִיל חֲמוּשֵׁי בְּרֵאשִׁית ז"ךְ תְּשֻׁרֵי אַחֲרֵי תַּפְלַת מְעַרְבֵי

אוֹ נִהְיָה מְנַהֵג חֲדָשׁ אֲצֵל כָּל הַבְּנוֹת הַצְּעִירוֹת וְכֹל הַכֹּלוֹת הַחֲדָשׁוֹת, לְגִלוֹת אֶת הַשְׁעָרוֹת, כָּלֶם הַתְּחִילוּ לְגִלוֹת אֶת הַשְׁעָרוֹת, וַיֵּשׁ כְּאֵלָה שְׁמַגְלוֹת אֶפְלוֹ חֲצִי רֵאשׁ, חֲצִי רֵאשׁ מִמֶּשׁ, אֲנִי הִיִּיתִי בְּרַמְלָה עִם יוֹסוּף, יוֹסוּף הָיָה הַצְּדִיק הֵכִי גְדוֹל שֶׁהַכְּרָתִי בַחַיִּים, הוּא חֲזַק כְּאֵן הַמוֹן בַּחֲוָרִים, קָרָאוּ לוֹ יוֹסוּף, הוּא אָמַר לִי: אֲצֵלֶם בְּמִשְׁפָּחָה, אִם אַחַת מוֹצִיאָהּ שְׁעָרָה — שׁוּבְרִים לָהּ אֶת כָּל הַעֲצָמוֹת, כְּפִשׁוּטוֹ, מְכִים אוֹתָהּ עַד שֶׁתִּצָּא

עִם אֵיזָה עֲרֻבִי, עִם אֵיזָה קְצִינָה,
עִם אֵיזָה חֵיל, עִם אֵיזָה דְרוּזִי, אִז
בְּרַגַע שְׁמַדְבָּרִים אִז עֶפֶה טַפַּת
רַק, נִתְזָה טַפַּת רַק, אִז טַפַּת רַק
מְטַמְאָה אֶפְלוֹ טַפָּה, אֶפְלוֹ כָּל
שֶׁהוּא, הוּא כֶּבֶר לֹא יִכּוֹל לְהִיּוֹת
הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, הוּא כֶּבֶר צָרִיף
לְהַתְחַלֵּף, אִז אָחִיו נִהְיָה כֹהֵן
גָּדוֹל. אִז כֶּכָּה זֶה הִיָּה שְׁבַע
פְּעָמִים, שְׁכָל הַבָּנִים שְׁלָה הָיוּ
כֹהֲנִים גָּדוֹלִים, הַכֹּל בְּזִכּוֹת שֶׁהִיא
לֹא הוֹצִיאָה בְּחַיִּים שְׁעָרָה, וְאִז
הַיְלָדִים לוֹמְדִים תּוֹרָה, וְאִז
הַיְלָדִים יְכוּלִים לְהִתְרַכֵּז בְּלַמּוּד.

כִּי כָּל בֵּית צָרִיכָה לְקַבֵּל עַל עֲצֻמָּה
שְׁלֹשָׁה סִפְרֵי תְהִלִּים, שְׁעַכְשׁוּי
עוֹד לֹא נִכְנָסִים לְעֵזָה, מְחַכְּמִים
שְׁיָבֵא מִחַר בְּלִינְקָן, מִחַר ב־12
בְּצִהָרִים, נַעֲשֶׂה לוֹ קִבְלַת פָּנִים
יָפָה... בְּלִי "אוֹר יֶרֶק" מְאָמְרִיקָה
אִי אֶפְשֶׁר לְהַכְנִס לְעֵזָה. לְהַכְנִס
לְעֵזָה זֶה הַדְּבָר הַכִּי מְסַכָּן,
מִפְּתָדִים שְׁיִהְיוּ אֶלְפֵי חֵילִים
נִהְרָגִים שָׁם, שָׁם זֶה סְמֻטָּאוֹת —
כָּל סְמֻטָּה רַק מְטָר רַחֲב, וְכָל
הַסְמֻטָּאוֹת מְלֹאוֹת בְּחֻמְאֶסְנִיקִים,
מְלֹאוֹת בְּגִיָּה־אֲדִים, מְלֹאוֹת אֵין
סוּף מְזִיקִים וְשָׂדִים, שְׁכָל

כִּי כָּל הַגּוֹפּוֹת שְׁלָנוּ זֶה גּוֹף שֶׁל
נַחֲשׁ. אָדָם צָרִיף לְדַעַת שְׁכָל
מָה שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ שֶׁהַגּוֹף לּוֹחֵשׁ לוֹ
וְאוֹמֵר לוֹ: תְּגַלֶּה שְׁעָרָה, תְּגַלֶּה
כֶּכָּה. בַּחֲוָרָה שֶׁהִיָּה לָהּ צְמוֹת עַד
הַמְּתַנִּים, פְּתֹאֵם הִיא צָרִיכָה לְגַזּוֹ
אֶת הַכֹּל, כִּי בְּרַגַע שֶׁהִיא
מִתְחַתֶּנֶת אִז הַשְּׁעָרוֹת זֶה הַשָּׂרֵשׁ
לְכָל הַדִּינָיִם, וְזֶה מְבִיא אֶת כָּל
הַמַּחְלוֹת שֶׁל הַבַּעַל וְאֶת כָּל
הַמַּחְלוֹת שֶׁל הַיְלָדִים, הַשְּׁעָרוֹת
שֶׁל הָאִשָּׁה.

וְלָבֵן קְמַחִית, כְּתוּב שְׁבַחֲיִים הִיא
לֹא הִיָּתָה מְגַלָּה שְׁעָרָה,
אֶפְלוֹ [פְּגוּד] קוֹרוֹת בֵּיתָה, רַק בְּתוֹךְ
הָאִמְבֻטָּיָה, בְּתוֹךְ הַשְּׁרוּתִים,
אֶפְלוֹ בְּחֶדֶר הִיא לֹא הִיָּתָה
מַחְלִיפָה, הִיא לֹא הִיָּתָה מוֹרִידָה
אֶת הַמְטַפַּחַת אֶפְלוֹ לְשִׁנְיָה אַחַת,
שְׁבַחֲיִים שֶׁל קְמַחִית לֹא רָאוּ
קוֹרוֹת בֵּיתָה אֶת שְׁעָרוֹת רֵאשָׁה,
אִז כָּל הַבָּנִים הָיוּ כֹהֲנִים גָּדוֹלִים,
שְׁבַע בָּנִים. אִז שׁוֹאֵלֶת הַגְּמָרָא:
אֵיךְ אָדָם יִכּוֹל לְהִיּוֹת כֹהֵן גָּדוֹל?
כֹהֵן גָּדוֹל זֶה אֲרַבְעִים שָׁנָה —
שְׁשִׁים שָׁנָה, אִז מְתִי הֵם הַסְפִיקוּ
לְהִיּוֹת כֹהֲנִים גָּדוֹלִים?! אִז מְרַת
הַגְּמָרָא: לֹא, שְׁפִתָּאֵם הוּא דְבָר

החמאסניקים זה שדים — זה לא בני אדם. כי במאה שלשים שנה שאדם הראשון פגם אז נולדו מליארדים של שדים, ומזה כל הנאצים והחמאסניקים.

[החמאסניקים] זה בכלל לא בני אדם, אין להם שום צלם אנושי, אפלו החיות — אסור להגיד שהם [החמאסניקים] ימח שמים] חיות, כי החיות לא אשמות שנשנה אותם לחמאסניקים, החיות כלם טהורות. אפלו אדם נופל לגב אריות אז לא מעידים עליו, רק אם הוא נופל לתוך שמן רותח, אבל יין רותח זה גם כן זה הוא יכול לקבל פויות אבל לא למות, אבל בשמן רותח יש סכנה שהעצם תהפך לשמן, אבל כבור מלא נחשים ועקרבים [מעידים עליו], אבל אריות הם החיות הכי עדינות. יש את השיר על בר כוכבא שהוא הציל פעם גור של אריות, ואחרי זה נתנו אותו מאכל לאריות. כמו שמעון בן גיורא, נתנו אותו מאכל לאריות.

יוחנן מגוש חלב מת בפלא, הוא נהל את המלחמות בעיר התחתונה, שמעון נהל את

המלחמות בעיר העליונה, ואז יצא נחל של דם, טיטוס כבר ארז את כל האהלים [שעשו מצור על ירושלים], פרקו את כל האהלים, ארזו את כל החבילות את כל המזודות, ועמדו לחזור תוך שלשה ימים, הוא אמר: פה זה שדים, היהודים זה שדים, היהודים זה לא בני אדם. כי היו קופצים מהחומות — גבה של שלשים מטר, קופצים על אילי הנגיחה, קוראים לזה אילי נגיחה, שוכרים את זה, ומטפסים בחזרה על החומה, לא היה אפלו מקום להאחז. ובר דרומא שזה בר כוכבא היה נותן מכה עם העקב שלו ומעיף אבנים של שלש טון, כל אבן של שלש טון זה הורג אלף חיילים.

שמעון הגבור אומר: ב"חמור חמרתים" (שפטים טו, טז), "חמור חמרתים", כל אדם הוא חמור חמרתים, אבל אם הוא יהודי אז כל מכה שלו זה היה אלף איש, הגיעו אליו שלשת אלפים אנשים משבט יהודה, אמרו: יש צו הסגרה. שואלים איך מסגירים, [מילא] את שבע בן

החמאסניקים זה שדים — זה לא בני אדם. כי במאה שלשים שנה שאדם הראשון פגם אז נולדו מליארדים של שדים, ומזה כל הנאצים והחמאסניקים.

[החמאסניקים] זה בכלל לא בני אדם, אין להם שום צלם אנושי, אפלו החיות — אסור להגיד שהם [החמאסניקים] ימח שמים] חיות, כי החיות לא אשמות שנשנה אותם לחמאסניקים, החיות כלם טהורות. אפלו אדם נופל לגב אריות אז לא מעידים עליו, רק אם הוא נופל לתוך שמן רותח, אבל יין רותח זה גם כן זה הוא יכול לקבל פויות אבל לא למות, אבל בשמן רותח יש סכנה שהעצם תהפך לשמן, אבל כבור מלא נחשים ועקרבים [מעידים עליו], אבל אריות הם החיות הכי עדינות. יש את השיר על בר כוכבא שהוא הציל פעם גור של אריות, ואחרי זה נתנו אותו מאכל לאריות. כמו שמעון בן גיורא, נתנו אותו מאכל לאריות.

יוחנן מגוש חלב מת בפלא, הוא נהל את המלחמות בעיר התחתונה, שמעון נהל את

בְּכָרִי גַם הַסְּגִירוֹ, שְׁבַע בֵּן בְּכָרִי
הָיָה מוֹרֵד בַּמְּלָכוֹת, אֲבָל מֵה
כָּאן?! שְׁמִשׁוֹן הוּא הָיָה מוֹרֵד
בַּמְּלָכוֹת שֶׁל הַפְּלִשְׁתִּים לֹא שֶׁל
הַיְהוּדִים, אִזּוֹ הַשְּׂאֵלָה אֵיךְ הַסְּגִירוֹ
אוֹתוֹ בְּכָלֵל. כִּכָּר רָצוּ לְהַרְגֵּ אֶת
כָּל עַם יִשְׂרָאֵל, לְהַכְרִית אֶת כָּל
עַם יִשְׂרָאֵל. אִזּוֹ הוּא אָמַר: רַק
שִׁימוּ אוֹתִי עַל רֹאשׁ הַסְּלַע, עַל
הַשְּׂפִיץ, עַל הַחֹד. אֶת וַיִּזְתָּא תְּלוּ
עַל הַשְּׂפִיץ, אֶת הַמֶּן עַל עֵץ גְּבֵהָ,
כִּי וַיִּזְתָּא זֶה גִלְגּוֹל שֶׁל הַמֶּן, לְכֵן
תְּלוּ אוֹתוֹ גַּם עַל עֵץ. אִזּוֹ הוּא -
שְׁמִשׁוֹן אָמַר: תְּשִׁימוּ אוֹתִי עַל
הַשְּׂפִיץ שֶׁל הַהָר, אֲנִי כִכָּר
אֶסְתַּדֵּר לְבַד, תִּקְשְׁרוּ אוֹתִי, תַעֲשׂוּ
מֵה שְׂאֵתֶם רוֹצִים.

בְּר כּוֹכְבָא לְקַח לְצָבָא שְׁלוֹ רַק
אֶת הַגְּבוּרִים הַכִּי גְדוֹלִים,
שֶׁהָיוּ יְכוּלִים לְחַתּוֹךְ אֲצַבַּע — אֶת
הַבְּהֵן — עִם הַשְּׂנַיִם, הָיָה לוֹ
מְאֵתִים אֶלֶף קְצוּצֵי אֲצַבַּע, קְצוּצֵי
בְּהֵן, אָמְרוּ לוֹ חֲכָמִים: תִּפְסִיק
כִּכָּר, גְּמַרְנָנוּ [הַיּוֹם] אֲנָשִׁים חוֹתְכִים
אֶת הַבְּהֵן לְהַשְׁתַּחֲרַר מֵהַצָּבָא,
אֲצַל בְּר כּוֹכְבָא חֲתַכּוּ אֶת הַבְּהֵן
כְּדֵי לְהַכְּנִס לְצָבָא. הָיָה הַכֵּל
הַפּוֹךְ עַל הַפּוֹךְ, שׁוּבוּ בָּנִים זֶה
הַכֵּל הַפּוֹךְ עַל הַפּוֹךְ, אִזּוֹ אֲצַל בְּר
כּוֹכְבָא מְאֵתִים אֶלֶף אִישׁ קְצָצוּ
אֶת הָאֲצַבַּע עִם הַשְּׂנַיִם כְּדֵי שֶׁהוּא
יִקְבַּל אוֹתָם לְצָבָא שְׁלוֹ.

אָמְרוּ לוֹ חֲכָמִים: מִסְפִּיק, דִּי, דִּי,
דִּי דִּי, מִסְפִּיק. אִזּוֹ הוּא
אָמַר: מָה אֲנִי אַעֲשֶׂה? אִזּוֹ אָמְרוּ
שֶׁבְּתוֹךְ דְּהִירָה עַל הַסּוּס שִׁיעֲקְרוּ
אָרְזוּ. אֵינן דְּבַר כְּזֶה בְּעוֹלָם,

קָשְׁרוּ אוֹתוֹ בַּעֲבוֹתִים לַחִים,
הַפְּלִשְׁתִּים טִפְסוּ מִכָּל
הַכּוּוּנִים, הַגִּיעוּ אֶלֶף פְּלִשְׁתִּים,
אֶלֶף רְאשִׁים, וְכַתּוּב (שְׂפָטִים טו, יד)
שֶׁכֵּל הַיְתָרִים הַלַּחִים נִמְסוּ כְּמוֹ
פְּשָׁתִים בְּאֵשׁ, הַכֵּל נִמַּס, וְכָל
הָאֲזִיקִים נִמְגּוּ. וְאִזּוֹ הוּא חִפְּשׁ
מִשְׁהוֹ לְהַכּוֹת אוֹתוֹ, הוּא מְצָא לְחִי
חֲמוֹר חֲמֻרְתִּים — "בְּלַחֵי הַחֲמוֹר
חֲמוֹר חֲמֻרְתִּים... הַכִּיתִי אֶלֶף
אִישׁ" (שְׂם, טו), וְאִזּוֹ הוּא נִהְיָה צָמָא

קִילוֹ חֲמֵר נֶפֶץ, הַגִּיעוּ לְגֹדֵר
וּפְצִצוּ אֶת כָּל הַגֹּדֵר — 15
מְקוֹמוֹת, כָּל מְקוֹם עָבְרוּ מֵאָה
מְחֻבְּלִים = 1500 מְחֻבְּלִים,
הַגִּיעוּ לְבֹאֲרֵי 500 מְחֻבְּלִים,
הַגִּיעוּ לְכֶרֶם שְׁלוֹם 300 מְחֻבְּלִים,
עָמְדוּ שָׁם שְׁלֹשָׁה חִילִים בְּכֶרֶם
שְׁלוֹם, כָּלֵם שָׁם נִהְרְגוּ, [הם]
הַצְּלִיחוּ לַהֲרֹג אֵיזָה מֵאָה
מְחֻבְּלִים, שְׁלֹשׁ הֲרֹגוּ מֵאָה.

וּבְבֹאֲרֵי לֹא הָיָה אֶפְלוֹ רוֹבָה
אֶחָד, הָיָה רוֹבָה אֶחָד
עִם עֶשֶׂר כְּדוּרִים, רַק זֶה בְּכָל
בֹּאֲרֵי, כִּי הַצִּיּוֹנִים הִמְטִמְטְמִים
הָאֵלֶּה לְקַחוּ אֶת כָּל הַנְּשָׁקִים, כִּי
פָּחְדוּ שְׂמָא אֵיזָה חֵיל בְּטַעוֹת,
בְּתוֹר רְפָלְקֵס, לֹא בְּכוֹנְנָה חֵס
וְשְׁלוֹם, לֹא, אֵין כְּתָבִי אֲשׁוּם, לֹא
רוֹצִים לְדַבֵּר "לְשׁוֹן הָרַע" עַל
חִילִים, אֲבָל חֵס וְשְׁלוֹם יִהְיֶה לוֹ
אֵיזָה רְפָלְקֵס, יִהְיֶה לוֹ אֵיזָה
דְּמִיוֹן, הוּא יִרְאֶה פְּתָאֵם אֵיזָה
עֲרָבִי "מִסְכֵּן" עֲרָבִי "חֲמוּד", יִתֵּן
לוֹ פְּתָאֵם כְּדוּר בְּרֵאשִׁית, אִזּוֹ זֶה חֵס
וְשְׁלוֹם, חֵס וְשְׁלוֹם, יִהְיֶה מְלַחְמַת
עוֹלָם עֲכָשִׁיו, יִהְיֶה פְּרִסוּם בֵּין
לְאֲמִי, יִפְתָּחוּ מְלַחְמַת הָעוֹלָם
הַשְּׁלִישִׁית, אִזּוֹ לְקַחוּ אֶת כָּל

שְׁהַגְבוּר הָכִי גְדוֹל לֹא יָכוֹל לְעַקֵּר
אֶת הַצְּמַח הָכִי פְּשוּט, לֹא כְּלָנִית
וְלֹא רִקְפַת, וּפְהָ מְאֵתִים אֶלְף אִישׁ
עָקְרוּ אֲרֻזִים תוֹךְ כְּדֵי דִהִירָה עַל
הַסּוּס, זֶה הָיָה הַגְּבוּרִים שֶׁל בַּר
כּוֹכְבָא. שְׁלֵעוֹלָם אִי אֶפְשָׁר לְכַבֵּשׁ
אֶת יְרוּשָׁלַיִם, וְלֹא אֶת בֵּיתָר.

כְּתוּב "לֹא הֶאֱמִינוּ מְלָכֵי אֶרֶץ כַּל
יִשְׂרָאֵל תְּבַל כִּי יָבֹא צָר
וְאוֹיֵב בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַם" (אֵיכָה ד, יב),
אִף אֶחָד לֹא הֶאֱמִין, הַגִּיעַ
סִנְחָרִיב עִם שְׁנֵי מְלִיאָרְד שֵׁשׁ
מֵאוֹת מְלִיוֹן — מְאֵתִים שְׁשִׁים
אֶלְף רְבוּא, אֶלְף רְבוּא זֶה עֶשֶׂר
מְלִיוֹן, שְׁלֹשׁ אֶפְסִים וְעוֹד אַרְבַּע
זֶה שְׁבַע, שְׁבַע זֶה עֶשֶׂר מְלִיוֹן,
מְאֵתִים שְׁשִׁים אֶלְף רְבוּא, שְׁנֵי
מְלִיאָרְד שֵׁשׁ מֵאוֹת מְלִיוֹן פְּחוֹת
אֶחָד, אִזּוֹ מְגִיעִים מְגִיעִים לְשַׁחַט
אֶת כָּל הַיְהוּדִים [וְלֹא הַצְּלִיחוּ, שְׂצִיא מְלִיאָרְד
הַ וְהַקָּה בָּהֶם].

כֹּה עִם רְחֻפְנִים פְּצִצוּ אֶת הַגֹּדֵר,
הַצִּיּוֹנִים חוֹשְׁבִים שֶׁהֵם הָכִי
חֲכָמִים בְּעוֹלָם, עָשׂוּ גֹדֵר בְּמֵאָה
מְלִיאָרְד דּוֹלָר, עִם רְחֻפְנֵי שֶׁל
תִּשְׁעֵי שָׁקֶל אוֹ תִּשְׁעֵי דּוֹלָר פְּצִצוּ
אֶת כָּל הַגֹּדֵר, שְׁלָחוּ רְחֻפְנִים עִם
שְׁלֹשׁ רְחוּק, כָּל רְחֻפְנֵי הַחֲזִיק עֶשֶׂר

וְאַחֲרֵי זֶה גַם קָצַת לְהַפְצִיץ בְּעִזָּה,
אָבֵל הַחֲלוֹנִיִּים עוֹד מְעֻט יַפְצִיצוּ
אֶת תֵּל אָבִיב, כִּי כִּכָּה מְסִבִּירִים
לָהֶם, שֶׁבְּכָלֵל הַגְּעֵנוּ לְכָאן
בְּטָעוֹת.

אָמְרוּ: אַתֶּם רוֹצִים מְדִינָה?
בְּסֹדֵר, יֵשׁ לָכֶם מְדִינָה
בְּאַרְגֵּנְטִינָה. רוֹטְשִׁילְד קָנָה
שְׂטֵחִים בְּגִדְל אַדְמַת אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, הוּא קָבֵל שָׁם רְשׁוֹת
מְאַרְגֵּנְטִינָה לְהִקִּים שָׁם מְדִינָה
אוֹטוֹנוֹמִיָּה, אַרְגֵּנְטִינָה, זֶה הִיָּה
מִמֶּשׁ מְדִינָה יְהוּדִית, כָּלֶם כְּמוֹבֵן
כְּכֹר נִהְיוּ גוֹיִם הַתְּחַתְּנוּ עִם גּוֹיֹת,
לֹא נִשְׁאַר דְּתִי אַחַד, אָבֵל עַד הַיּוֹם
יֵשׁ שָׁם עִיר שֶׁל יְהוּדִים, אָבֵל
”יְהוּדִים — גּוֹיִם” כְּמוֹבֵן... אַז
תֵּלְכוּ לְגוֹר בְּאַרְגֵּנְטִינָה, תֵּלְכוּ
לְגוֹר — תִּמְצְאוּ לָכֶם אֵיזָה אִי
בְּאוֹקִינּוֹס הַשְּׂקֵט, אִי שֶׁל 30
קִילוֹמֶטֶר עַל 30 קִילוֹמֶטֶר זֶה
מְסִפִּיק, אֶפְשָׁר לָשִׁים שָׁם עֶשֶׂר
מִלִּיּוֹן, 30 קִילוֹמֶטֶר עַל 30
קִילוֹמֶטֶר זֶה מְסִפִּיק, זֶה כְּמוֹ מִתֵּל
אָבִיב עַד נִתְּנָה בְּרַבּוּעַ, אַתֶּם
יְכוֹלִים לְהַכְנִיס שָׁמָּה עֶשְׂרִים
מִלִּיּוֹן יְהוּדִים, מָה אַתֶּם בְּאַתֶּם
לְכָאן, מָה אַתֶּם בְּאַתֶּם! פֹּה זֶה

הַנְּשָׁקִים, לְפָנַי שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים,
שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים לְפָנַי פֶּרֶץ
הַמְּלַחְמָה הַנוֹכְחִית הוֹצִיאוּ אֶת
כָּל הַנְּשָׁקִים מִהַקְּבוּצִים, אָמְרוּ:
לֹא, אֵין נֶשֶׁק, אֲנַחְנוּ לֹא,
הָעֶרְבִיִּים הֵכִי חֲמוּדִים, הֵכִי
נִפְלָאִים. זֶה הַטְּעָנָה שֶׁל הַצִּיּוֹנִים,
שֶׁאֲנַחְנוּ פֹּה בְּכַבּוּשׁ, עוֹד מְעֻט
יַפְצִיצוּ אֶת תֵּל אָבִיב
[הַצִּיּוֹנִים] בְּמִקּוֹם אֶת טְהָרָן.

אָמַר אֶת זֶה אֲלִיעֶזֶר שָׁקֵד: אֲנִי
לֹא רוֹצֶה טִיסִים חֲלוֹנִיִּים,
תְּבִיא טִיסִים דְּתִיִּים, יֵשׁ לָךְ
בַּחּוּרִים? אֲנִי לֹא רוֹצֶה גַם
בַּחּוּרִים שְׁמִסְתוֹבְבִים, אֲנִי רוֹצֶה
בַּחּוּרִים רְצִינִיִּים. בֵּינָן הַזְּמַנִּים
לוֹקָחִים שְׁלֹשָׁה קָרְסִים — לֹא
צְרִיךְ יוֹתֵר מִזֶּה, שְׁלֹשָׁה קָרְסִים,
בֵּין הַזְּמַנִּים, עֲכָשִׁיו שְׂמַחַת
עֲכָשִׁיו זֶה בֵּין הַזְּמַנִּים, בְּיוֹם
חֲמִישִׁי אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת קוֹרְס
בְּבִקֵּר אַחֲרֵי זֶה קוֹרְס בִּ-12
בְּצִהָרִים וְאַחֲרֵי זֶה קוֹרְס בִּ-6
בְּעֶרֶב, נִשְׁאַר לָנוּ עוֹד שְׁלֹשָׁה
יָמִים שֶׁל בֵּין הַזְּמַנִּים זֶה 9
קָרְסִים, זֶה מְסִפִּיק, אֶפְשָׁר לְדַעַת
לְהַנְהִיג F-16, אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ
לְאוֹמָן בְּרַבֵּעַ שְׁעָה עִם F-16,

שִׁיף לְעַרְבִיִּים, פֶּה זֶה אֶרֶץ שֶׁל
עַרְבִיִּים, מָה אַתֶּם תּוֹקְעִים לָהֶם
אֶרֶץ בְּתוֹךְ הָעֵינַיִם?! הַעַרְבִיִּים
לֹא אֲשָׁמִים...

הַשְּׂמַאל אֹמֵר: הַעַרְבִיִּים לֹא
אֲשָׁמִים שֶׁהֵם הִרְגוּ
1200 יְהוּדִים, מָה הֵם אֲשָׁמִים! ?
בָּאוּ לְגוֹר אֶצְלָם, בָּאוּ לְשִׁבְתָּ עַל
אֲדַמְתֶּם, לְקַחוּ לָהֶם אֶת הָאֲדָמוֹת,
אִז מָה אַתֶּם רוֹצִים מֵהַעַרְבִיִּים...
הַשְּׂמַאל מְצַדִּיק אוֹתָם, אֶפְלוּ
עַכְשָׁיו בְּרַגַע הַזֶּה, כָּל רַגַע
הַשְּׂמַאל מְגַבֶּה אוּ מְצַדִּיק אוֹתָם,
כָּל רַגַע הַשְּׂמַאל בְּעַד
הַחֲמָאסְנִיקִים. כָּל אֵלֶּה שֶׁנִּשְׁחַטּוּ
זֶה שְׂמַאֲלָנִים, הֵם אֵלֶּה שֶׁנִּשְׁחַטּוּ,
אֵלֶּה שְׂאוּמְרִים שֶׁהָאֶרֶץ זֶה שֶׁל
עַרְבִיִּים, וְהַיְהוּדִים גְּזֻלָּנִים. כִּי הֵם
לוֹמְדִים אֶת הַרְשָׁ"י הָרֵאשׁוֹן, לְכָל
הַפְּחוֹת אֶת זֶה הֵם לוֹמְדִים, זֶה
דְּבַר מְאֹד גָּדוֹל. אַתָּה לְמַדְתָּ אֶת
הַרְשָׁ"י הָרֵאשׁוֹן? מָה כְּתוּב? מָה
אָמַר רַבִּי יִצְחָק? מָה הוּא אָמַר?
לָךְ קוֹרְאִים נַחֲמָן, מָה אָמַר רַבִּי
יִצְחָק? יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם "לִסְטִים
אַתֶּם". אֶת הַרְשָׁ"י הַזֶּה הֵם
מְכִירִים, לְכָל הַפְּחוֹת הֵם לוֹמְדִים
רְשָׁ"י, שׁוּבוּ בָנִים — אֶפְלוּ רְשָׁ"י

לֹא לוֹמְדִים, כְּלוּם. לְכָל הַפְּחוֹת
הוּא יוֹדֵעַ, פֶּה בְּשׁוּבוֹ בָנִים לֹא
יוֹדְעִים אֶת הַרְשָׁ"י הָרֵאשׁוֹן,
הַחֲלוּנִים לְכָל הַפְּחוֹת יוֹדְעִים אֶת
הַרְשָׁ"י הָרֵאשׁוֹן "לִסְטִים אַתֶּם",
זֶה מָה שֶׁהֵם צוֹעֲקִים יוֹם וּלְיָלֵה
הַשְּׂמַאֲלָנִים: מָה, מָה בְּאַתֶּם
לְכָאן? ! אַתֶּם רוֹצִים מְדִינָה? הֲיֵה
לְכֶם שׂוֹאָה? בְּסֹדֵר, תְּבַקְשׁוּ
מֵהַגְּרַמְנִים.

הַצְּרַפְתִּים רְצוּ לְתַת לְכֶם כֶּפֶר
שְׁלָם בְּאוֹקְסוֹדוֹס
בְּאַרוֹפָה, הֲיֵה מִתְתִּיחוּ, הַסְּבֵא
שֶׁל הַשְּׂטְרָנִים, הוּא הֲיֵה
בְּאוֹקְסוֹדוֹס, אַרְבַּע אֶלֶף,
הָאֲנַגְלִים גָּרְשׁוּ אוֹתָם, יוֹלְדוֹת
יָלְדוּ שֵׁם יְלָדִים בְּלִי סוּף,
וּבְאוֹקְסוֹדוֹס זֶה יִצִּיאַת אֲרוֹפָה
קוֹרְאִים לָזֶה בְּעִבְרִית, הַשֵּׁם
הַלּוֹעֲזִי זֶה אוֹקְסוֹדוֹס, אוֹקְסוֹדוֹס
זֶה הַגְּאֵלָה, זֶה הַיְשׁוּעָה. אִז אַחֲרֵי
שֶׁהָאֲנַגְלִים גָּרְשׁוּ אוֹתָם וַיְרוּ בָהֶם
יְרִיֹת, אִז הַצְּרַפְתִּים אָמְרוּ: אֲנַחְנוּ
נוֹתְנִים לְכֶם אֲדָמָה בְּצַרְפַּת,
תִּתְיָשְׁבוּ בְּצַרְפַּת, תִּקְבְּלוּ אֲדָמָה
אַרְבַּע אֶלֶף אֲנָשִׁים, אַרְבַּע אֶלֶף
מִשְׁפָּחוֹת, תִּקְבְּלוּ כֶּפֶר שְׁלָם, פָּנוּ
אוֹתוֹ, כִּכְר פָּנוּ אוֹתוֹ. אָמְרוּ: אַתֶּם

מְגִיעִים לְצַרְפַּת בְּדֶרֶךְ לְגֵרְמַנְיָה, תְּרַדוּ כִּאֵן אֲצַלְנוּ תִּקְבְּלוּ כִּפֹּר שְׁלֹם, יִהְיֶה לָכֶם כִּפֹּר, שְׁרוּתִים, נִתֵּן לָכֶם מַלְגוֹת. בְּצַרְפַּת אֶפְשָׁר לְקַבֵּל מַלְגוֹת לְכָל יֶלֶד, וְעָשָׂר אֶלֶף יוֹרוֹ לְחֹדֶשׁ, תַּחֲיוּ חַיֵּי רוּחָה. וְכָל־כֹּכֵר כִּבְר כְּמַעַט הַסְּפִימוֹ, אֲבָל בְּסוּף נִהְרָגוּ חֲמֵשׁ חֲלִילִים בְּרִיטִים מִסְכָּנִים, קְצִינִים, שְׁגָרְשׁוּ אוֹתָם, אִז אָמְרוּ: אִם כִּכָּה, אִז אֶתֶם הִרְגַתֶּם עִבְדֵי כִמְה בְּרִיטִים, חֲמֵשׁ, לְקַחוּ אוֹתָם לְגֵרְמַנְיָה, וּמִשְׁמָה הִגִּיעוּ אֶלֶף מִשְׁפָּחוֹת הַצְּלִיחוּ לְהִגִּיעַ עִם דִּרְכּוֹנֵים מְזִיפִים, אֲנִי לֹא יוֹדַע אִיךָ הִיָּה לָהֶם דִּרְכּוֹנֵים מְזִיפִים, (פְּנִיָּאָה שְׁטִיבּוּ

בְּנִים זִכְפוּ לָהֶם אֶת זֶה, עוֹד מַעַט יַעֲשׂוּ כִּאֵן חִפְזִי יִגִּיעוּ לְכֹאֵן יִהְיֶה כְּתָבִי אֲשׁוּם, אִז אֶלֶף שְׁזִיפִי אֶת הַדִּרְכּוֹנִים אִז בְּמַלְחַמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה שִׁיתְחַבְּאוּ...)

אִז עַל כָּל פָּנִים, אִז הֵם הִגִּיעוּ לְגֵרְמַנְיָה אֶרְבַּע אֶלֶף מִשְׁפָּחוֹת וְ- [הַצְּלִיחוּ לְהִבִּיא אֶלֶף, וְהִבִּיאוּ אוֹתָם לְחִיפָה, וְהֵם יִרְדוּ מִהַאֲנִיָּה עִם דִּרְכּוֹנֵים מְזִיפִים זָרִים, וְכַמוֹכֵן שְׁלֹא חֲזָרוּ לְאֲנִיָּה, נִשְׁאַרוּ כִּאֵן. הַאֲנִיָּה חֲזָרָה רִיקָה, הָאֲנִגְלִים הֶעֱלִימוּ עֵינַי, לֹא רָאוּ לֹא שָׁמוּ לֵב. כָּל זֶה מְדַבְּרִים עַל אוֹקְסוֹדוֹס, שֶׁהִצְרַפְתִּים רָצוּ לְתַת

עִבְדֵי הַחֲלוֹנִים עָשׂוּ מִשְׁאָל, הֵם אָמְרוּ: אֲנִיחְנוּ רוֹצִים אֶת אוֹגֵנְדָה, לְמָה לֹא קִבְּלוּ אֶת אוֹגֵנְדָה? הִרְצַל רָצָה לְתַת לָנוּ אֶת אוֹגֵנְדָה. הָאֲנִגְלִים אָמְרוּ: נִתֵּן לָכֶם אֶת אוֹגֵנְדָה, תּוֹתְרוּ עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְמָה צָרִיךְ לָרִיב עִם הָעֲרַבִּים יוֹם וְלַיְלָה? כִּי עָשׂוּ פּוֹגְרוֹמִים בְּתֵרֶ"פ וְתֵרֵצ"ו — הַמוֹן אֲנָשִׁים בְּרָחוּ לְגֵרְמַנְיָה אִז הִנְאָצִים תִּפְסּוּ אוֹתָם, שָׁמוּ אוֹתָם בְּבִרְגָן בְּלִזֹן, רָצוּ לְעֲשׂוֹת חֲלוּפֵי שְׁבוּיִים, כָּל־כֹּכֵר הִיָּה לָהֶם דִּרְכּוֹנֵים קָרָאוּ לְזֶה אֲנִגְלוֹ פְּלִסְטִינָה, זֶה הִיָּה הַדִּרְכּוֹן שֶׁל הַיְּהוּדִים.

אִז הִיָּה אֶפְשָׁר לְחִיוֹת חַיֵּי רוּחָה בְּצַרְפַּת, אוּ בְּגֵרְמַנְיָה, אוּ בִּיֹהֲנִסְבוּרְג, אוּ לְקַבֵּל אִי בְּאוֹקְיֵנוֹס הַשְּׁקֵט. אִז הִשְׁמַאל אוֹמֵר: מָה אֶתֶם כִּאֵן?! לְסִטִּים אוֹתָם! לְכָל הַפְּחוֹת הֵם מְכִינִים אֶת הַרְשָׁ"י הַרְאִשׁוֹן, זֶה מַעֲלָה, שׁוּבוּ בְּנִים אֶפְלוּ אֶת הַרְשָׁ"י

להקים כַּתת כּוֹנְנוֹת? שֶׁפֶל אֶחָד יֵלֵךְ לֹא עִם נְשָׁקִים, עִם תְּקוּן הַכְּלָלִי, אֲדַרְבָּה — שִׁיְהִי כַּתת כּוֹנְנוֹת, בְּמָקוֹם לְזֶרֶק אֲבָנִים עַל עֲרֵבִים נָקִים כַּתת כּוֹנְנוֹת וְכָל אֶחָד יִגִּיד תְּקוּן הַכְּלָלִי כָּל הַזְּמַן, לֹא צָרִיךְ נְשָׁקִים, לֹא צָרִיךְ כֶּכֶה, לֹא צָרִיךְ כַּדּוּרִים, אֲדַרְבָּה — שִׁיְהִיו פֶּה מֵאָה בַּחּוּרִים שִׁיְהִיו פֶּה כַּתת כּוֹנְנוֹת.

עֲבָשׂוּ הָרַב הִגִּיעַ לַכֶּתֶל, אִזְ הַמְשַׁטְרָה עֲשֶׂתָּה תִּנְאִי שִׁיְהִיו מֵאָה מֵאָה סֹדְרָנִים עֲשׂוּ מֵאָה כַּתת כּוֹנְנוֹת, אִזְ כָּל הַבַּחּוּרִים הַתְּגִיֶּסוּ, כְּשֶׁאֲנִי הִגַּעְתִּי לְשַׁעַר יְפוֹ רְאִיתִי שֶׁם מֵאָה בַּחּוּרִים עִם אֲפֻדִים צֶהָבִים, מֵאָה יְלָדִים בְּגִיל 13 — 14, יְכוּלִים

הָרֵאשׁוֹן לֹא לומדים. זֶה הַשׁוּרָה הָרֵאשׁוֹנָה בְּרִשׁוּי — "לְסֻטִים אַתֶּם". אִזְ רִשׁוּי כָּבֵד אֹמֵר.

אִז אֹמֵר רַבִּי נִתֵּן בְּהִלְכוֹת גְּנֻבָה (הַלְכָה), אֹמֵר: שֶׁאִם לֹא קָמִים חֲצוֹת, זֶה הַבַּת קוֹל אוֹמֵר, זֶה לֹא הַגּוֹיִם אוֹמְרִים, זֶה ה' אוֹמֵר, זֶה בַּת קוֹל יוֹצֵאת וְאוֹמֵר "לְסֻטִים אַתֶּם". כִּי לומדים בְּלִי חֲצוֹת, בְּלִי נְגוּנִים, בְּלִי תַפְלָה. אָדָם לֹא בָּא לְשׁוּבוֹ בָּנִים — אִזְ הוּא סֵתֵם מְמַלְמֵל אֶת הַמְּלִים, סֵתֵם מְמַלְמֵל כַּמָּה מְלִים, וְזֶה לֹא תַפְלָה, וְזֶה לֹא עוֹלָה לְמַעְלָה, וְזֶה לֹא מְתַקֵּן. מִבְּקָשִׁים "הַשְּׂכִיבֵנו ה' אֱלֹקֵינוּ לְשָׁלוֹם, וְהַעֲמִידֵנוּ מִלְּכַנּוֹת לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם, וּפְרֹשׁ עָלֵינוּ סֶכֶת שְׁלוֹמְךָ", אִזְ צְרִיכִים

אחת — נְהַרְגִים בְּאוֹתוֹ רָגַע פְּלָגָה שְׁלֵמָה. עֲכָשׁוּ מִפְּחָדִים לְהַכְּנֵס לְעֵזָה, מַחְכִּים לְבַלְיִנְקָן זֶה נִקְרָא "שֵׁר הַחוּץ" שְׂיָבֵא מִחוּץ וַיִּתֵּן "אוֹר יֶרֶק", בְּלִי "אוֹר יֶרֶק" מֵהָאֲמֵרִיקָאִים אִי אֶפְשָׁר לְהַכְּנֵס לְעֵזָה, אֲבָל כְּשֶׁנִּכְנָסִים לְעֵזָה יוֹרִים אֶחָד בְּשָׁנִי, הָרִי זֶה חִילִים מִטְּמָטְמִים, יוֹרִים אֶחָד בְּשָׁנִי, הֵם לֹא מְבִינִים. אִם אָדָם לֹא עוֹשֶׂה הַבְּדֵלָה, הוּא גַם לֹא מְבַדֵּיל בֵּין מַחְבֵּל לְחֵיל.

אַצֵּל בְּגִין יָרוּ בְּשֵׁשׁ מְאוֹת, שֵׁשׁ מְאוֹת, וְאָז הוּא הִשְׁתַּגַּע וְהוּא עָזַב אֶת הַמְּשָׁלָה, עָשָׂר שָׁנִים הוּא אֶבֶד אֶת הַשְּׁפִיּוֹת, כִּי נְהַרְגוּ שֵׁשׁ מְאוֹת הַסְּדֵרְנִיקִים מ"אֵשׁ כַּחוֹתִינוּ". אֶתְמוֹל גַּם נְהַרְגוּ מ"אֵשׁ כַּחוֹתִינוּ", הַכֹּל זֶה מ"אֵשׁ כַּחוֹתִינוּ", אִזּוּ יֵשׁ "אֵשׁ כַּחוֹתִינוּ" וְשָׁנֵי שׁוֹטְרִים נִפְגְּעוּ, קִבְּלוּ יְדִיעָה שְׂבָאִים דְּרַךְ הַיָּם, פְּתָאִם רוֹאִים עַל חוּף אֲשֶׁדוּד שָׁנֵי חִילִים לְבוֹשִׁים כְּאֵלֶּה בְּגָדִים כְּאֵלֶּה שֶׁל חָאקִי, יֵשֶׁר יָרוּ בְּהֵם, זֶה הָיָה שָׁנֵי שׁוֹטְרִים יְהוּדִים, בְּמָקוֹם בְּמַחְבָּלִים יוֹרִים בִּיהוּדִים, זֶה הַכֹּל "כַּחוֹתִינוּ", זֶה

לְהִיּוֹת "כֶּתֶת כּוֹנְנוֹת", אֲבָל לְהַגִּיד תְּקוּנָה הַכְּלִילִי בְּלִי הַפְּסָק. כִּי אֲנַחְנוּ פֶּאן מוֹל הַעֲרַבִּיִם, הַבֵּית פֶּאן מוֹל זֶה בֵּית שֶׁל עֲרַבִּיִם, זֶה בֵּית שֶׁל מַחְבָּלִים, בֵּית שֶׁל חֲמָאֲסֵנִיקִים, אֲנִי לֹא יוֹדַע אֵיךְ מִתֵּר לְגוֹר פֶּאן. הָרַב שֶׁן אֲמַר שְׂאֲסוֹר לְגוֹר בִּירוּשָׁלַיִם, הָרַב שֶׁן פֶּסֶק, פֶּסֶק לְפָנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה שְׂאֲסוֹר לְגוֹר בִּירוּשָׁלַיִם, וְאֲסוֹר לְלַכֵּת בְּשַׁעַר שְׂכָם, יֵשׁ פֶּסֶק מֵהָרַב שֶׁן, אֲנִי לֹא יוֹדַע אֵיךְ עוֹבְרִים עַל הַפְּסָק הַזֶּה. וְהוּא גַם אֲמַר לֹא לִיסַע לְשְׂכָם, אֲנִי לֹא יוֹדַע אֵיךְ נוֹסְעִים לְשְׂכָם, וְעַל סִמָּךְ מָה נוֹסְעִים לְשְׂכָם. אֶפְלוּ מִשֶּׁה לְקַח אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף (שְׁמוֹת י"ט, ט), מֵאֵיפֹה הוּא לְקַח? מִשְׂכָּם... אִזּוּ אֵיךְ הוּא נִכְנָס לְשְׂכָם, אֲנִי לֹא יוֹדַע, אֵיךְ הוּא הַעֲזוּ לְהַכְּנֵס לְשְׂכָם? זֶה אֲסוֹר גְּמוֹר, זֶה אֲסוֹר, אֲנִי לֹא יוֹדַע, הוּא לְקַח אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף אִתּוֹ, אֲנִי לֹא מְבִין אֵיךְ עוֹשִׂים דְּבָרִים נֶגְדַּת הַחֵק, נֶגְדַּת הַמְּדִינָה, נֶגְדַּת הַמְּשֻׁטָּרָה.

עַל כָּל פְּנִים, אִזּוּ כָּל בֵּית צְרִיכָה לְדַעַת, וּבְמִיחָד כְּלָה צְעִירָה, שְׂאֵם הִיא מוֹצִיאָה אֶפְלוּ שְׁעָרָה

זֶה וְכֻלָּם בְּרַחוּ, כָּל הַטִּיל זֶה שֶׁלֹּשׁ שְׁנֵיּוֹת, בְּשֵׁנִיָּה הַסְּפִיקוּ לְבִרַח מִהָאוֹטוֹבוֹס וְהָאוֹטוֹבוֹס עָלֶיהָ בְּלֶהֱבוֹת, וְיִלְד שֶׁלָּנוּ בְּרֶסֶלְבֵר — נִתֵּן צְבִי בֶן חִיָּה אֶסְתֵּר, כָּל אֶחָד יִתְפַּלֵּל עֲלָיו.

אוֹ הַבְּנִים צְרִיכִים לְרְאוֹת שְׁלֹא לְלַכֵּת עִם מַכְנָסִים קְצָרוֹת, לְהַחֲרִים כָּל מִי שֶׁהוֹלֵךְ עִם מַכְנָסִים קְצָרוֹת, זֶה לֹא שִׁיף, בְּאוֹתוֹ רָגַע גַּם כֵּן נִהְרָגִים חֲיִלִּים. עֲכָשְׁיוֹ אֲנַחְנוּ בְּמַצֵּב שֶׁכָּל רָגַע נִהְרָג אִיזָה חֲיִל, בְּכָל שְׁנֵיָּה. וְהַבְּנִים צְרִיכִים לְלַמֵּד עֶשֶׂר דְּפִי גְמָרָא, אֲנַחְנוּ בִּ-37:6 זֶה הַנֶּזֶן, 7:00 כְּבָר גּוֹמְרִים אֶת הַתְּפִלָּה, מִ-7:00 עַד 21:00 — עֲכָשְׁיוֹ 21:20 — 14 שְׁעוֹת אֶפְשָׁר לְגַמֵּר עֶשֶׂר דְּפִי גְמָרָא בְּקִלוֹת. לְקִרָא אוֹתָם עִם הַרְשָׁ"י וְגוֹמְרִים עֶשֶׂר דְּפִי גְמָרָא, כָּל בְּחוּר מִגִּיל 9 חֲבִיב לְגַמֵּר עֶשֶׂר דְּפִי גְמָרָא, עֲכָשְׁיוֹ 21:20 לֹא הוֹלְכִים לִישֵׁן לְפָנָי 23:00, עַד 23:00 אֶפְשָׁר לְגַמֵּר שְׁלֹשָׁה דְּפִי גְמָרָא, מִחֹר יִהְיֶה 14 שְׁעוֹת — מִ-7:00 עַד 21:00 וְכָל בְּחוּר צְרִיף לְגַמֵּר עֶשֶׂר דְּפִי גְמָרָא, לְגַמֵּר בְּשָׁשִׁים יוֹם אֶת כָּל

הַכֹּל "אֵשׁ כַּחוֹתֵינוּ". אִז אֶחָד פְּצוּעַ אָנוּשׁ, צְרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל עֲלָיו, לְהַזְכִּיר אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ. אִז מִפְּחָדִים שָׂרָק יָמוֹתוֹ מִ"אֵשׁ כַּחוֹתֵינוּ", בְּרָגַע שְׁנַכְנָסִים הַצְּיוֹנִים הָאֵלֶּה, יִכְנָסוּ לְעֵזָה, הֵם לֹא מַבְדִּילִים בֵּינָם חֲיִלִּים לְמַחְבָּלִים, וְאִז יוֹרִים לְכָל הַכּוֹוֹנִים, עֲכָשְׁיוֹ אֶלֶף חֲיִלִּים שֶׁלָּנוּ מִ"אֵשׁ כַּחוֹתֵינוּ", אִז זֶה רַק הַכֹּל כִּי אִיזָה בַת מוֹצִיָּאָה שְׁעָרָה, אִיזָה בַת מַקְצָרַת אֶת הַשְּׁמֵלָה בְּסַנְטִימֵטֵר, אִיזָה בַת מַפְשִׁילָה אֶת הַשְּׁרוּוֹל, בְּאוֹתוֹ רָגַע נִהְרָג גְּדוּד שְׁלָם, נִהְרָגִים אֶלֶף חֲיִלִּים, עֲכָשְׁיוֹ גַּם כֵּן יָרוּ בְּלִבָּנוֹן עוֹד לֹא הוֹדִיעוּ אֶת הַתּוֹצְאוֹת עַל עֲמֻדָה שֶׁלָּנוּ, לֹא יוֹדְעִים אִם הָרָגוּ נִפְצָעוּ.

יִלְד בְּרֶסֶלְבֵר עֲכָשְׁיוֹ נִפְצָע, קוֹרְאִים לוֹ נִתֵּן צְבִי, יִלְד בְּרֶסֶלְבֵר הֵכִי מֵתוֹק שְׁבַעוֹלָם, הֵכִי קְדוּשׁ, עֲכָשְׁיוֹ כָּלֵם יִתְפַּלְלוּ עַל נִתֵּן צְבִי בֶן חִיָּה אֶסְתֵּר, בְּרֶסֶלְבֵר, יִלְד בֶּן 11. נִפְל טִיל בְּבִיתָר, בְּחֶצֶר שֶׁל תְּלַמוּד תּוֹרָה הוּא נִפְל, וְהָיָה נִס שֶׁהַכֹּל הָיָה רִיק בְּאוֹתוֹ רָגַע, וְהָיָה אוֹטוֹבוֹס לִיד

הש"ס.

בבנות, זה רק תלוי בצניעות של
הבנות למנוע את המלחמה, רק
הבנות יכולות למנוע את
המלחמה הזאת.

וְלִבָּן עֲכָשׂוּ מַגִּיעַ בְּלִינְקָן
מֵאַרְצוֹת הַבְּרִית — שֶׁר
הַחוּץ, לְהַפְסִיק אֶת הַמְּלַחְמָה,
אֵין מֵה לְהַכְנִס לְעֵזָה, אֵי אֶפְשָׁר
עֲכָשׂוּ שְׁמֹתוֹ עוֹד עֲשֶׂר אֶלֶף
בְּחוּרִים, זֶה רַק תְּלוּי בְּזֶה שְׁצָרִיךְ
לְהַחֲלִיף אֶת הַשְּׂמֹלוֹת, לְהַחֲלִיף
אֶת כָּל הַבְּגָדִים, אֶת כָּל הַחֲלָצוֹת,
חֲלָצוֹת עִם שְׂרוּוֹלִים בְּלִי
מַחְשׁוּפִים, לְסַגֵּר אֶת הַכְּפָתוּרִים.
כָּל סִיּוּם הַמְּלַחְמָה תְּלוּי בְּבָנוֹת.

וְכֵלָם צָרִיכִים לְהַגִּיד שְׁלֹשָׁה
סְפָרֵי תְּהִלִּים, הַיּוֹם
בְּלִילָה אֶפְשָׁר לְהַסְפִּיק סֶפֶר
תְּהִלִּים שָׁלֵם, וּמָחָר שְׁלֹשׁ,
וּבְשַׁבָּת שְׁלֹשׁ, וּבְיּוֹם רֵאשׁוֹן
שְׁלֹשׁ, [וּבְיּוֹם] שְׁנֵי שְׁלֹשׁ. וְהַבְּחוּרִים
לְמַדּוֹ כָּל אֶחָד עֲשֶׂר דְּפֵי גְמָרָא,
זֶה בְּכָלֵל לֹא קָשָׁה.

בְּחוּר אָסוּר לוֹ לִישֵׁן אַחֲרֵי שֵׁשׁ,
בְּעֶשְׂרִים לְשַׁבַּע זֶה כְּבָר זֶה
הַנֶּץ, שַׁבַּע כְּבָר גְּמָרוֹ אֶת הַתְּפִלָּה

לֹא יוֹדְעִים אִם הַמְּלַחְמָה תִּהְיֶה
שְׁלֹשִׁים יוֹם אוֹ שְׁשִׁים יוֹם,
אִם הִיא תִּתְחִיל בְּכָלֵל, כִּי בֵּינָתִים
כָּלֵם מְפַחְדִּים לְהַתְחִיל, כְּבָר שֵׁשׁ
יָמִים הַמְּלַחְמָה וְעַדִּין מְפַחְדִּים
לְהַתְחִיל, מְפַחְדִּים שְׁבַסוּף יִהְרָגוּ
תְּחִלִּים אוֹ מְפַחְדִּים לְהַתְחִיל, זֶה
רַק תְּלוּי בְּתַקוּן הַכְּלָלִי, שְׂאוּמָרִים
תַּקוּן הַכְּלָלִי כָּל יוֹם וְשְׁלֹשָׁה סְפָרֵי
תְּהִלִּים, כָּל יָלֵד וְיָלְדָה יִקְבְּלוּ [עַל
עַמָּם] לְהַגִּיד שְׁלֹשָׁה סְפָרֵי תְּהִלִּים,
וּבְזִכּוֹת זֶה נִזְכָּה לְגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה,
בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוֹ אָמֵן.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר בְּלִיל שְׁשֵׁי בְּרֵאשִׁית כ"ח תְּשׁוּרֵי אַחֲרֵי תְּפִלַּת מַעֲרִיב

אוֹ יֵשׁ רַק דְּרוֹךְ אֶחָד לְסַיֵּם אֶת
הַמְּלַחְמָה, לְכָל אֶחָד יֵשׁ לוֹ
אַחִים וְאַחִיוֹת שְׂמֵגִיסִים כְּעַתָּה,
וְאִם יִכְנָסוּ לְעֵזָה אוֹ דְּבַר רֵאשׁוֹן
כְּבָר יָמוּתוּ אֶלֶף אִישׁ, בְּסַמְטָאוֹת
הַצָּרוֹת, כָּל סַמְטָה זֶה רַחֵב שֶׁל
מֶטֶר, יֵשׁ שָׁם שְׁתֵּי מְלִיוֹן אָנָשִׁים,
אוֹ בְּרוּר שְׁמֹתוֹ אֶלֶף אִישׁ
בְּכַנְיָסָה הַרְאֻשׁוֹנָה, כְּבָר הַגְּעַנּוּ לִי—
1300 — יְהִיָּה 2300, זֶה רַק תְּלוּי

תקצרי את השמלה' — זה הנחש לוחש, כל הגופות שלנו היום — של בנים ושל בנות אנשים ונשים, לא משנה, זה ה"כתנות עור" (בראשית ג, כא) שה' עשה לאדם הראשון, זה מעור הנחש, הנחש השיל את העור שלו, קצצו לו את הידים ואת הרגלים, ואת העור הזה ה' הלביש את אדם וחוה, וכל גוף של כל ילד וילדה — זה גוף של נחש. לכן חיבים מיד לא לשמע את הלחישות של הגוף, הגוף אומר ללכת עם מכנסים קצרות, הגוף אומר לעשות עברות...

נסעו למסכה — זה היה מלכת מות. ארבע בנים משובו בנים הגיעו למסכה, הם לא חללו

אמרו "עלינו", אז אפשר להגיד מ-7:00 עד 21:00 אפשר להספיק עשר דפי גמרא בשיא הקלות, כל הגמרא זה רק ספורים והלכות אין בגמרא שום קשי, כל ילדה יכולה ללמד גמרא, כל אחד ילמד עם אחותו גמרא ועם אמא שלו, כל בת צריכה לגמר עמוד אחד גמרא עד סיום המלחמה, יש דפים שזה רק הלכות, כמו בברכות, סוכה, זה הכל הלכות וספורים, על השיתין, איך שדוד חפר וכל העולם כמעט טבע, ואיך שבלעם החביא את החבית של הנחשים.

בי מה שאדם שומע זה הכל נחשים, מה שהבת שומעת שהגוף לוחש לה לתלכי ככה,

מלכדת מות כל הפסטיבל. כי אנשים חושבים שאפשר ללכת נגד התורה, הם יותר 'חכמים' מהתורה, יותר 'חכמים'. לא צמו ביום כפור, כל הקבוצים לא צמו ביום כפור, כל הקבוצים האלה שהחריבו אותם לגמרי עד היסוד ונהרגו שם 1300 אנשים — שם לא צמו ביום כפור, גם מזוזה הם לא שמים.

"מזוזות" (דברים ו, ט) זה "זו מות", אם שמים את המזוזה אז "זו מות", הגמרא שואלת: וכי נשים חיבות במזוזה? [ואומרת הגמרא:] אז מה, נשים לא צריכות לצאת מהמות?! המזוזה זה "זו מות", האשה היא "רגליה ירדות מות" (משלי ה, ה) האשה היא יותר קרובה לחיצונים, היא יותר מתעסקת בגשמיות, אז היא צריכה עוד יותר שמירה, עוד יותר סגנים, עוד יותר קדשה.

ולזרק את כל הפלאפונים, עכשיו בכל יום ממציאים פלאפון חדש, כל המלחמה זה בגלל הפלאפונים, כל האסון בגלל הפלאפונים, רואים שם תמונות וכ"ו... רואים

שבת, הם הלכו למקוה בנתיבות, הם הגיעו לפני השקיעה. אבל זה היה מלכדת מות, את כל המסכה עשו כנגד ההקפות שניות — הקפות עם ספרי תורה, אמרו שכלם רצים להקפות, כל הבנים רצים להקפות, אז החליטו לעשות 'הקפות' עם בקבוקי וודקה, עם בקבוקי בירה, בקבוקי ויסקי, אבל אלה משובו בנים — כיון שהם לא שתו וודקה ולא בירה, ככה הם מחנכים, אז הם קלטו מה שקורה, הם פתאם רואים... אבל כל אלה לא קלטו בכלל, חמש אלף בחורים ובחורות יכלו לקרע אותם לגזרים, הגיעו חמש מאות מחבלים כנגד חמש אלף בחורים, אבל כלם היו מסממים, כלם היו עם גראס וקריסטאל וכך סוגי הסמים שבעולם.

זה היה מסכה רק נגד הדת, רק נגד ההקפות של שמחת תורה, זה היה המטרה, הם אמרו שעכשיו כל הנער ירוץ אליהם, בחורים ובחורות רצו אליהם, לפסטיבל, לקרנבל, כזה פסטיבל לא היה מקום המדינה, וזה היה

עֲכָשְׁיוֹ בְּכָל הָעוֹלָם הוֹלְכִים לְלַמֵּד גְּמָרָא, כִּי רַק זֶה בּוֹנֵה אֶת הַשְּׂכָל, רַק זֶה בּוֹנֵה אֶת הַD.N.A., כְּשֶׁאֵדָם לִוְמַד גְּמָרָא מִשְׁתַּנֵּה כָּל הַD.N.A., הוּא יוֹצֵא מֵהַמַּחְלוֹת, הוּא יוֹצֵא מִכָּל הַדְּבָרִים, מִ-7:00 בְּבִקְרָא כְּשֶׁגּוֹמְרִים וְתִיקִין עַד 21:00 בְּלִילָה אֶפְשָׁר לְגַמֵּר עֲשָׂרִים דְּפֵי גְמָרָא, לֹא רַק עֲשָׂר, אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים עֲשָׂר [כִּי יֵשׁ גַּם לְמוֹד] חֲמֵשׁ פְּרָקִים בְּרַמְבַּ"ם וְשֵׁשׁ סְפָרֵי תְּהִלִּים, זֶה שׁוֹם דְּבָר לֹא, זֶה כְּמוֹ מַיִם, זֶה מִתְגַּלֵּשׁ כְּמוֹ מַיִם.

כָּל אֶחָד חַיֵּב לְרְאוֹת — עֲכָשְׁיוֹ אֲנַחְנוּ בְּדִיוֹק בְּשַׁעָה 21:00, בְּשַׁעָה 21:00 גּוֹמְרִים אֶת הַתְּפִלָּה כָּל אֶחָד יְכוֹל לְלַמֵּד עַד 23:00, יְכוֹל לְלַמֵּד עֲשָׂר דְּפֵי גְמָרָא עַד 23:00, לְגַמֵּר סֵפֶר תְּהִלִּים שְׁלֹם, כָּל אֶחָד יְכוֹל... אֲנַחְנוּ נִגְמַר מִקֵּדָם הַיּוֹם כְּדֵי שֶׁכָּל אֶחָד יִסְפִּיק לְגַמֵּר סֵפֶר תְּהִלִּים וְאִזּוֹ מְבַטְלִים אֶת הַמְּלַחְמָה הַזֹּאת בְּכֻלָּל.

אִין מַה לַעֲשׂוֹת מִלְחָמָה זֶה לֹא יַעֲזֹר כְּלוּם, יֵשׁ שְׁנֵי מְלִיּוֹן [בְּעֵזָה] — כָּלָם חֲמָאֵסְנִיקִים, כָּל

שָׁם תְּמוֹנוֹת פְּרִיצוֹת, רוֹאִים שָׁם אֶת כָּל הַזְּהֵמָה שֶׁבְּעוֹלָם, אִי אֶפְשָׁר לֹא לְגַלֵּשׁ, אִי אֶפְשָׁר לֹא לְהַתְּגַלֵּשׁ לְמִקְוֹמוֹת אֲסוּרִים, עִם כָּל הַסְּנוּנִיִּם וְעִם כָּל הַפְּטֻנְטִים הַחֲדָשִׁים זֶה לֹא עוֹזֵר כְּלוּם. כִּי עוֹקְפִים אֶת כָּל הַסְּנוּנִיִּים, אֶת כָּל הַקּוֹדִים, עוֹקְפִים אוֹתָם, וְרוֹאִים דְּבָרִים נוֹרְאִים, שְׁבוֹזֵמֵן הַמְּבוּל לֹא רָאוּ כְּאֵלֶּה דְּבָרִים. כִּי כְּשֶׁה' הוֹרִיד מְבוּל אִזּוֹ לֹא רָאוּ כְּאֵלֶּה דְּבָרִים, אִזּוֹ עֲכָשְׁיוֹ כְּשֶׁרוֹאִים כְּאֵלֶּה דְּבָרִים — אִזּוֹ וְדָאֵי שְׁיֵהִיָּה מְבוּל. אֵדָם שׁוֹאֵל [עַל הַפּוֹגְרוּמִים]: אִיךְ זֶה וּמַה זֶה וְלָמָּה זֶה. מַה הַפְּרוּשׁ, יֵשׁ פְּלֶאפוֹנִים, כָּל אֶחָד מִחֲזִיק פְּלֶאפוֹן, בַּחֲוָרִים הֵכִי חֲרָדִים מִחֲזִיקִים פְּלֶאפוֹן, הֵכִי צְדִיקִים מִחֲזִיקִים פְּלֶאפוֹנִים, וְשִׂאוּמֵי וְכָל מֵינֵי פְּלֶאפוֹנִים חֲדָשִׁים שְׁיוּצָאִים חֲדָשִׁים לְבִקְרִים, כָּל יוֹם מִמְּצִיאִים הַמְּצָאָה חֲדָשָׁה, הַכֹּל זֶה בְּמַטְרָה אַחַת — לְהַכְשִׁיל אֶת הָעוֹלָם, לְזַהֵם אֶת הָעוֹלָם, לְטַרֵף אֶת הַמַּח שֶׁל הָעוֹלָם, בְּמִקּוּם שֶׁאֵדָם יִלְמַד דָּף גְּמָרָא שְׁזֶה הַדְּבָר הֵכִי מְעַנֵּין וְהֵכִי...

הָאֵלֶּף, זֶה כְּבֹר אֵלֶּף, אֵלֶּף שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת, וְאִיזָה עֲנוּיִים עָשׂוּ לָהֶם, וְשָׂרְפוּ אוֹתָם חַיִּים, שָׂרְפוּ אֶת הַבָּתִּים, אֵין שׁוּם בֵּית לֹא שְׂרוּף, בְּשֶׁלֶשֶׁה קְבוּצִים שָׂרְפוּ אֶת כָּל הַבָּתִּים, לֹא נִשְׂאָר זִכָּר מִהַקְּבוּצִים, שׁוּם דְּבָר לֹא. גַּם הֵם יְהוּדִים, יְהוּדִים תְּמִימִים, נִהְרָגוּ עֲכָשׂוּ עַל קְדוּשַׁת ה', כְּמוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, הֵם עֲכָשׂוּ בְּכַתֵּר, בְּאָדָם קְדָמוֹן, הֵם זָכוּ יוֹתֵר מִשְׂאֲנַחֲנוּ, עֲכָשׂוּ הֵם מִמְּשִׁיכִים עָלֵינוּ אֶת הָאוֹרוֹת.

אֲבָל אֶת הַמְּלַחְמָה הַזֹּאת צְרִיכִים לְבַטֵּל, וְאֶפְשָׁר לְבַטֵּל אוֹתָהּ, אֵין פֹּה שׁוּם בְּעֵינָה, אִם הַבְּנוֹת תִּלְכְּנָה בְּצַנִּיעוֹת, הַיּוֹם תִּתְּרַכְּנָה אֶת הַשְּׂמֵלוֹת שֶׁלָּהֶם, הַיּוֹם יִגְמְרוּ סִפְרֵי תְּהִלִּים, הַיּוֹם יִגְמְרוּ עֲשָׂרָה דְּפֵי גְמָרָא, תְּפַסֵּיק הַמְּלַחְמָה הַזֹּאת וְיִהְיֶה שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל, וְנִזְכֶּה לְגֵאֲלָה הַשְּׁלָמָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

עֲזָה זֶה חֲמָאֲסְנִיקִים, זֶה לֹא רַק הֵרֵב 1500 שְׁנַכְנְסוּ, זֶה עֲשָׂרוֹת אֲלָפִים יֵשׁ שָׁם, כִּי כְּבֹר הִרְגוּ לָהֶם אֵלֶּף, אִזּוֹ מַה יִּהְיֶה הַסּוּף, עֲשָׂר אֵלֶּף? עֲשָׂרִים אֵלֶּף? שְׁלֹשִׁים אֵלֶּף? וְעֲכָשׂוּ בִּידָן אֲמַר שְׂאֲסוּר לְהִרְגַּנּוּ נְשִׁים וְיִלְדִים, אוֹי וְאָבוֹי לָכֶם, אֲנַחְנוּ נַחֲסַל אֶתְכֶם, עֲכָשׂוּ הוּא נִתֵּן שֶׁשׁ מִלְּאִרְדֵי דוֹלָר לְאִירָאן שֶׁתְּחַלֵּק לְמַחְבָּלִים, עֲכָשׂוּ הֵם קָבְלוּ אֶת זֶה, אֲמָרוּ: כְּבֹר נִתְּנוּ, אֵי אֶפְשָׁר.

זֶה כָּל הַמְּלַחְמָה הַזֹּאת — אִירָאן עֲשָׂתָה עֲשָׂתָה אֶת זֶה, אִירָאן הִיא שְׁבָשָׁה אֶת הַטֵּלְפוֹנוֹם, הִיא שְׁבָשָׁה, קוֹרְאִים לָזֶה "הַתְּקַפַּת סִיבֵּר", מַחְבָּלִים נַכְנְסִים 1500 אִישׁ וְאֶף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ, הַמְּשָׁלָה לֹא יוֹדֵעַ, יוֹמִים הִיא לֹא יוֹדֵעַ, אֲמָרוּ מֵאָה אִישׁ, מֵאֲתִים אִישׁ, בְּאֶמְצַע הַשְּׁבוּעַ כְּבֹר אֲמָרוּ שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת, בְּכָלֵל אֶף אֶחָד לֹא חָשַׁב שְׁעוֹבְרִים אֶת

והתקדשתם

התאווה – מחטא עין הדעת

ותיקין. ההורים הם לא מבינים את זה, הם בתוך התאווה, והתאווה "בולעת" אותם. ואחרי זה הם לא מבינים; למה יש להם ילד שלא לומד, שלא מתפלל, שהוא לא יכול להתמיד בחידר, הריטלין לא עוזר לו...

["הנה"] כי כו ראוי להקדים תפלה לצרה] וכל בחרו ובתולה... כל אחד ילמד את אשתו להתפלל לפני היחוד, שהיא תזכה לילד קדוש, שהיחוד לא יהיה על ידי תאווה. כי הכל תלוי בתפלה. והולכים, הולכים לפתל מקדם, או לקבר רחל, או נוסעים למרוץ, או אפלו נוסעים לאומן וחוזרים¹².

עכשיו קוראים "פלא יועץ"¹², ה"פלא יועץ" אומר שהילדים צריכים לצעק על ההורים, כל ילד — שיצעק על אבא שלו: איך הבאת אותי לעולם?! אני לא יכול ללמד, לא יכול להתפלל, לא יכול לקום בבקר...

"יותר גרוע משוחטי הילדים". ההורים — הם יותר גרוע משוחטי הילדים, יותר גרועים מהנאצים. כי ההורים הם לא מתקדשים, הם לא מבינים שזה הרגע הכי קריטי, כשהולכים להביא ילד לעולם — זה הרגע הכי קריטי, צריכים ללכת לפתל ולבכות, שיבא ילד קדוש, ילד שירצה להתפלל, שיקום

מראי מקומות והערות

מצריב גמרנו ברבע לתשע ביום חמישי, אז אפשר לטוס ברבע לתשע, להגיע ברבע לאחד עשרה לאומן, להיות שם עד רבע לארבע, ולהיות בחזרה ברבע לשש... לא יותר משעתיים. היום בשש ואחד עשרה דקות זה הניצ, ובשבת הבאה - שבת פי תשא

¹² היה ההלולא, הוא נפטר בתשרי, כתוב ב"דבר בעתו", אבל עכשיו בסוף שוכבי"ם עשו הלולא, היו שם אלה איש אצל ה"פלא יועץ".

¹³ היום יש כבר מטוסים שטסים וחוזרים באותו יום, שיוצאים מיד אחרי מעריב,

כָּל המַחְלוֹת זֶה בָּא שְׁאֵדָם הוּא מִפְקִיר אֶת עֲצָמוֹ, הוּא חוֹשֵׁב שֶׁהַתְּאֹהֶה הַזֹּאת הִיא מְתַרֵת, הוּא לֹא יוֹדֵעַ שֶׁהַתְּאֹהֶה הַזֹּאת הִיא שְׂבִירַת כָּלִים. כָּל מָה שְׁאֲנַחְנוּ בְּאֵנוּ לְעוֹלָם – לְהִלָּחֵם עִם הַתְּאֹהֶה הַזֹּאת! כָּל מָה שְׁאֵדָם בָּא לְעוֹלָם זֶה... זֶה לֹא שְׂזָה מְתַר, זֶה אוֹתוֹ אֶסוּר, אֵינן שׁוֹם הַתֵּר לְדַבֵּר הַזֶּה. אֲנָשִׁים, לֹא יוֹדְעִים אֶת זֶה, הַמְדַרְיָכִים לֹא אוֹמְרִים אֶת זֶה, הַמְדַרְיָכִים מְטַעִים!

וְכָל אֶחָד יִלְמַד אֶת אִשְׁתּוֹ אֵיךְ לְהַתְּפַלֵּל, אֵיךְ לְהַתְּפַלֵּל. וְיִסְדְּרוּ אֶת תְּפִלָּתָם לְפָנֵי ה', גַּם הָאָמָא וְגַם הָאָבָא. כִּי אִם לֹא הִיָּה חֲטָא עֵץ הַדַּעַת, אִז לֹא הִיָּה בְּזָה שׁוֹם תְּאֹהֶה. אָבָל עַל יְדֵי חֲטָא עֵץ הַדַּעַת, שְׁאָכְלוּ מִן הַתְּפוּחַ, הָאִשָּׁה נִתְּנָה לְאָכַל אֶת הַתְּפוּחַ "וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמַאֲכָל" – זֶה תְּאֹת אֲכִילָה. (שְׁעוֹר מִתְּשַׁפ"ג).

אִז אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שְׁלֹא מִתְּחַתְּנִים בְּשִׁבִיל הַתְּאֹוֹת, וְלֹא מִתְּחַתְּנִים בְּשִׁבִיל הַיִּצָּר הָרַע, וְזֶה שְׂבִירַת כָּלִים, כִּי אֵיךְ שְׁהָאִישׁ מִתְּנַהֵג אִז כְּכֹה הָאִשָּׁה מִתְּנַהֵגַת,

הַפְּרָשָׁה

כְּמוֹנֵת מוֹרִינוּ הַרֵב

כל אות – מלאה סודות נוראיים

גַּם מְשׁוּבוּ בְּנִים רוֹאִים עֲלֵיכֶם, הַזֹּהָר אוֹמֵר שְׁצִרִיךְ לְהִיּוֹת

הַזֹּהָר אוֹמֵר שֶׁהִיָּה צִרִיךְ לְהִיּוֹת כְּתוּב מ'וֹרָאשִׁית, אֵיךְ כְּתוּב בְּחוֹמְשִׁים שְׁלָכֶם? בְּרָאשִׁית? אֵתֶם

מֵרָאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

זֶה יְהִיָּה בְּשֵׁשׁ וְשֵׁשׁ דְּקוֹת. אִז פְּנִיָּים זֶה בְּנִרְאָה שֵׁשׁ וְחֲמֵשׁ דְּקוֹת...

מראשית ולא בראשית...

למשה כל אות אז בהתחלה היה מ"ם.

"תַּחֲלַת דְּבַר ה' בְּהוֹשֵׁעַ" (הושע א, ב), הכל פה הפוך כמה שאני מנסה להסביר לכם ואני מביא לכם ראיות אתם לא קולטים מה שמדברים איתכם, הנביא הראשון זה הושע אבל היה לא נבואות קצרות אז שמו אותו בתרי עשר וזה מה שכתוב "תחילה דיבר ה' בהושע".

ה' אמר למשה איך לכתוב את בתורה, בראשית... תכתוב ב' הוא לא רק הראה לו איך לכתוב, הוא הראה לו ב' על כל העולם, הראה לו ר' על כל העולם, א' על כל העולם, ש' על כל העולם, כל אות יצאה מאת ה', ישעיה אומר לאחז - אחז אומר אני לא מאמין בכלום - [אמר לו ישעיהו:] "הַעֲמֵק שְׁאֵלָה" (ישעיהו ז, יא) ואני יראה לך את קרח, אתה רוצה לראות את קרח, אתה רוצה להיות כמו קרח, אני פותח לך עכשיו את האדמה ותראה את קרח, עד היום הוא - (קורח) מתבשל באדמה, או שנגביהה אותך למעלה ותראה את אליהו הנביא, מה שאתה רוצה, "שְׁאֵל לְךָ אֹת מַעַם ה' אֱלֹהֶיךָ הַעֲמֵק שְׁאֵלָה או הַגְבֵּה לְמַעְלָה" (שם) מה שאתה רוצה.

(קורה לשון התקוני זהר, מובא בהערה) 'וְהָאֵי נְקוּדָה אֵיחָי מִחֻשְׁבָּה סְתִימָא', האות ביי"ת היא כלולה מכל התורה, והנקודה שבתוך הבי"ת (- ב) היא עוד יותר גדולה מהאות ביי"ת, היו צריכים להתחיל את התורה בא' והתחילו בב', עכשיו אומר הזוהר שהיה צריך להיות 'מראשית', מתחילים מראשית ולא מתחילים בראשית, על פי דקדוק צריך להתחיל קודם כל מראשית, אבל שובו בנים לא לומדים דקדוק אז כתוב בראשית, הנקודה הזאת זה מחשבה עילאה וזה עטרת תפארת, בא אליהו הנביא והוא שאל את רבי שמעון בר יוחאי, שאל שאלה, למה זה מתחיל בבי"ת זה צריך להתחיל במ"ם? אז הוא ענה באמת היה בהתחלה מ"ם, בשמיים שה' כתב את התורה הקדושה והוא הכתיב

וכל הדורות הקודמים מבית ראשון ידעו סודות של כל אות ואות. כל אות יש סודות נוראים, אנחנו אומרים בראשית מה זה הב' ומה זה ר' ומה זה א', יש שש אותיות ושבע מאות עשרים צירופים, אֶסְתַּכְלֵנָא בְּדַרְיָן קְדָמָאִין וְדַרְיָן בְּתַרְאִין, מַה בֵּין דַּרְיָן

בכל אות ואות, בתורה המשכן חוזר חמש פעמים ושבת לא כתוב,

קדמאין לדרין בתראין¹⁴ פעם היו מסתכלים ויודעים את כל הסודות

מראי מקומות והערות

[תרגום: רבי אלעזר פתח, (ישעיה ז) שאל לך אות מעם ה' אלהיך העמק שאלה או הגבה למעלה. הסתפלותי בדורות ראשונים ודורות אחרונים, מה בין דורות ראשונים לדורות אחרונים? הדורות הראשונים היו יודעים ומתבוננים בחכמה העליונה ויודעים לצרף האותיות שנתנו למשה בסיני, ואפילו הרשעים שבישראל היו יודעים בתוך האותיות את החכמה העליונה, ויודעים בתוך האותיות העליונות ותוך האותיות התחתונות חכמה להנהיג את המעשים בעולם הזה, [משום שכל אות ואות שנמסרה למשה, היו מתעטרות ועולות על ראשי החיות הקדושות העליונות, וכל החיות היו מתעטרות בהן, ופורחות לתוך האויר שיוצא מתוך האויר העליון, דקיק ולא ידוע, ועולות ויורדות אותיות גדולות ואותיות דקות. האותיות הגדולות יורדות מתוך ההיכל העליון הטמיר של הכל, והאותיות הדקות היו יורדות מתוך היכל אחר תחתון, ואלה ואלה נמסרו למשה בסיני, והפכו האותיות שמתחברות בספר בך את אות, כמו א', אות יחידה, מתחברות עמה בספר שתי אחרות לה. וכן פלו נמסרו למשה בסיני, וכלן נסטרות בתוך החברים אשריהם, שאל לך אות - אות ממש. שבעים היו נוסעים בסוד האותיות. וכן ברחב מה פתיב, (יהושע ב) ונתתם לי אות אמת, זו אות ו', שאו נקראת אות אמת. ואם תאמר ששאר האותיות אינן אמת - כן, אלא האות האו נקראת אות אמת, העמק שאלה - זו אות ה' אחרונה שבשם הקדוש. או הגבה למעלה - זו אות י"ד הראש שבשם הקדוש. והוא סוד הכתוב, שאל נא אות מעם ה' אלהיך, אות מן השם הקדוש, משמע שכתוב מעם ה', שאהו שמו של הקדוש ברוך הוא, אות אחת שבו, והמשכן עומד על זה.]

¹⁴ זוהר פרשת ויקרא דף ב' עמוד א' ומורינו הרב מקריא גם מדף ג' ד' רבי אלעזר פתח, (ישעיה ז) שאל לך אות מעם ה' אלהיך העמק שאלה או הגבה למעלה. הסתפלותי בדורות ראשונים ודרין בתראין, מה בין דרין קדמאין לדרין בתראין. דרין קדמאין היו ידעין ומסתפלין בחכמתא עלאה, וידעין לצרפא אתון דאתיהיבו ליה למשה בסיני, ואפילו חייבו ביהון בישראל, הו ידעין גו אתון חכמתא עלאה. וידעין גו אתון עלאין, וגו אתון תתאין, חכמתא לאהגא עובדין בהאי עלמא, בגין דכל את ואת דאתמסר ליה למשה, הו מתעטרין וסלקין על רישיהו דחיון עלאין קדישין. וכלהו חיון הו מתעטרין בהו, ופרחין גו אוירא, דנתתא מגו אוירא עלאה, דקיק דלא ידע, וסלקין ונתתין אתון רברבין ואתון דקיקין. אתון רברבין נתתין מגו היכלא עלאה טמירא דכלא, ואתון דקיקין הו נתתין מגו היכלא אחרא תתאה, ואלין ואלין אתמסרו ליה למשה בסיני, והפרא דאתון דאינון מתחבראן בטמירו בכל את ואת, כגון א, את יחידא, מתחבראן עמה בטמירו תרין אחרנין לה וכן פלהו אתמסרו ליה למשה בסיני, וכלהו טמירין גו חבריא, ופאין אינון שאל לך אות, אות ממש. דכלהו הו נטלין ברא דאתון. וכן ברחב מה פתיב, (יהושע ב) ונתתם לי אות אמת, דא את ו', דא אקרי אות אמת. ואי תמא שאר אתון לאו אינון אמת. אין, אלא אות דא אות אמת אקרי, העמק שאלה, דא אות ה' בתראה דבשמא קדישא. או הגבה למעלה, דא את י"ד רישא דבשמא קדישא. ודא איהו ריא דכתיב, שאל לך אות מעם ה' אלהיך, אות משמא קדישא, משמע דכתיב מעם ה', דא איהו שמא דקדישא ברוך הוא, את חד דביה, ומשכנא קאים על דא.

לא השביע אותה, אומר לו עובדיה לאליהו הנביא "חַי ה' אֱלֹהֶיךָ אִם יֵשׁ גּוֹי וּמַמְלָכָה אֲשֶׁר לֹא שָׁלַח אֲדֹנָי שֵׁם לְבַקֶּשֶׁךָ וְאָמְרוּ אֵין וְהַשְׂבִּיעַ אֶת הַמַּמְלָכָה וְאֶת הַגּוֹי כִּי לֹא יִמְצָאָכָה".

[חוזר לתקוני זהר המבאר עניין ישעיהו שאמר לאחז על מנת להראות לו גדולת ה' שיבקש מאת ה' אות אמת... אני יראה לך את אליהו הנביא אני יראה לך את קרח, ישעיה שואל את אחז מה אתה רוצה שאני יראה לך שְׂאֵל לְךָ אוֹת, אוֹת מִמֶּשׁ, איזה אות שאתה רוצה אני יראה לך.

ה' הראה לו (- למשה) ויקרא, הַאִי אֶת ק' תְּלִיֵא בְּאוֹרֵא הַרְאָה לוֹ אֶת הָאוֹת ק' תְּלוּיָה בְּאוֹרֵר, ואחרי זה הראה לו את האות א', ושהוא בא להראות לו את האות א', משה אמר את זה אני כבר לא יכול לכתוב, כי אני בלעם, אתה מדבר עם בלעם ואתה מדבר גם איתי ואני לא מתבלבל מזה.

ויקרא אל משה, משה מסתכל על האותיות והוא רואה אות ו' אות י' אות ק', ה' אומר לו תכתוב אות ו', תכתוב אות י' תכתוב אות ק', תכתוב אות ר', וְקָלָא אֶהְדָּר מִבִּינֵיהֶו וְקָרִי בֵּין אֵינֹן רְתִיכִן

על שבת כתוב רק אלה הדברים אשר דיבר ה' שזה רמז לשלושים ותשע מלאכות, ידעו לצרף את כל האותיות ואפילו הכי רשעים ידעו את הסודות של האותיות ואמרו בית המקדש לא יחרב כי אנחנו יודעים לצרף אותיות, אז הזוהר אומר שה' החליט לשחוט את המלאכים כדי שיהיה חורבן, וְיִדְעִין לְצַרְפָּא אֶתְוֹן דְּאֶתְיְהִיבוּ לֵיהּ לְמִשָּׁה בְּסִינֵי, וְאֶפִּילוּ חֲיִיבִין דְּבַהֲוֹן בִּישְׂרָאֵל, הוּוּ יִדְעִין יִדְעוּ לְצַרְף אֶת הָאוֹתִיּוֹת וְאֶת הַסּוּדוֹת שְׂבֹאוֹתִיּוֹת וְאֶפִּילוּ הַכִּי רִשְׁעִים יִדְעוּ אֶת הַסּוּדוֹת שִׁישׁ בְּאוֹתִיּוֹת, אוֹתִיּוֹת וְרַבְרִבִּין וְאוֹתִיּוֹת זְעִירִין וְאוֹתִיּוֹת בִּינּוּנִיּוֹת גּוֹ אֶתְוֹן עֲלֵאִין, וְגוֹ אֶתְוֹן תְּתֵאִין, חֲכַמְתָּא לְאַנְהָגָא עוֹבְדִין בְּהֵאִי עֲלֵמָא הֵם יִכְלוּ לְהַנְהִיג אֶת כָּל הָעוֹלָם כּוֹלוּ, הֵם הַנְהִיגוּ אֶת כָּל הָעוֹלָם וְשִׁלְטוּ בְּכָל הָעוֹלָם, בְּזִמְנֵן דּוּד וְשִׁלְמָה שִׁלְטוּ בְּכָל הָעוֹלָם וְאֶפִּילוּ אַחְזֵי שִׁלְט בְּכָל הָעוֹלָם, אֶפִּילוּ אַחְזֵי שִׁלְט בְּכָל הָעוֹלָם, עוֹבְדֵיהּ אֹמְרֵי שֶׁהוּא הַשְׂבִּיעַ אֶת כָּל הַגּוֹיִים כְּתוּב 'אִם יֵשׁ גּוֹי וּמַמְלָכָה' אֵיךְ אֶפְשֶׁר לְהַשְׂבִּיעַ אֶת כָּל הַגּוֹיִים, הוּא יִכַּל לְהַשְׂבִּיעַ אֶת כָּל הַגּוֹיִים, עוֹד לֹא הִיָּה עֲצַרְת אֹר"ם וְהוּא הַשְׂבִּיעַ אֶת כָּל הַגּוֹיִים וְלֹא הִיָּה אֹמְרָה שֶׁהוּא

נְצִיץ עַל רִישֵׁיהוּ דְכָל אֵינוֹן
מְשַׁרְיִין, וְאִיהִי אֶת ר'. פֶּד הָאִי
נְצִיץ, נְטִלִין פְּלָהוּ לֵהֲהוּא סֶטְרָא
דֵּהֲהוּא נְצִיצוּ, הָאוֹתִיוֹת נוֹצְצוֹת ו',
'י, 'ק, 'ר'.

הקדוש ברוך הוא כתב בראשית
הוא היה צריך לכתוב מראשית,
בא אליהו הנביא ואמר לרבי
שמעון בר יוחאי תדע לך
שבהתחלה היה כתוב מראשית
וה' בקע את המ' והפך את זה לב',
איך שהתורה נכתבה אנחנו לא
יודעים, כתוב "כִּיּוֹם פְּלוֹת מֹשֶׁה"
(במדבר ז, א) ורש"י אומר כלות
בלי ו' ואצלנו זה עם ו', חרן רש"י
אומר זה נ' הפוכה, יוצא שלרש"י
היה כתיב אחר, היה חרן עם נ'
הפוכה והיה כלות בלי ו'.

אליהו הנביא אומר לו תדע לך
שהיה כתוב מ' והשם בקע את המ'
סתומה, בקריעת ים סוף נבקעה
המ', כל קריעת ים סוף זה מרמז
לשער החמישים, והמ' היא
סתומה מכל צד וזה נקרת הצור,
המ' זה "מְקוֹם אֶתִי" (שמות לג,
כא). (שעור מתשפ"ב).

'אוֹקִיר אָנוֹשׁ מְפֹז וְאָדָם מְפֹתָם
אוֹפִיר' כִּי בוֹיִקְרָא יֵשׁ לָנוּ מֵאָה
עֲשָׂרִים צִירוּפִים אִז הוּא כֹתֵב אֵת
כֹּל הַצִּירוּפִים שֵׁישׁ לוֹיִקְרָא וְאֲחֵרֵי
זֶה ה' אֵמֵר לוֹ עֲכָשִׁיו תִּתְחִיל
לִכְתּוֹב אֵת הָאוֹת ו', תִּכְתּוֹב אֵת
הָאוֹת 'י, תִּכְתּוֹב אֵת הָאוֹת 'ק',
תִּכְתּוֹב אֵת הָאוֹת ר' אֲבָל א' הוּא
לֹא הִסְכִּים לִכְתּוֹב, בְּשׁוֹם אוֹפֵן לֹא
אֵת הָאוֹת א' אֲנִי לֹא כוֹתֵב, אֲנִי לֹא
יִכּוֹל לִכְתּוֹב שְׁקֵר, לְכַתֵּר אֶת־מִשְׁכּוֹ
אֶתְנוּן וְהוּוּ נְצִיצִין עַל רִישֵׁיהוּ כֹּל
אוֹת מֵאִירָה וְנוֹצְצָת עִם שְׁלֵהבוֹת
אש, הוּא רוֹאֵה בְּרֵאשִׁית, ב' עִם
שְׁלֵהבוֹת אש, ר' עִם שְׁלֵהבוֹת אש,
א' שְׁלֵהבוֹת אש, ש' שְׁלֵהבוֹת אש,
י' שְׁלֵהבוֹת אש, ת' שְׁלֵהבוֹת אש,
ויִקְרָא כֹּל אוֹת נוֹצְצָת עִם שְׁלֵהבוֹת
אש, עַל כֹּל אוֹת מְמוֹנָה מִלֵּאךְ,
יּוֹפִיא"ל רַב מְמַנָּא, רַב מְשַׁרְיָאן,
תְּחִתּוֹת שׁוֹלְטָנוּתָא דְּמִיכָא"ל, עַל כֹּל
אוֹת הוּא רוֹאֵה אַרְבַּע מִלֵּאכֵי
הַמְּרַכְבָּה, וְעַמִּיהָ כָּל אֵינוֹן מְשַׁרְיִין
דְּתַחֲתוֹת יְדִיהָ. וְחֵד מְמַנָּא קָאִים
עֲלֵיהוּ בְּתַרְעָא, דְּאֶתְקַרֵי רוֹמִיא"ל.
וְסַחְרִין לִיהִי י"ב מְמַנָּן, עַל כֹּל
מִלֵּאךְ י"ב מְמוֹנִים, עַל כֹּל מִלֵּאךְ
מִיכָאל גְּבִרְיָאל אוֹרִיאַל... אֵת חֵד

הוספות ממורינו הרב שליט"א

תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הנה שהוא מהצרת משכא דחויא, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר הנה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו ורוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הנה, אך יותר שיהיה דובר אמת בלבבו ויהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שכחי הר"ן יז

גם אמר שהזונג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זונג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה הנה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו הנה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, ודמיה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע ובכרה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עיניים קשים ויפגשו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביהודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובזה יצא ידי חוב קריאת שמע ותפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשנתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר הנה לו

תפילות

תפלה לניצחון עם ישראל

רבוננו של עולם כל יכול אשר לא יבצר ממך מזימה, שמע את תפלתנו ואת זעקתנו, אחרי שנרצחו למעלה מ-1000 ילדים וילדות, נערים ונערות, אבות ואמהות, זקנים וזקנות, ונהפכנו ללעג וקלס בעיני כל העמים, וכל העמים וכל הקאמים ששים ושמהים למשבתנו, ומזמן השואה שהסתימה בדייק לפני 75 שנה עוד לא היתה כזו שואה לעם ישראל, ואנה אנו באים.

"איה חסדיך הראשנים אדני, נשבעת לדוד באמונתך. זכר אדני חרפת עבדיך, שאתי בחיכי כל רבים עמים. אשר חרפו עקבות משיחך. ברוך ה' לעולם, אמן ואמן" [תהלים פ"ט].

אנא ה', חשוף זרוע קדשך, כי "לך זרוע עם גבורה, תעוז ידך תרום מיניך. צדק ומשפט מכון כסאך, חסד ואמת יקדמו פניך. אשרי העם יודעי תרועה, ה' באור פניך ותלבון. חסדי ה' עולם אשריה, לדר ודר אודיע אמונתך בפי. כי אמרתי עולם חסד יבנה, שמים תכן אמונתך בהם".

אנא ה', קים בנו את הפסוקים "ברתי ברית לבחירי, נשבעתי לדוד עבדי. עד עולם אבין זרעך, ובניתי לדר ודר כסאך סלה. ויודו שמים פלאך ה', אף אמונתך בקהל קדשים. כי מי בשחק יערה לה', ידמה לה' בבני אלים. אל נערץ בסוד קדשים, רבה ונורא על כל סביביו".

ותתקים בנו ברפת אברהם ואליעזר, שזרקו עפר — ונהפך לחרבות, קש — ונהפך לחצים. אומר ה' דגל מחנה אפרים" ובפרשת וישלח: שבזכות שאברהם אמר "אנכי עפר ואפר" זכה שכל קש ועפר שזרק נהפכו לחרבות וחצים.

בן תזכה גם אותנו, שבזכות שנהפכנו לעפר ואפר, כל חץ שנזרק — יתפוד לאטום. ובזכות זה תבנה ארץ ישראל מחדש.

קדושת הבכרשה

הפגם של קין |

דברו מתוך אברהם, [כי] אברהם כלל את כל הנשמות עד סוף כל הדורות, אז כשהוא אמר "לו ישמעאל" – זה היה הנשמות האלה של מרצ, שמעודדים אותם (- את הערבים) להרג יהודים |. |.

קין הביא מפסלת שהוא פשתן, קין הביא מפסלת, אז רש"י אומר: 'מהגורע – זרע פשתן'. מה זה? זה החלל הפנוי. אומר רבי נתן. כל זה אומר רבי נתן בהלכות בגדים סוף הלכה ג' סעיף ה', שהוא רצה להביא את הנשמות הכי גרועות, הוא כבר רצה לתקן... אבל את זה אי אפשר לתקן, זה לא... זה [מתקנים] רק על ידי גנונים... (שעור מתשפ"ג).

1 עקשיו הרגו יהודי בתברון, הם אמרו: טוב מאד שיהרגו, מה פתאם שיהודים יגורו בתברון, תגורו ברמת אביב, למה אתה גר בתברון? רמת אביב זה לא טוב? אז כל רמת אביב זה מרצ, כלם יושבים שבעה (שהמפלגה לא עברה לראשונה את אחוז החסימה), כלם כבר רוצים לברך מן הארץ. אז כלם אמרו: הלואי שיכרחו, כבר יהיה לנו דירות. אין דירות פה. אנשים פאים, רוצים דירות, אין דירות. אז חכים לפנות כמה דירות.

רבי נתן מביא בהלכות פלאי בגדים הלכה ג' סעיף ה', מה היה הפגם של קין? מה? קין הוא משגע? הוא מטרף? אני הייתי שם אותו באיתנים. יש לו תמרים, יש לו זיתים, יש לו ענבים. הכל היה לו. הוא צריך להביא דוקא מהפסלת – קין הביא מפסלת, שהוא פשתן. מה פתאם להביא פסלת? למה? חמש בראשית, למה להביא פסלת? קין הביא: "ויבא קין מפרי האדמה" (בראשית ד, ג) – מה זה "מפרי האדמה"? מהפסלת! הוא הביא דוקא פסלת, דוקא פסלת. מן הגורע, שפשתן היה. אז אומר רבי נתן: מה הפרוש פשתן? זה הנשמות מהחלל הפנוי. הוא רצה לתקן את כל הנשמות. אדם הראשון הסביר להם שיבא עם ישראל, ויהיה פסת, ויהיה יציאת מצרים. אז קין התפלל שעם ישראל יהיה ממנו, מזרעו. אבל בעם ישראל יש מרצ... [ואת נשמת הרשעים רצה קין לתקן].

כשאברהם אמר "לו ישמעאל יחיה לפיך" (בראשית יז, יח), מי זה היה? זה היה חמאס, זה היה מרצ, כל הנשמות הכי פגומות, הם

קדושת הצדיקים

ותשובות בעל פה עד שפעם הוא קיבל אירוע מוחי אז הוא שכח שלוש אלף אבל הוא המשיך לדעת את כל השאלות ותשובות כמו הבן איש חי, הוא היה גלגל של הבן איש חי, הוא היה הבן איש חי של דורנו, הבן איש חי נפטר בתרס"ט והוא נפטר בתשע"ד זה מאה וחמש שנים. (שעור מתשפ"ג).

| הבן איש חי של דורינו |

הרב עובדיה יוסף - ג' חשוון

היום אנחנו בליל ג' היארצייט של הרב עובדיה יוסף, הוא היה גלגל של הבן איש חי וכל אחד צריך ללכת לציון שלו, הוא גלגל של הבן איש חי, הוא ידע את כל השאלות

מילתא דבר יהותא

1: ארגון דומרני תורם לצבא: סגירות, חטיפים, 50 קסדות, 30 אפודים קרמיים, 50 נשקים תת מקלע, 100 רימונים, 4 מטול אר.פי. ג'., 3 טילי סאגר...

◆◆◆
6: אבל למה לנתק לעזה את החשמל והמים – כשאפשר פשוט לחבר בניהם...

◆◆◆
7: חיילים בעזה מבקשים מאשכנזים, לא לשלוח להם אוכל – גם ככה קשה להם.

◆◆◆
8: מוחמד: "הלו חברת חשמל. מדבר מוחמד משכונת רימאל, אין לנו חשמל". מוקדנית: עדיין יש לכם שכונה???

◆◆◆
9: לסלוח למחבלים – זה תפקידו של אלוקים. תפקידנו: לארגן את הפגישה...

◆◆◆
10: דיווח כעת: חמאס פרץ לאתר לקריאת תהילים משותפות, וסימנו כאילו כבר אמרו את הפרקים.

◆◆◆
2: דומרני בעוטף: אני נכנס לשטח אש לפנק את החיילים, אם תהיה חדירה לאזור תוך כדי, אני מבקש מצה"ל: לא להתערב – באנו מצוידים...

◆◆◆
3: ראש ממשלת סודאן בתגובה על הירי לעבר תל אביב: "נגיב בהריפות ובנחישות לכל מי שיריה על אזרחינו..."

◆◆◆
4: צה"ל חיסל פעיל חמאס ביום הולדתו. דובר צה"ל מוסר: "שלחנו לו מזל"ט..."

◆◆◆
5: היתרון הגדול שביידן שולח תחמושת – זה שכמה דקות אח"כ הוא שוכח, ושולח שוב...

קדושת הצדיק

| לגלות את הצדיק |

שייש את הצדיק, בלי הצדיק זה לא יעלה עשן, אתה יכול לנסות, אדרבה תנסה עכשיו, תיקח כל מיני סמני קטורת תראה אם העשן עולה ישר, העשן לא יעלה ישר, אפילו אם יעלה ישר, לא ישר ממש, קצת יסתלסל - יעשה סיבובים, שהענן יעלה ישר זה רק אצל הצדיק, רק אצל הצדיק, רק על ידי שמעון הצדיק. לכן אחרי הכותל צריכים ללכת לשמעון הצדיק, והוא מעלה את התפילות.

כי חוט של זהורית היה מלבין, רק בזמן שמעון הצדיק, כי כל אחד [קשר בביתו בד אדום בערב יום כיפור בזמן שמעון הצדיק, וכל העבירות נמחלו בכח התשובה שעשו, והבד היה נהפך ללבן] למה יוצאים בריקודים, [כיון ששמחו שנמחלו להם כל העונות]. (שעור מתשפ"ב).

שאלכסנדר מוקדון השתחוה לשמעון הצדיק, אלכסנדר מוקדון השתחוה לשמעון הצדיק, הוא פגש את שמעון הצדיק - השתחוה לו, ירד מהמרכבה, השתחוה לו. כי עקר העבודה של האדם זה להשתחוות לצדיק. היה אלכסנדר מוקדון, הוא הכי מפרסם בעולם, כי הוא ידע ששמעון הוא הצדיק. כי אם אדם מגלה את הצדיק ה' מוחל לו על הכל! אם הוא מגלה את הצדיק!

"בית גרמו על מעשה לחם הפנים", כי הקטורת זה היה מעלה עשן צריכים לשים מעלה עשן, כי התורה היא לא סומכת על הנס, התורה רוצה שזה יעלה ישר, אבל אפילו [כשהוסיפו לקטורת] מעלה עשן זה לא עולה ישר, זה רק שהיה שמעון הצדיק זה היה עולה ישר, רק

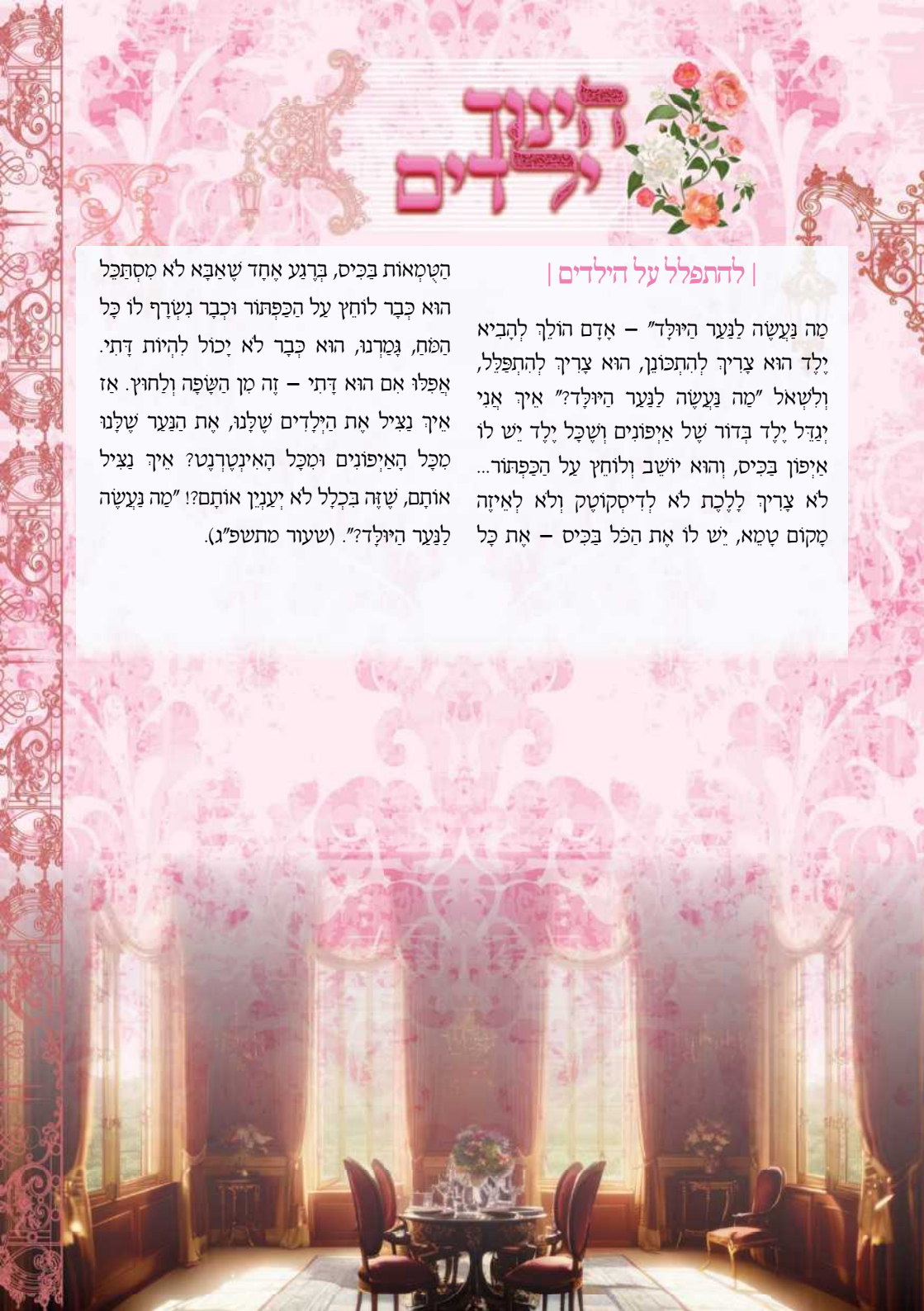
היילדים

| להתפלל על הילדים |

הטמאות בכיס, ברגע אחד שאבא לא מסתכל הוא כבר לוחץ על הכפתור וכבר נשרף לו כל המוח, גמרנו, הוא כבר לא יכול להיות דתי. אפילו אם הוא דתי – זה מן השפה ולחוץ. אז איך נציל את הילדים שלנו, את הנער שלנו מכל האיפונים ומכל האינטרנט? איך נציל אותם, שזה בכלל לא יעגין אותם? "מה נעשה לנער היולד?". (שעור מתשפ"ג).

מה נעשה לנער היולד? – אדם הולך להביא ילד הוא צריך להתכונן, הוא צריך להתפלל, ולשאל "מה נעשה לנער היולד?" איך אני יגדל ילד בדור של איפונים ושכל ילד יש לו איפון בכיס, והוא יושב ולוחץ על הכפתור... לא צריך ללכת לא לדיסקוטק ולא לאיזה מקום טמא, יש לו את הכל בכיס – את כל

קדושת הבית

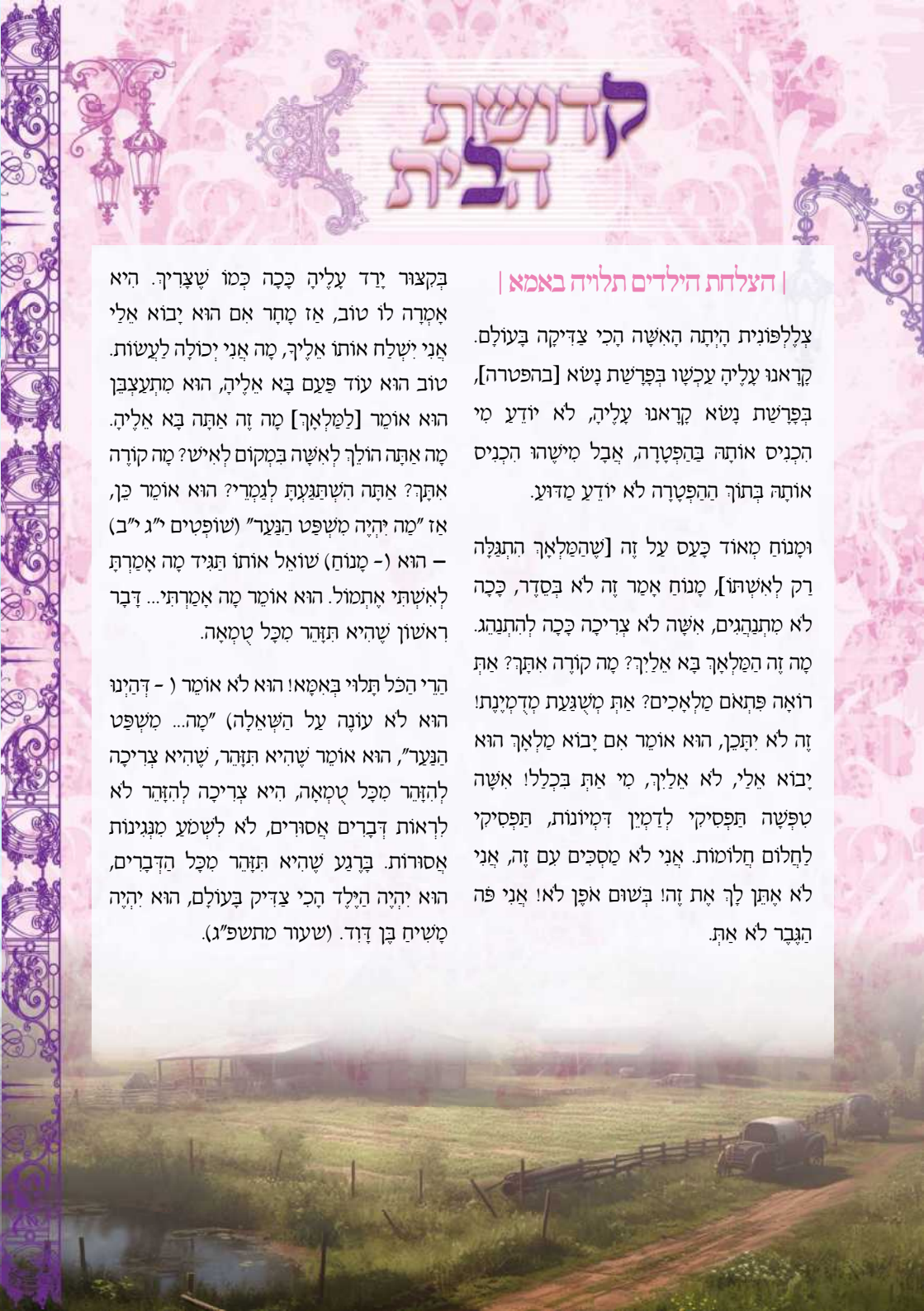
| הצלחת הילדים תלויה באמא |

צלפונגית היתה האשה הכי צדיקה בעולם. קראנו עליה עקשו בפרשת נשא [בהפטר], בפרשת נשא קראנו עליה, לא יודע מי הכניס אותה בהפטר, אבל מיישרו הכניס אותה בתוך ההפטר לא יודע מדוע.

ומנוח מאוד כעס על זה [שהמלאך התגלה רק לאשתו], מנוח אמר זה לא בסדר, ככה לא מתנהגים, אשה לא צריכה ככה להתנהג. מה זה המלאך בא אליך? מה קורה אתך? את רואה פתאם מלאכים? את משוגעת מדמינתי? זה לא יתכן, הוא אומר אם יבוא מלאך הוא יבוא אלי, לא אליך, מי את בכלל! אשה טפשה תפסיקי לדמון דמיונות, תפסיקי לחלום חלומות. אני לא מסכים עם זה, אני לא אתן לך את זה! בשום אופן לא! אני פה הגבר לא את.

בקצור ירד עליה ככה כמו שצריך. היא אמרה לו טוב, אז מחר אם הוא יבוא אלי אני ישלח אותו אליך, מה אני יכולה לעשות. טוב הוא עוד פעם בא אליה, הוא מתעצבן הוא אומר [למלאך] מה זה אתה בא אליה. מה אתה הולך לאשה במקום לאיש? מה קורה אתך? אתה השתגעית לגמרי? הוא אומר כן, אז "מה יהיה משפט הנער" (שופטים י"ג י"ב) – הוא (- מנוח) שואל אותו תגיד מה אמרת לאשתי אתמול. הוא אומר מה אמרתי... דבר ראשון שהיא תזהר מכל טמאה.

הרי הכל תלוי באמא! הוא לא אומר (- דהינו הוא לא עונה על השאלה) "מה... משפט הנער", הוא אומר שהיא תזהר, שהיא צריכה להזהר מכל טמאה, היא צריכה להזהר לא לראות דברים אסורים, לא לשמע מנגינות אסורות. ברגע שהיא תזהר מכל הדברים, הוא יהיה הילד הכי צדיק בעולם, הוא יהיה משיח בן דוד. (שעור מתשפ"ג).

קדושת התורה

| בירושלים רק למדו תורה |

אותה". ואז הוא התפקע מצחוק, הוא אמר: תביאו לי את כל הפרים ואת כל המזנגים, [הביאו לו כלם את מזנגיהם ומצעיהם, יחד יצא שהביאו לו] שני מליארד שש מאות מליון מזנגים, שני מליארד שש מאות מליון מצעים, שני מליארד שש מאות מליון כרים. [אמר להם סנחריב:] תעשו ערמה, תרימו. החומה היתה גבוהה שלשים מטר, ששים אמה. תרימו את הכל. ואז הוא נעמד בראש ההר שהוא בנה מהפכים, מהכסתות, מהמצעים. והוא ראה שאין בכל העיר [אנשי מלחמה, אלא] רק לומדים תורה, אין פה נשק, אין פה חרבות, אין פה רמחים, אין פה כלום. (שעור מתשפ"ג).

בירושלים לא היה צבא, לא היה צה"ל, לא היה כלום, לא היה נשק, לא היה חצים, לא חרבות, פה רק למדו תורה, בירושלים עיר הקדש לא היה שום דבר, לא חצים ולא חרבות, לא חניתות ולא רמחים, לא סיף ולא חרב.

וכשהגיע המלך סנחריב [ביום זה – עשרה בטבת], עם מאתיים ששים אלף רבוא חילים – שני מליארד שש מאות מליון, לכבש את ירושלים. אמרו לו החוזים בכוכבים: "יש לך בדיק עשר דקות, עשר דקות – השקיעה היא בשש עכשיו עשרה לשש, יש לך עשר דקות לנפץ את השערים ולהכנס לירושלים לכבש

קדושת המידות

| בשביל 4 מילים אנו סובלים עד היום |

שלהם – "לו ישמעאל יחיה לפניך" (בראשית י"ז ח) זה היה החמאס, הוא רוצה שהחמאס יחיה. למה החמאס חי? כי אברהם אמר "לו ישמעאל יחיה לפניך" הוא אמר ארבע מילים. בשביל ארבע מילים... בכה רבי שמעון, רבי שמעון בכה הוא לא היה שם, הוא היה צריך לעצור אותו. אם רשב"י היה שם הוא היה עוצר אותו, אבל הוא לא הספיק להגיע, הוא אחר את המטוס, לא יודע מה שהיה שם בדיוק.

אז הוא אחר את המטוס רשב"י מסכן, הוא לא יכל לעצור את אברהם אבינו [מלומר] "לו ישמעאל יחיה לפניך". ולכן החמאס חי אל קעידא חי, כל יום הורגים אנשים, כל יום הורגים יהודים. ויאיר לפיד אמר זה מגיע להם זה טוב להם, זה מצין להם, יאיר לפיד זכרונו לברכה אז סדרתי לו מקום בגן עדן, אבל בדיוק פוטיץ פציץ את תחנת הכח של גן עדן, זה ירד למינוס שבעים זה ירד, אז הביאו - ישר הביאו כמה גחלים מהגיהנום הביאו לחמס שם. לחמס את אלה שעברו עכשו לגן עדן, כל השמאל עברו לגן עדן, בשעה טובה. (שעור מתשפ"ג).

והרמאות הכי גדולה זה היה שיוסף לא כותב לאבא שלו שאני חי. זה איך אפשר לעשות כזה דבר לאבא, עשרים ושתים שנה? ויוסף בצער ואבא בצער והאחים בצער, אלא מה יוסף ידע, בגע שאבא יקבל כזה מכתב, לא ישאר זכר מכל האחים. כי הפסיקתא אומר שיוסף בחיים לא נפגש עם אבא שלו, חוץ מהיום שירד למצרים [ו] חוץ מהיום שלפני הפטירה. כי אם רק ישאל אותו, תספר את הספור האמתי מהו... הספור האמתי לא היה נשאר זכר מהאחים. [אם] אבא היה יודע שהאחים באמת חטפו אותו, מכרו אותו... אוי ואבוי. אבא חשב שהטפו אותו חמאס, חמאס חטפו אותו אל קעידא מכרו אותו. לכן שמשון הלך לעזה, למה הוא הלך לעזה? לעשות שלום עם החמאס. לאן אברהם הלך שהוא הגיע לארץ? דבר ראשון לשכם, דבר ראשון לעשות שלום עם החמאס, הוא היה בעד שלום, הוא היה נגד זה שהורגים מתבלים. הוא אומר הארץ

יש דין ויש דיין

ביידן אישר לשחרר 6 מיליארד דולר לאיראן בתמורה להחלפת שבויים

הנשיא ביידן אישר הסכם עם איראן להחלפת שבויים, 6 מיליארד דולר בכספים מוקפאים בדרום קוריאה ישוחררו לאיראן. מזכיר המדינה אנטוני בלינקן חתם על ההסכם בסוף השבוע שעבר

אולי יש לך ביטוח
אבל אין לך מגדל

שיעורים
שנמסרו
בכמהבנות
אש
בזמן
שהות
בדרום
אפריקה

ההופיע!!!

הספרים החדשים של מורינו ורבינו
הרב אליעזר ברלנד שליט"א

הסט

מעלות הצדיקים

ב' חלקים

שנאמרו בחורף תשע"ו
בדרום אפריקה

- שיעורים בפרסום ראשון
- סיפורים שלא סופרו
- 320 עמודים כל ספר
- מנוקד, מבואר, מוגה
- עם הגהות ממורינו הרב שליט"א

ניתן להשיג באולם התפילות

או בטל': 058-3289-318

